"Ürpertici ve etkileyici bir anlatım.
Kesinlikle okunması gereken bir kitap."
—HUGH HOWEY

KES

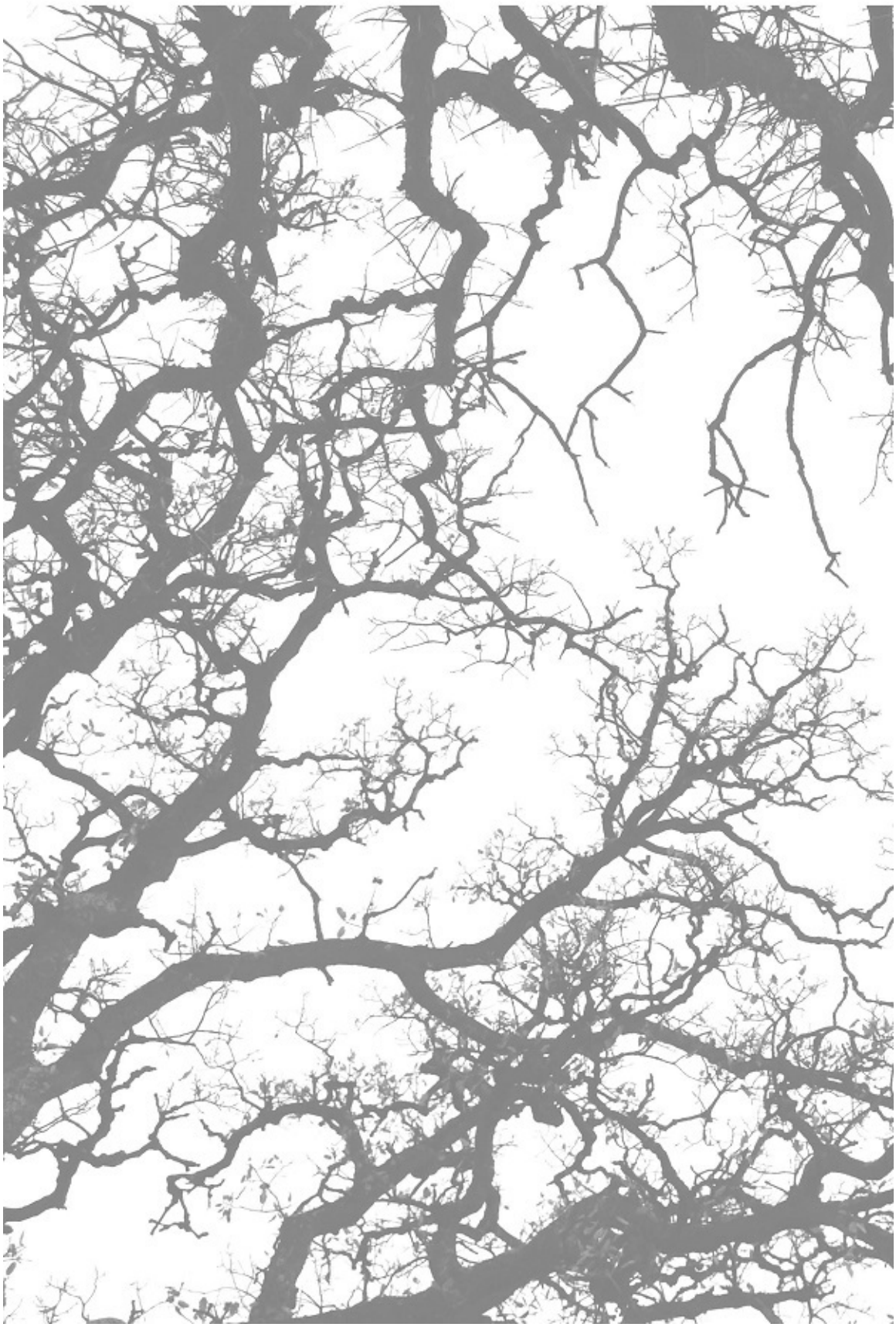
SAKIN GÖZLERİNİ AÇMA

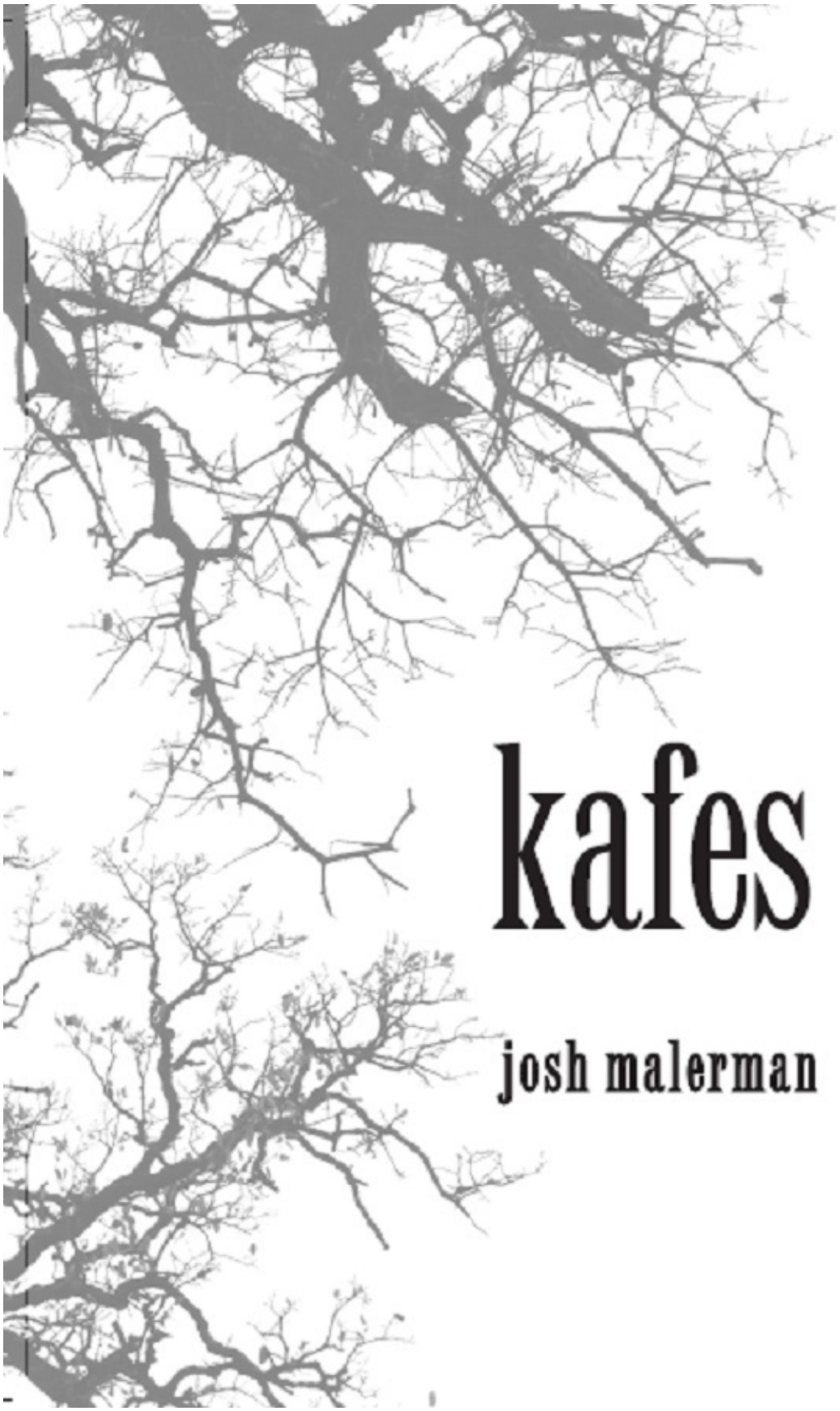
JOSH MALERMAN

ithaki

Josh Malerman

24 Temmuz 1975'te doğdu. Çıkış kitabı olan Kafes, 2014'te yayımlandı. Michigan'da yaşamakta olan Malerman, "The High Strung" grubunun solistidir.

kafes

josh malerman

Kafes
Josh Malerman
Orijinal Adı: Bird Box

İthaki Yayınları - 1028

Yayına Hazırlayan: Tuğçe Aysu
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Aslıhan Kopuz
1. Baskı, Ağustos 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-471-8

Sertifika No: 11407

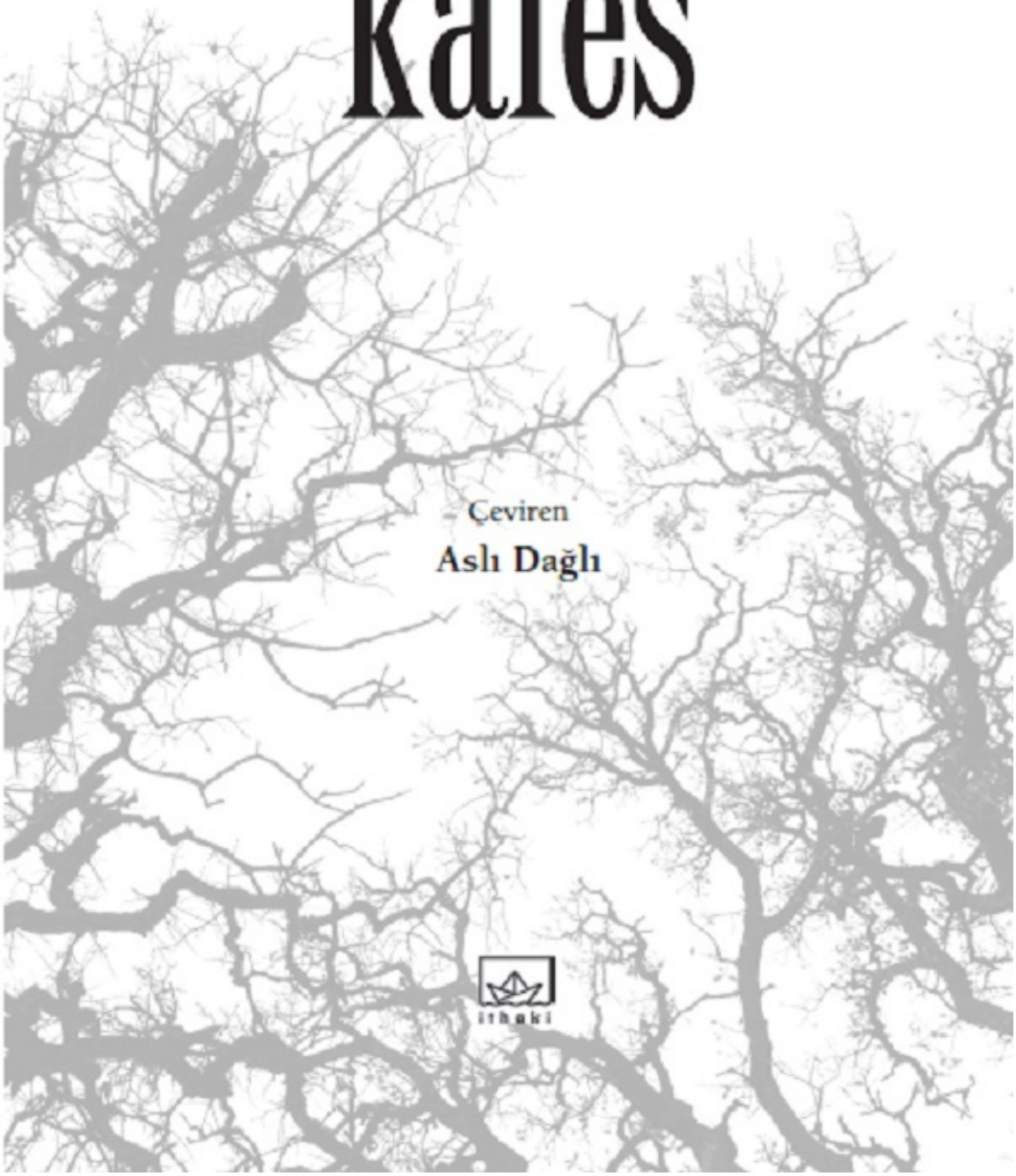
Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2015
© İthaki, 2015
© Josh Malerman, 2014

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

josh malerman

kafes

Çeviren
Aslı Dağlı

ithaki

Malorie mutfakta dikilmiş düşünüyordu.

Elleri ıslaktı. Titriyordu. Ayak başparmağını gergin bir şekilde çatlak fayansa vuruyordu. Saat epeyce erkendi; büyük olasılıkla güneş ufuktan yeni yeni doğuyordu. Güneşin cılız ışıklarının, camları örten koyu renkli ağır perdelerin rengini siyahın daha yumuşak bir tonuna çevirişini izledi; *Sis var*, diye düşündü.

Çocuklar koridorun aşağısındaki siyah kumaşla örtülmüş kümes telinin altında uyuyordu. Belki de birkaç dakika önce dizlerinin üzerinde bahçede olduğunu duymuşlardı. Yaptığı gürültü, mikrofonlar ve yataklarının yanında duran hoparlörler aracılığıyla taşınmış olmalıydı.

Ellerine baktı ve mum ışığında teninin hafifçe parladığını gördü. Evet, elleri ıslaktı. Ellerinin üzerindeki sabah saatlerine özgü çiy taneleri hâlâ tazeydi.

Artık mutfakta olan Malorie, mumu üfleyerek söndürmeden önce derin bir nefes aldı. Küçük odaya bakarak paslanmış çatal kaşıkları ve çatlamış tabakları gördü. Çöp kutusu olarak karton bir kutu kullanıyorlardı. Sandalyelerden bazılarını iple bağlayarak tutturmuşlardı. Duvarlar kirliydi. Çocukların elleri ve ayaklarıyla taşıdıkları kir her yerdeydi. Ama lekelerden bazıları eskiydi. Koridordaki duvarların alt kısmının rengi iyice solmuş, mor lekeler zaman içinde kahverengiye dönmüştü. Bunlar kandı. Malorie ne kadar ovalarsa ovalasın salondaki kilimin de rengi solmuştu. Evde halıyı temizlemesine yardımcı olacak hiçbir temizlik malzemesi yoktu. Malorie uzun zaman önce kuyudan kovalara su doldurmuş ve eski bir takım elbise kullanarak evdeki lekeleri temizlemeye çalışmıştı. Ama lekeler kaybolmayı reddediyordu. Daha az kalıcı olanlar bile yok olmamıştı. Geriye eski boyutlarını anımsatan birer gölge bırakmış olsalar bile hâlâ korkunç derecede görünür haldeydiler. Mum kutusu, evin girişindeki büyük lekeyi gizliyordu. Salondaki kanepe tuhaf bir açıyla duruyordu çünkü Malorie'ye kurt kafalarını andıran iki karartıyı gizlemek için oraya

taşınmıştı. İkinci kattan tavan arasına çıkarken kullandıkları merdivenin hemen yanında, duvarın alt kısmına iyice işlemiş lekeleri uzun zaman önce küflenmiş bir kıyafet yığınıyla gizliyorlardı. Bunlardan on adım kadar uzakta, evdeki en koyu renkli leke vardı. Malorie o lekenin yanından geçemediği için evin ikinci katının uzak köşesini kullanmıyordu.

Bu bir zamanlar Detroit'in güzel bir mahallesinde bulunan sevimli bir evdi. Bir zamanlar, ailelere uygun ve güvenliydi. Sadece beş yıl kadar önce emlakçılar kendilerinden emin bir şekilde bu evi gezdirirlerdi. Ama bu sabah, pencereler mukavvayla ve kontrplaklarla kapatılmıştı. Su kesikti. Mutfak tezgâhının üzerinde büyük, ahşap bir kova vardı. Bayat kokuyordu. Çocukların oynayabilecekleri geleneksel oyuncaklardan eser yoktu. Ahşap bir sandalyenin parçaları, küçük insanları canlandıracak şekilde yontulmuştu. Üzerlerine küçük suratlar çizilmişti. Mutfak dolapları bomboştu. Duvarlarda tek bir tablo dahi yoktu. Arka kapının altından giren teller, Malorie'yi ve çocukları evin dışından gelen seslere dair uyaran ve birinci kattaki yatak odalarında bulunan hoparlörlere dek uzanıyordu. Üçü birlikte bu şekilde yaşıyordu. Dışarıda uzun süre kalmıyorlardı. Çıktıklarında ise gözleri bağlıydı.

Çocukları asla evlerinin dışındaki dünyayı görmemişti. Hatta pencereden bile. Ve Malorie de dört yıldır pencereden dışarı bakmıyordu.

Dört yıl.

O kararı bugün vermek zorunda değildi. Michigan'da Ekim ayı yaşanıyordu. Hava soğuktu. Nehir boyunca yapacakları otuz kilometrelik bir yolculuk çocuklar için zor olacaktı. Hâlâ çok küçük olabilirlerdi. Aralarından biri suya düşerse ne olacaktı? Gözleri bağlı durumdaki Malorie o durumda ne yapabilirdi ki?

Bir kaza, diye düşündü Malorie. *Ne kadar da korkunç olurdu. Tüm bu çabalara, onca şeye karşın hayatta kalmış olmalarına rağmen bir kaza yüzünden ölmek.*

Malorie perdelere baktı. Ağlamaya başladı. Birilerine bağırmak istiyordu. Onu dinleyecek birilerine sızlanmak istiyordu. *Bu hiç adil değil,* derdi. *Bu çok acımasızca.*

Omzunun üzerinden mutfağın girişine ve çocukların yatak odasına çıkan koridora baktı. Kapısı olmayan eşiğin öte tarafındaki çocuklar ışıktan ve gözlerden uzak bir halde siyah kumaşlarla örtülmüş

yataklarında sessizce uyuyordu. Kımıldamıyorlardı. Uyanık olduklarına dair hiçbir iz yoktu. Ama yine de onu dinliyor olabilirlerdi. Kimi zaman en ufak bir sesi dinlemeleri için üzerlerinde kurduğu baskı ve kulaklarının ne kadar önemli olduğunu söyleyip durması yüzünden Malorie, çocukların düşüncelerini bile duyabildiğini düşünürdü.

Güneşli günleri ve havanın ısınmasını bekleyip tekne konusunda daha dikkatli davranabilirdi. Çocuklara planından bahsedip onlara ne düşündüklerini sorabilirdi. Çocuklar iyi önerilerde bulunabilirdi. Sadece dört yaşında olsalar bile *dinlemek* için eğitilmişlerdi. Gözleri kapalı bir şekilde kullanacakları tekneyi yönlendirmek için yardımcı olabilecek becerilere sahiplerdi. Malorie'nin bu yolculuğa onlarsız çıkması mümkün değildi. Onların kulaklarına ihtiyacı vardı. Tavsiyelerinden de faydalanabilir miydi? Dört yaşında olmalarına rağmen evlerini sonsuza dek terk etmek için en iyi zamanın ne olduğu konusunda söyleyecekleri bir şey olabilir miydi?

Kendini mutfak sandalyelerinden birine bırakırken Malorie gözyaşlarıyla savaştı. Hâlâ çıplak ayak parmaklarını rengi solmuş linolyum döşemeye vuruyordu. Yavaşça başını kaldırıp kilere giden merdivenlerin üst kısmına baktı. Bir keresinde orada Tom isimli bir adamla, Don isimli bir adam hakkında konuşmuştu. Bir zamanlar, dışarıda olduğu için tir tir titreyen Don'un kuyudan kovalarca su taşıdığı lavaboya baktı. Öne uzandığında Cheryl'in kuşlar için yiyecek bir şeyler hazırladığı evin girişini görebiliyordu. Kendisiyle sokak kapısı arasında sessizlik ve karanlık içindeki salon vardı. Orası birçok insana dair hazmedilmesi gereken birçok anıyla doluydu.

Dört yıl, diye düşündü ve yumruğunu duvara geçirmek istedi.

Malorie, dört yılın kolaylıkla sekize dönüşebileceğini biliyordu. Sekiz de çabucak on ikiye dönüşecekti. Ve sonra çocukları birer yetişkin olacaktı. Hayatları boyunca gökyüzünü hiç görmemiş yetişkinler. Pencereden bir kere bile olsun bakmamış yetişkinler. On iki yıl boyunca ahıra kapatılmış bir hayvan gibi yaşamak zihinlerine ne yapardı? Malorie, gökyüzündeki bulutların gerçekliğini kaybettiği ve kendilerini güvende hissettikleri tek yerin göz bağlarının siyah kumaşının ardı olacağı bir ânın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Malorie sertçe yutkundu ve onları ergenlik dönemine girene kadar tek başına yetiştirdiğini düşündü.

Bunu becerebilir miydi? Onları on yıl daha koruyabilir miydi? Onları,

onu koruyabilecek hale gelmelerine yetecek kadar uzun bir süre boyunca koruması mümkün müydü? Ve bunlar ne içindi? Çocuklarına nasıl bir hayat sunmak için onları korumaya çalışıyordu?

Sen kötü bir annesin, diye düşündü.

Onlara gökyüzünün enginliğini öğretecek bir yol bulamadığın için. Bahçede, sokakta, boş evlerden ve eski arabalardan oluşan mahallede özgürce koşmalarını mümkün kılacak bir yol bulamadığın için. Ve gökyüzü siyaha dönüp de aniden harikulade bir şekilde yıldızlarla bezendiğinde uzaya bir kere dahi olsa bakmalarını sağlayacak bir yol bulamadığın için.

Onları yaşamaya değmeyecek bir hayat için koruyorsun.

Malorie, gözyaşlarıyla dolu bulanık bakışlarıyla perdelerin renginin bir ton daha açıldığını gördü. Dışarıda sis varsa bile uzun sürmeyecekti. Eğer sis ona yardım edebilecekse, onu ve çocukları nehirdeki kayığa doğru koşarken gizleyebilecekse çocukları şu anda uyandırması gerekiyordu.

Eliyle mutfak masasına vurdu ve gözlerini sildi.

Ayağa kalkıp mutfaktan ayrılarak koridora döndü ve çocukların yatak odasına girdi.

"Oğlan!" diye bağırdı. "Kız! Uyanın."

Yatak odası karanlıktı. Odadaki tek pencere, güneşin en tepede olduğu anda bile güneş ışıklarının içeri girmesine izin vermeyecek kadar çok battaniyeyle kapatılmıştı. Odanın iki tarafında birer şilte vardı. Üzerlerinde ise siyah renkli birer kubbe. Bir zamanlar, kumaşın altındaki kümes telleri evin arka bahçesindeki kuyunun yanında uzanan küçük bahçeyi çevrelemek için kullanılıyordu. Ama son dört yıldır bir zırh işlevi görüyor, çocukları onları görebilecek olanlardan değil de *onların* görebileceklerinden koruyordu. Malorie, kubbelerin altındaki hareketi duydu ve çivilerle odanın ahşap döşemelerine sabitlenen teli gevşetmek için dizlerinin üzerine çöktü. İki çocuğu ona uyku dolu, şaşkın gözlerle bakarken çoktan cebindeki göz bağlarını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Anneciğim?"

"Kalkın. Hemen şimdi. Anneniz çabuk hareket etmenizi istiyor."

Çocuklar çabucak onlardan istenileni yaptı. Sızlanıp şikâyet bile etmediler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kız.

Malorie göz bağını kıza uzatıp, "Şunu tak. Nehre gidiyoruz," dedi.

Çocuklar göz bağlarını alıp siyah kumaşı sıkıca gözlerine bağladılar.

Bu harekete iyice alışmışlardı. Eğer dört yaşındaki herhangi bir çocuğun bir konuda uzmanlaşması mümkünse bunda uzman oldukları bile söylenebilirdi. Bu, Malorie'nin kalbini kırıyordu. Onlar sadece çocuktu ve meraklı olmalıydılar. Neden bugün nehre –daha önce hiç gitmedikleri bir nehre– gideceklerini sormalıydılar.

Oysaki bunun yerine kendilerine söyleneni yapıyorlardı.

Malorie kendi göz bağını henüz takmamıştı. İlk önce çocukları hazırlayacaktı.

"Yapbozunu getir," dedi Kız'a. "Ve ikiniz de battaniyelerinizi getirin."

Hissettiği heyecanı kelimelerle tarif etmek mümkün değildi. Neredeyse histeri gibiydi. Bir odadan çıkıp diğerine giren Malorie, ihtiyaç duyabilecekleri küçük nesnelere bakınmaya koyuldu. Aniden kendisini korkunç derecede hazırlıksız hissetti. Sanki ev ve altındaki toprak ansızın yok olmuş da onu koca dünyada savunmasız bir halde bırakmış gibi hissediyordu. Buna rağmen ânın deliliğine kapılıp göz bağlarının sunduğu korumaya odaklandı. Çantasına ne koyarsa koysun, silah olarak kullanabileceği ne tür aletler bulursa bulsun asıl korumayı göz bağlarının sunduğunu biliyordu.

"Battaniyelerinizi getirin!" diye hatırlattı çocuklara. İki ufaklığın da hazırlandığını duyabiliyordu. Sonra onlara yardım etmek için odalarına girdi. Yaşına göre daha küçük görünen ama Malorie'nin gurur duymasına yetecek kadar güçlü olan Oğlan kendisine büyük gelen iki tişört arasında karar vermeye çalışıyordu. Tişörtler uzun zaman önce ölmüş bir yetişkine aitti. Malorie tişörtü onun için seçti ve oğlanın koyu renkli saçlarının kumaşın altında kaybolup sonra da tişörtün yakasından belirmesini izledi. Malorie kaygılı ruh haline rağmen oğlanın son günlerde epeyce büyüdüğünü fark etti.

Yaşına uygun görünen Kız ise Malorie'yle birlikte eski bir çarşaftan diktikleri elbiseyi kafasından geçirmekle meşguldü.

"Kız, dışarısı soğuk. Elbiseyle üşürsün."

Kız kaşlarını çattı; az önce uyandığı için sarı saçları karman çormandı.

"Pantolon da giyeceğim, Anneciğim. Ve bir de battaniyelerimiz var."

Malorie'nin içindeki öfke kabardı. O sırada ona karşı koyulmasını istemiyordu. Kız haklı olsa bile en azından bugün ona karşı koymamalıydı.

"*Bugün elbise giyilmeyecek.*"

Dışarıdaki dünya, boş alışveriş merkezleri ve restoranlar,

kullanılmayan binlerce araba, mağaza raflarında beklemekte olan tonlarca unutulmuş ürün evin üzerinde baskı yaratıyordu. Onları bekleyen şeyi fısıldayıp duruyordu.

Çocukların odalarının bulunduğu koridorun sonundaki küçük yatak odasına girip dolaptaki ceketini aldı. Sonra odadan, en azından bildiği kadarıyla, son defa çıktı.

"Anneciğim," dedi Kız onunla koridorda buluşarak. "Bisiklet kornalarımıza ihtiyacımız var mı?"

Malorie derin bir nefes aldı.

"Hayır," diye yanıtladı. "Hep beraber olacağız. Yolculuğumuz boyunca."

Kız yeniden odasında gözden kaybolurken Malorie, bisiklet kornalarının çocuklarının en büyük eğlencesi olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Yıllardır onlarla oynuyorlardı. Hayatları boyunca oturma odasında korna çalıp durmuşlardı. Ses Malorie'nin deliye dönmesine neden oluyordu ama asla kornaları ellerinden almamıştı. Onları asla saklamamıştı. Anneliğinin kaygıyla geçirdiği, sancı dolu ilk yıllarına rağmen böylesi bir dünyada çocukların kıkırdamasını sağlayan her şeyin iyi olduğunun farkındaydı.

Kornaları Victor'u korkutmak için kullansalar bile.

Ah, Malorie o çoban köpeğini öyle çok özlüyordu ki! Çocuktan tek başına yetiştirirken nehir hakkında kurduğu planlar, kayıkta yanında oturan Victor'u da kapsıyordu. Victor onları yaklaşan hayvanlara dair uyarabilirdi. Tehlikeli şeyleri korkutup uzaklaştırmakta da faydalı olabilirdi.

"Tamam," dedi esnek vücudunu çocukların yatak odasına açılan kapının pervazına yaslayarak. "Hazırız. Şimdi gidiyoruz."

Bazı durgun günlerde ya da fırtınalı gecelerde Malorie onlara bu günün gelip çatacağını söylemişti. Evet, daha önce de nehirden bahsetmişti. Yolculuğa çıkmaktan da. Hayatlarının ondan kaçılması gereken bir şey olduğuna inanmalarına dayanamayacağı için asla "kaçış" kelimesini kullanmamaya özen göstermişti. Bunun yerine, onlara günün birinde onları uyandıracağını ve evlerinden sonsuza kadar ayrılmak için hazırlanmalarını isteyeceğini anlatmıştı. Tıpkı örtülü pencerenin camında dolaşan bir örümceği duyabildikleri gibi Malorie'nin kararsızlığını da anlayabildiklerini düşünüyordu. Yıllardır mutfak dolabında bir yiyecek torbası durur, bayatlayana kadar öylece bekler ama daima yenilenirdi.

Bu, Malorie'nin tıpkı söylediği gibi onları bir gün *uyandıracağına* dair verdiği sözün kanıtıydı. *Görüyorsunuz*, diye düşünürdü gergin bir halde perdeleri kontrol ederken, *dolaptaki yiyecek de planın bir parçası.*

Ve şimdi o gün gelmişti. Bu sabah. Bu saatte. *Sis çökmüştü.*

Kız ve Oğlan öne çıktı ve Malorie onların önünde dizlerinin üzerine çöktü. Göz bağlarını kontrol etti. Sıkıca bağlanmışlardı. O anda çocuklarının küçücük yüzlerine bakarken sonunda yolculuklarının başladığını fark etti.

"Beni dinleyin," dedi onlara, çenelerini hafifçe tutarak. "Bugün bir kayığa binecek ve nehir boyunca ilerleyeceğiz. Uzun bir yolculuk olabilir. Ama söylediğim en ufak şeyi bile yapmanız çok önemli. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

"Dışarısı soğuk. Battaniyeleriniz yanınızda. Göz bağlarınızı taktınız. Şu anda ihtiyacınız olan başka bir şey yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

"Her ne olursa olsun göz bağlarınızı çıkarmayacaksınız. Eğer çıkarmaya kalkarsanız canınızı yakarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

"Kulaklarınıza ihtiyacım var. İkinizin de olabildiğince dikkatli bir şekilde dinlemesine ihtiyacım var. Nehirdeyken suyun ötesini, ormanın ötesini dinlemeniz gerekecek. Ormanda bir hayvan sesi duyarsanız bana söyleyin. Suda herhangi bir şey duyarsanız bana söyleyin. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

"Nehirle ilgisi olmayan hiçbir soru *sormayın.* Ön tarafta oturacaksın," dedi Oğlan'ın omzuna hafifçe dokunarak. Sonra Kız'a dokundu. "Ve sen de arkada oturacaksın. Tekneye bindiğimiz zaman sizi yerlerinize oturtacağım. Bense ortada oturup kürek çekeceğim. Ormanda ya da nehirde bir şey duymadığınız sürece teknenin öte yanlarından birbirinizle konuşmanızı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

"Ne olursa olsun durmayacağız. En azından gittiğimiz yere varana kadar. Vardığımız zaman size söyleyeceğim. Eğer acıkırsanız bu torbanın

içindekileri yiyebilirsiniz."

Malorie torbayı çocukların küçük ellerine verdi.

"Uyumayın. Sakın *uyumayın.* Şu anda kulaklarınıza hiç olmadığı kadar ihtiyacım var."

"Mikrofonları da götürecek miyiz?" diye sordu Kız.

"Hayır."

Malorie konuşurken göz bağlarını takmış bir yüzden diğerine bakıyordu.

"Bu evden ayrıldığımız zaman el ele tutuşacak ve kuyuya giden patika boyunca yürüyeceğiz. Evimizin arkasındaki küçük açıklıktan geçeceğiz. Nehre giden yol bitkilerle kaplanmış halde. Birkaç adım atmak için ellerimizi bırakmak zorunda kalabiliriz ve eğer öyle bir durumla karşılaşırsak ikinizin de ceketime ya da birbirinizin giysilerine tutunmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

Sesleri korkmuş gibi miydi?

"Beni dinleyin. İkinizin de daha önce hiç görmediği bir yere gidiyoruz. Evden daha önce hiç olmadığı kadar uzaklaşacağız. Dışarıda eğer beni dinlemezseniz hepimizin canını yakacak şeyler var. "

Çocuklar suskundu.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet."

Malorie onları iyi eğitmişti.

"Tamam, o zaman," dedi. Sesi biraz histerik çıkıyordu. "Gidiyoruz. Şimdi yola çıkıyoruz. *Buradan ayrılıyoruz."*

Çocukların başlarını alnına dayadı.

Sonra çocukları birer birer ellerinden tuttu. Hızlıca evin bir tarafından diğer tarafına geçtiler. Mutfağa vardıklarında Malorie titreyen ellerine rağmen gözlerini silip cebinde taşıdığı göz bağını çıkardı. Göz bağını sıkıca başının ve koyu renkli uzun saçlarının etrafına doladı. Sayısız kova su almak için arşınladığı patikaya açılan kapının koluna elini koyup duraksadı.

Evi arkasında bırakmak üzereydi. Bu anın gerçekliği altında eziliyordu.

Kapıyı açtığı zaman içeri soğuk hava doldu. Çocukların önünde dile

getiremeyeceği kadar korkunç senaryolar ve olasılıklar yüzünden bulanan zihnine rağmen öne doğru bir adım attı. Neredeyse bağırarak konuşurken kekeliyordu.

"Elimi tutun. İkiniz de."

Oğlan Malorie'nin sol elini tuttu. Kız ise minik parmaklarını kadının sağ avucuna yerleştirdi.

Gözleri bağlı halde evden çıktılar.

Kuyu yirmi metre kadar uzaktaydı. Bir zamanlar duvarda asılı resim çerçevelerine ait olan küçük ahşap parçaları onlara yol göstermesi için patikaya yerleştirilmişti. İki çocuk da yüzlerce defa ahşap parçalarına ayakkabılarının burunlarıyla dokunmuştu. Bir defasında Malorie onlara ihtiyaçları olacak tek ilacın kuyudaki su olduğunu söylemişti. Malorie böylelikle çocukların kuyuya daima saygı göstermelerini sağlamıştı. Asla kuyudan su çekerken şikâyet etmemişlerdi.

Kuyunun yanına ulaştıklarında ayaklarının altındaki zemin engebeliydi. Doğal olamayacak kadar yumuşaktı.

"Açıklığa geldik," dedi Malorie.

Çocukları dikkatli bir şekilde yönlendirdi. Kuyunun on metre kadar ötesinde ikinci bir patika başlıyordu. Bu patikanın girişi dardı ve ormanı ikiye ayırıyordu. Nehir buradan en fazla yüz metre uzaklıktaydı. Ormana girdiklerinde daracık girişi hissedebilmek için çocukların elini kısa bir süreliğine bıraktı.

"Ceketime tutunun!"

Patikanın girişine bağlanmış bluzu bulana dek dallara dokundu. Bluzu oraya üç yıl kadar önce kendi elleriyle bağlamıştı.

Oğlan ceketinin cebini kavrarken Kız'ın da oğlanın giysisine tutunduğunu hissetti. Malorie yürürken durmadan onlara birbirlerine tutunup tutunmadıklarını soruyordu. Ağaç dalları yüzüne batıyordu ama yine de sesini çıkarmıyordu.

Kısa süre sonra Malorie'nin toprağa sapladığı işarete ulaştılar. Kırılan mutfak sandalyelerinden birinin bacağını, yolculukları sırasında ayağının takılıp yolu hatırlaması için patikanın tam ortasına saplamıştı.

Kendi evlerinden sadece beş ev uzaklıktaki iskeleye bağlanmış durumdaki kayığı dört yıl önce keşfetmişti. Kayığı en son kontrol edişinin üzerinden bir aydan biraz daha uzun bir zaman geçmişti ama hâlâ orada durduğuna inanıyordu. Buna rağmen aksini düşünmemek zordu. Kayığa onlardan önce başkası ulaşmışsa ne olacaktı? Ya kendisinden çok da

farklı olmayan, yolun diğer tarafında, kayığa sadece beş ev uzaklıkta yaşayan ve son dört yılının her gününü kaçmak için yeterli cesareti toplamaya çalışarak geçiren bir kadın ondan önce davranmışsa ne olacaktı? Aynı kaygan sazlığa takılıp kayığın sivri çelik ucunu hissederek kurtuluşu onda bulan başka bir kadın ondan önce davrandıysa ne olacaktı?

Hava, Malorie'nin yüzündeki çizikleri yakıyordu. Çocuklar şikâyet etmiyordu.

Bu çocukluk değil, diye düşündü Malorie çocukları nehre doğru götürürken.

Sonra onu duydu. İskeleye ulaşmadan önce kayığın suda çıkardığı sesi fark etti. Durdu ve çocukların göz bağlarını kontrol ederek ikisini de sıktı ve çocukları ahşap iskeleye çıkardı.

Evet, diye düşündü, *hâlâ burada.* Tıpkı evlerinin yanındaki sokakta hâlâ park halinde olan araçlar gibi. Tıpkı sokaktaki diğer boş evler gibi.

Evden uzaklaşıp ormandan çıktıklarında hava iyice serinlemişti. Suyun sesi korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi. Kayığın durduğuna inandığı yerde dizlerinin üzerine çökerken çocukların ellerini bıraktı ve kayığın çelik ucunu aramaya koyuldu. Parmakları ilk önce, kayığı iskeleye bağlarken kullanılan halatı buldu.

"Oğlan," dedi kayığın buz gibi ucunu iskeleye doğru çekerken. "Öne. Öne geç." Ona yardım etti. Oğlan hazır olduktan sonra çocuğun yüzünü iki elinin arasına alarak bir kere daha, "Dinle. Suyun ötesini dinle. *Sakın dinlemekten vazgeçme*," dedi.

Kıza iskelede kalmasını söyledikten sonra gözleri görmeden halattaki düğümü açtı ve dikkatli bir şekilde kayığa binerek ortadaki kısma oturdu. Yan ayakta yan oturur pozisyonda kızın da kayığa binmesine yardım etti. Kayık beklenmedik bir anda şiddetle sarsılınca Malorie kızın elini sıkıca kavradı. Ama yine de kızın sesi çıkmadı.

Teknenin dibinde yapraklar, dal parçaları ve su vardı. Malorie bunları eliyle ayıklayarak kayığın sağ tarafına sakladığı kürekleri buldu. Kürekler soğuktu. Islaktı. Küf kokuyorlardı. Kürekleri demir oluklara yerleştirdi. İskeleden ayrılırken kürek çekmeye başladığı sırada güçlü ve dayanıklı görünüyorlardı. Ve sonra...

Artık nehirdeydiler.

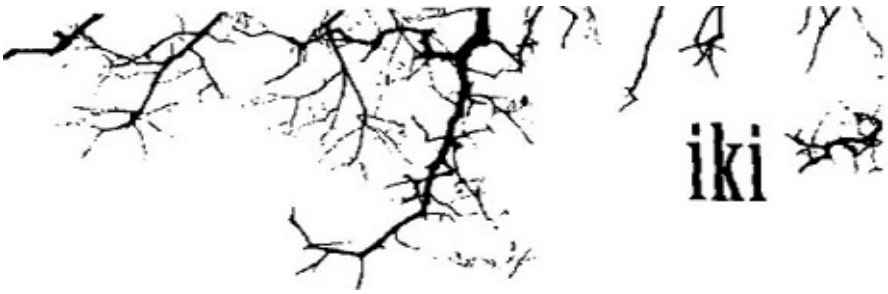
Su sakindi. Ama sesler vardı. Ormandaki hareketleri hissedebiliyorlardı.

Malorie sisi düşündü. Kaçışlarını gizlediğini umdu.

Ama sis er ya da geç yok olacaktı.

"Çocuklar," dedi Malorie sertçe nefes alarak, "*dinleyin.*"

Sonunda, dört yıl bekledikten, onca eğitimden ve ayrılmak için yeterli cesareti topladıktan sonra iskeleden, sazlıktan ve ona bir ömür boyu kadar uzun gelen bir süredir onu ve çocuklarını koruyan evden uzaklaşıyordu.

iki

Çocuklar doğmadan dokuz ay önceydi. Malorie ikisinin de dekore etmediği mütevazı bir kiralık dairede kız kardeşi Shannon ile birlikte yaşıyordu. Oraya, arkadaşlarının endişelerine rağmen, üç hafta kadar önce taşınmışlardı. Malorie de Shannon da popüler ve akıllı kadınlardı ama birlikte oldukları zaman kendilerini kaybedip durmak gibi bir eğilim gösterirlerdi ki kutulan içeri taşıdıkları gün bile bunun bir göstergesiydi.

"Büyük yatak odasını benim almamın daha doğru olduğunu düşünüyordum," dedi Shannon ikinci katın sahanlığında dikilirken. "Sonuçta benim gardırobum daha büyük."

"Ah, haydi ama," diye yanıtladı Malorie henüz okumadığı kitapları koyduğu süt kasasını taşırken. "O odanın penceresi daha iyi."

Kız kardeşler uzun bir süre boyunca bu konuda tartıştı. İkisi de ilk günlerinde tartışarak arkadaşlarının ve ailelerinin haklı olduğunu kanıtlamaktan ötürü bitkin düşmüştü. Sonunda Malorie yazı tura atmayı teklif etti ama o da Shannon'ın lehine sonuçlandığından beri yazı tura sırasında hile yaptığına inanıyordu.

Malorie o sırada kız kardeşinin onu çileden çıkarmak için yaptığı şeyleri düşünmüyordu. Shannon'ın ardından ortalığı toplamıyor, dolapların kapaklarını kapatmıyor ya da koridor boyunca uzanan giysi ve çorap yığınından oluşan yolu takip etmiyordu. Bulaşık makinesini çalıştırırken ya da Shannon'ın açılmamış kolilerinden birini oturma odasının ortasından çekerken başını iki yana sallayarak oflayıp puflamıyordu. Bunun yerine birinci kattaki banyoda çırılçıplak bir halde dikilmiş, karnının aynadaki yansımasını inceliyordu.

Reglin daha önce de gecikti, dedi kendi kendine. Ama bu, teselli bile sayılmazdı çünkü haftalardır derin bir endişe içindeydi ve Henry Martin'le beraber olurken korunması gerektiğini biliyordu.

Siyah saçları omuzlarına dek uzanıyordu. Dudakları meraklı bir ifadeyle kıvrıldı. Ellerini dümdüz olan karnına koyup yavaşça başıyla

onayladı. Kendi kendine nasıl açıklayacağını bilemese de hamile olduğunu *hissediyordu.*

"Malorie!" diye seslendi Shannon oturma odasından. "Orada ne *yapıyorsun?*"

Malorie yanıt vermedi. Yana doğru dönüp başını eğdi. Mavi gözleri, banyonun solgun ışığı altında grimsi görünüyordu. Elini lavabonun pembe renkli linolyum yüzeyine koyup sırtını bir yay gibi büktü. Sanki içinde küçük bir yaşam olmadığını kanıtlayacakmış gibi karnını olabildiğince içine çekmeye çalışıyordu.

"Malorie!" diye seslendi Shannon tekrar. "Televizyonda bir rapor daha yayınlıyorlar! Alaska'da bir şeyler olmuş."

Malorie kız kardeşinin söylediklerini duydu ama dünyada olup bitenler o anda pek umurunda değildi.

Son günlerde İnternet, insanların "Rusya Raporu" adını verdiği bir hikâyeyle çalkalanıyordu. St. Petersburg'un karlarla kaplı otoyolunda ilerlemekte olan bir kamyonun yolcu koltuğunda oturan adam, kamyonu kullanmakta olan arkadaşından kenara çekmesini istemiş, sonra da adama saldırıp tırnaklarıyla dudaklarını koparmıştı. Ardından, kamyon kasasında bulduğu bir testereyle kendi canına kıymıştı. Tüyler ürpertici bir hikâyeydi ama Malorie hikâyenin ününü İnternet'in rasgele olayları popüler kılmaktaki saçma sapan becerisine bağlıyordu. Sonra ikinci bir hikâye daha ortaya çıktı. Olanlar büyük benzerlik gösteriyordu. Bu defa St. Petersburg'un üç bin kilometre kadar uzağındaki Yakutsk'ta yaşanmıştı. Her açıdan "aklının yerinde olduğu" söylenen bir anne, kırılmış tabakların keskin kenarlarıyla hayatına son vermeden önce çocuklarını canlı canlı evinin bahçesine gömmüştü. Sonra, St. Petersburg'un iki bin kilometre güneydoğusundaki Omsk'de üçüncü bir hikâye patlak vermiş, İnternet'te hızla yayılmış ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm sosyal medya sitelerinde en çok tartışılan konulardan birine dönüşmüştü. Bu defa video kaydı vardı. Malorie'nin izleyebildiği kadarıyla sakalı kana bulanmış bir adam elindeki baltayı sallayarak onu filme çeken adama saldırmaya çalışıyordu. Adam en nihayetinde başarılı olmuştu. Ama Malorie o kısmı izlememişti. Konu hakkındaki gelişmeleri takip etmemeye çalışmıştı. Ama daima dramatik bir yanı olan Shannon, korkutucu haberleri takip etmekte ısrarcı davranmıştı.

"*Alaska*," diye tekrarladı Shannon banyo kapısının ardından. "*Amerika*'dan bahsediyoruz Malorie!"

Shannon'ın sarı saçları, annelerinin Finlandiya'ya uzanan köklerini gözler önüne seriyordu. Malorie daha ziyade babasına benziyordu: güçlü, derin gözlere ve bir kuzeylinin pürüzsüz buğday renkli tenine sahipti. Yukarı Yarımada'da büyüdükleri için ikisi de şehir merkezinde, Detroit yakınlarında yaşamanın hayalini kurmuştu. Buranın partilerle, konserlerle, iş fırsatlarıyla ve bir sürü erkekle dolu olduğunu düşünmüşlerdi.

Sonuncusu, Henry Martin ile tanışana kadar Malorie için pek de yolunda gitmemişti.

"Lanet olsun," diye bağırdı Shannon. "Kanada'da da bir şeyler dönüyor olabilir. Malorie, bu ciddi bir mesele. Sen orada hâlâ ne *yapıyorsun?*"

Malorie musluğu açıp soğuk suyun parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. Yüzüne biraz su çarptı. Aynadaki yansımasına bakarak hâlâ Yukarı Yarımada'da yaşamakta olan annesiyle babasını düşündü. Henry Martin'e dair en ufak bir fikirleri yoktu. Birlikte geçirdikleri o geceden beri Malorie bile onunla konuşmamıştı. Yine de şimdi burada durmuş, büyük olasılıkla ona sonsuza dek bağlanmıştı.

Malorie havluya uzanırken aniden banyonun kapısı açıldı.

"Tanrım, Shannon."

"Beni duydun mu Malorie? Herkes olanlardan bahsediyor. İnsanlar bunun bir şey görmekle ilgisi olduğunu söylüyorlar. Sana da garip gelmiyor mu? Az önce CNN'de tüm olayların ortak bir noktası olduğunu söylediklerini duydum. Kurbanlar insanlara saldırıp kendi canlarına kıymadan önce bir şey *görüyorlarmış.* Buna inanabiliyor musun?"

Malorie yavaşça kız kardeşine döndü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Hey, Malorie, sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Malorie ağlamaya başladı. Alt dudağını ısırdı. Havluya uzanmıştı ama hâlâ vücudunu örtmeye çalışmamıştı. Hâlâ çıplak haldeki karnını inceliyormuş gibi aynanın önünde dikiliyordu. Shannon durumun farkına vardı.

"Kahretsin," dedi Shannon. "Yoksa şey olduğundan mı endişeleniyorsun?"

Malorie daha Shannon'ın cümlesi bitmeden başıyla onaylamaya başladı. Kız kardeşler pembe renkli banyoda birbirlerine doğru birer adım attılar ve Shannon, Malorie'ye sarılarak onu sakinleştirmek için siyah saçlarını okşadı.

“Tamam,” dedi. “Hemen paniğe kapılmayalım. Test yapalım. İnsanlar böyle yaparlar. Tamam mı? Endişelenme. Test yapan insanların yarısından fazlasının hamile olmadığına yemin edebilirim.”

Malorie yanıt vermedi. Sadece derin derin iç çekti.

“Tamam,” dedi Shannon. “Haydi, gidelim.”

Bir insan ne kadar uzağı duyabilirdi?

Gözleri bağlı bir şekilde kürek çekmek Malorie'nin hayal ettiğinden bile daha zordu. Kayıkları defalarca sazlıkların arasındaki bataklıklara sürüklenmiş ve dakikalar boyunca orada sıkışıp kalmışlardı. Çocukların gözlerini örten bağlara uzanan görünmez ellere dair zihninde canlanan görüntüler, Malorie'nin dört bir yanını sarmıştı. Sudan ya da nehrin kıyıyla birleştiği yerdeki bataklıktan çıkan eller. Çocuklar çığlık atmamış, henüz sızlanmamışlardı bile. Bunun için gereğinden fazla sabırlıydılar.

Ama bir insan ne kadar *uzağı* duyabilirdi?

Oğlan ayağa kalkıp yosun tutmuş bir ağaç gövdesini iterek kayığı kurtarmaya yardım ettiğinden Malorie artık yeniden kürek çekebiliyordu. Erkenden karşılaştıkları tersliklere rağmen ilerleme kaydettiklerini hissediyordu. Bu onu canlandırıyordu. Güneş çoktan doğmuş olduğundan ağaçlardaki kuşlar ötüyordu. Hayvanlar etraflarını saran ormanın yoğun bitki örtüsü içinde dolaşıyordu. Zıplayan balıklar etrafa su sıçratarak Malorie'nin sinirlerine elektrik verilmiş gibi hissetmesine yol açıyordu. Bunların hepsini duymuş ama hiçbirini görmemişlerdi.

Çocuklar, doğdukları andan beri ormanın seslerini tanıyacak şekilde eğitilmişlerdi. İkisi de henüz birer bebekken Malorie, onların gözlerine birer tişört bağlar ve onları ormanın sınırına kadar götürürdü. Her ne kadar onlara söylediklerini anlamayacak kadar küçük olduklarını bilse de ormanın seslerini onlara tarif ederdi.

Hışırdayan yapraklar, derdi. *Tavşan gibi küçük bir hayvan.* Ama daima çok daha kötüsünü ummalıydılar. Bir ayıdan bile daha kötüsünü. O ve onu takip eden günlerde çocuklar onlara anlatılanları öğrenebilecekleri kadar büyüdüklerinde Malorie hem kendini hem de onları eğitmeye başlamıştı. Ama onların bir gün duyacakları kadar iyi duymayı asla beceremeyecekti. Duyma yetisine güvenerek cama düşen bir yağmur damlasıyla cama hafifçe vuran birini ayırt etmeyi öğrendiği sırada yirmi

dört yaşındaydı. O, *görme yetisine* dayanarak yetiştirilmişti. Bu onu yanlış bir öğretmen yapar mıydı? Yaprakları içeri taşıyıp çocukların gözlerini bağladıktan sonra üzerine bastığı bir yaprakla elinde ezdiği bir yaprak arasındaki farkı söylemelerini istediğinde onlara doğru şeyleri mi öğretiyordu?

Bir insan ne kadar uzağı duyabilirdi?

Oğlan'ın balık sevdiğini biliyordu. Malorie, kilerde buldukları bir şemsiyeyi kullanarak yaptıkları paslanmış bir oltayla sık sık nehre giderek onun için balık yakalardı. Oğlan balıkların mutfaktaki kovada zıplayıp etrafa sular sıçrattığını izlemeyi severdi. Onların resimlerini çizmeye bile başlamıştı. Malorie, çocuklarına neye benzediklerini öğretebilmek için gezegendeki tüm yaratıkları yakalayıp eve getirmesi gerekeceğini düşündüğünü hatırladı. Görme şansları olsaydı başka nelerden hoşlanırlardı ki? Acaba Kız tilkiler hakkında ne düşünürdü? Ya bir kokarca hakkında? Arabalar bile Malorie'nin amatörce çizimlerine dayanan birer efsaneden ibaretti. Botlar, çalılar, bahçeler, mağaza vitrinleri, binalar, sokaklar ve yıldızlar. Onlar için gezegeni yeniden yaratmak zorunda kalmıştı. Ama ellerine geçirdikleri en güzel şey balıktı. Ve Oğlan balığı gerçekten çok seviyordu.

Nehir üzerindeki yolculuklarına devam ederken duyduğu her su sesinde çocuğun merakına yenik düşüp göz bağını çıkaracağından endişeleniyordu.

Bir insan ne kadar uzağı duyabilirdi?

Malorie çocuklarının ağaçları, rüzgârı ve canlı yaratıklarla dolu kocaman bir dünyaya uzanan bataklıkları dinlemesini istiyordu. Kürek çekerken nehrin bir amfi tiyatroya benzediğini düşünerek gülümsedi.

Ama aynı zamanda mezarları da olabilirdi.

Çocuklar dinlemeliydi.

Malorie karanlığın içinden çıkarak çocukların başlarını yakalayan ve onları koruyan yegâne şeyin bağlarını çözen elleri zihninden bir türlü atamıyordu.

Nefes nefese ve ter içindeydi ama yine de çocuklarının güvende hissedecekleri kadar uzağı duyabilmeleri için dua etti.

dört

Arabayı Malorie sürüyordu. Kardeşler onun 1999 model Ford Festiva'sını kullanıyorlardı çünkü onda daha fazla benzin vardı. Evden sadece beş kilometre kadar uzaktaydılar ama çevrede bir şeylerin değiştiğine dair işaretler vardı.

"Bak!" dedi Shannon çok sayıda eve işaret ederek. "Pencereleri battaniyelerle örtmüşler."

Malorie, dikkatini Shannon'ın söylediklerine vermek istiyordu ama düşünceleri dönüp dolaşıp yeniden karnına odaklanıyordu. Rusya Raporu konusunda medyada yaşanan patlama onu da endişelendiriyordu ama olanları kardeşi kadar ciddiye almıyordu, İnternet'ten tanıdığı bazı insanlar da Malorie gibi kuşku içindeydi. Blogları ve özellikle de kendilerince güvenlik önlemi alan insanların fotoğraflarının altına yazılan komik yazıların yayınlandığı *SillyPeople*'ı okuyordu. Shannon rastgele pencerelere işaret edip gözlerini kapatırken Malorie'nin aklına bunlardan biri geldi. Fotoğraf, penceresine battaniye asmakta olan bir kadına aitti. Altında ise *Tatlım, yatağı doğrudan oraya taşımamıza ne dersin,* yazıyordu.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Shannon.

Malorie sessizce başıyla onayladı ve başını sola çevirdi.

"Haydi ama," dedi Shannon. "Bunun gittikçe ilginç bir hal aldığını artık itiraf etmelisin."

Malorie'nin bir parçası buna katılıyordu. *Gerçekten* ilginçti. Kaldırımdan ellerindeki gazeteyi şakaklarına kadar kaldırmış olan bir çift geçiyordu. Bazı sürücüler dikiz aynalarını yukarı çevirmişti. Malorie kayıtsız bir şekilde bunların, toplumun yanlış giden bir şeyler olduğuna inanmaya başladığını gösteren işaretler olup olmadığını merak etti. Ve eğer öyleyse yanlış giden şey *neydi*?

"Anlamıyorum," dedi Malorie kısmen düşüncelerini dağıtmaya çalışarak kısmen de konuyla ilgilenmeye başlayarak.

"Neyi anlamıyorsun?"

“Dışarı bakmanın tehlikeli olduğunu mu düşünüyorlar? Yani *herhangi bir yere* bakmanın?”

“Evet,” dedi Shannon. “Tam olarak böyle düşünüyorlar. Sana anlatıp duruyordum.”

Malorie, Shannon’ın oldum olası dramatik bir tip olduğunu düşündü.

“Bu kulağa çılgınca geliyor,” dedi. “Şu adama bak!”

Shannon, Malorie’nin işaret ettiği yere baktı. Sonra başını çevirdi. Takım elbise içindeki bir adam, körlerin kullandığı bastonlardan biriyle yürüyordu. Gözleri kapalıydı.

“Kimse böyle davranmaktan utanmıyor,” dedi Shannon. Gözleri ayakkabılarındaydı. “İşler öylesine tuhaf bir hal aldı ki.”

Stokely’s Drugs’ın önünde durduklarında Shannon elini gözlerine siper etti. Malorie kardeşinin tuhaf davranışını fark edince otoparka baktı. Diğerleri de onunla aynı şeyi yapıyordu.

“Görmekten korktuğun şey ne?” diye sordu.

“Henüz kimse o sorunun yanıtını bilmiyor.”

Malorie eczanenin sarı renkli büyük tabelasını binlerce defa görmüştü. Ama tabela daha önce gözüne hiç böylesine ürkütücü görünmemişti.

Haydi, içeri girip ilk gebelik testini alalım, diye düşündü arabadan inerken. Kardeşler otoparkı boylu boyunca geçti.

“İlaçların yanında olduklarını sanıyorum,” diye fısıldadı Shannon eczanenin ön kapısını açarken. Hâlâ gözlerini koruyordu.

“Shannon, kes şunu.”

Malorie aile planlamasına yönelik ürünlerin bulunduğu koridor boyunca ilerledi. First Response, Clearblue Easy, New Choice ve altı farklı marka vardı.

“Burada bir sürü var,” dedi Shannon raftakilerden birini eline alarak. “Artık kimse prezervatif kullanmıyor mu?”

“Hangisini alacağım?”

Shannon omuzlarını silkti. “Hepsi birbirine benziyor.”

Koridorun aşağısında bir adam sargı bezleriyle dolu bir kutuyu açtı ve sargı bezlerinden birini gözüne tuttu.

Kardeşler gebelik testini kasaya götürdüler. O gün eczanede Andrew çalışıyordu. Adam Shannon’la aynı yaştaydı ve bir zamanlar ona çıkma teklif etmişti. Malorie bunun bir an önce bitmesini istiyordu.

“Vay canına,” dedi Andrew küçük kutuya bakarak.

“Kapat çeneni Andrew,” dedi Shannon. “Bu sadece köpeğimiz için.”

“Artık bir köpeğiniz mi var?”

“Evet,” dedi Shannon adamın gebelik testini koyduğu torbayı alarak. “Ve bizim mahallede de epeyce popüler.”

Eve dönüş yolculuğu Malorie için işkence gibiydi. Koltuklarının arasındaki plastik torba, hayatının çoktan değiştiğini söylüyordu.

“Bak,” dedi Shannon gözlerini korumak için kullandığı eliyle camın öte yanına işaret ederek.

Kardeşler yavaşça dur işaretine yaklaştı. Köşedeki evin hemen yanında duran bir kadının küçük bir merdivene çıkıp evin geniş pencerelerini yorganla örttüğünü gördüler.

“Eve döndüğümüz zaman ben de aynısını yapacağım,” dedi Shannon.

“Shannon.”

Genellikle mahalledeki çocuklarla dolu olan sokakları boştu. Mavi renkli, üzerine etiketler yapıştırılmış üç tekerlekli bisikletler ortalıkta görünmüyordu. Wiffle marka tek bir beysbol sopası yoktu.

İçeri girer girmez Malorie banyoya yönelirken Shannon derhal televizyonu açtı.

“Malorie, tek yapman gereken onun üzerine işemek!” diye seslendi Shannon.

Banyodaki Malorie haberlerin sesini duyabiliyordu.

Shannon banyonun kapısına dayanana dek Malorie çoktan başını iki yana sallayarak pembe çizgiye bakmaktaydı.

“Hadi be,” dedi Shannon.

“Annemi ve babamı aramam gerekiyor,” dedi Malorie. Kendi kendini başına geleceklere hazırlamaya başlamıştı bile çünkü bekâr olmasına rağmen o bebeği doğuracağını biliyordu.

“Henry Martin’i aramalısın,”, dedi Shannon.

Malorie kız kardeşine çabucak bir bakış attı. Henry Martin’in o çocuğun hayatında önemli bir rol oynamayacağını biliyordu. Her nedense çoktan bunu kabullenmişti. Shannon, açılmamış kutuların televizyonun önündeki alanı işgal ettiği oturma odasına girdi. Ekranda bir cenaze töreni vardı. CNN yorumcuları konu hakkında tartışıyorlardı. Shannon televizyona yaklaşıp sesini kıstı. Malorie ise kanepeye oturup cep telefonundan Henry Martin’i aradı.

Adam yanıt vermeyince mesaj attı.

Önemli bir konu var. Uygun olduğunda beni ara.

Shannon aniden bağırarak koltuktan fırladı.

“Bunu *gördün mü* Malorie? Michigan’da bir kaza olmuş! Sanırım Yukarı Yarımada’da olduğunu söylediler.”

Malorie zaten anne ve babası hakkında düşünüp duruyordu. Shannon televizyonun sesini yeniden açınca kardeşler, Iron Mountain’da yaşamakta olan yaşlıca bir çiftin yakınlarındaki ormanlık alanda bir ağaca asılmış halde bulunduğunu öğrendiler. Spiker çiftin kendi kemerlerini kullandığını söyledi.

Malorie annesini aradı. Telefon iki defa çaldıktan sonra kadın telefonu açtı.

“Malorie.”

“Anne.”

“Şu haberler yüzünden aradığından eminim?"

“Hayır. Anne, hamileyim.”

“Ah, Tanrım. Malorie.” Annesi bir anlığına sessizleşti. Malorie hattın diğer ucundaki televizyonun sesini duyabiliyordu. “Ciddi ilişkin olan biri var mı?”

“Hayır, bu bir kazaydı.”

Shannon artık televizyonun önünde dikiliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Malorie’ye ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak istercesine eliyle televizyona işaret ediyordu. Telefonun ucundaki annesi hâlâ suskundu.

“Anne, iyi misin?”

“Aslında şu anda senin için daha fazla endişeleniyorum tatlım.”

“Evet. Kötü zamanlama.”

“Kaç haftalık?”

“Sanırım beş haftalık. Belki de altı.”

“Doğurmayı düşünüyor musun? Kararını verdin mi?”

“Evet. Demek istediğim şu ki hamile olduğumu az önce öğrendim. Ama doğuracağım. Evet.”

“Bebeğin babasına haber verdin mi?”

“Ona yazdım. Ama tekrar aramayı deneyeceğim.”

Bu defa duraksayan Malorie’ydi. Sonra konuşmaya devam etti.

“Orada kendinizi güvende hissediyor musunuz anne? İyi misiniz?”

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Hiçbirimiz kendimizi güvende hissetmiyoruz ve çok korkuyoruz. Ama şu anda senin için endişeleniyorum.”

Ekranda bir kadın önündeki şemaya işaret ederek yaşanmış

olabilecekleri açıklıyordu. Çiftin arabasının terk edilmiş halde bulunduğu küçük sokak boyunca uzanan bir çizgi çizdi. O sırada Malorie'nin annesi, yaşlı çifti tanıyan bir arkadaşı olduğunu anlatıyordu. Soyadlarının Mikkonen olduğunu söyledi. Ekrandaki kadın artık kanlar içindeki çimenlerin arasında dikiliyordu.

"*Tanrım,*" dedi Shannon.

"Ah, keşke baban evde olsaydı," dedi annesi. "Ve sen *hamilesin*. Ah, Malorie."

Shannon telefonu kavradı. Annesine haberlerde verilen detaylardan daha fazlasını bilip bilmediğini sordu. Oradaki insanlar neler konuşuyordu? Şu ana kadar yaşanan tek olay bu muydu? İnsanlar önlem almaya başlamış mıydı?

Shannon çılgın gibi telefonla konuşurken Malorie kanepeden kalktı. Sokak kapısına kadar gidip kapıyı açtı. Sokağa baktı ve kendi kendine *Bunlar ne kadar ciddi,* diye sordu.

Komşularından hiçbiri bahçede değildi. Diğer evlerin pencerelerinden görünen tek bir yüz bile yoktu. Yanından bir araba geçti ama Malorie sürücünün yüzünü göremedi çünkü adam eliyle yüzünü gizliyordu.

Sabah gazetesi evin önündeki çimenlerin üzerinde duruyordu. Malorie ona doğru bir adım attı. İlk sayfanın manşeti, olayların artan sayısıyla ilgiliydi. Sadece şöyle yazıyordu: BİR TANE DAHA. Shannon büyük ihtimalle gazetede yazan her şeyi çoktan ona anlatmıştı. Malorie gazeteyi aldı, arkasını çevirdi ama arka sayfada gördüğü şey durmasına neden oldu.

Bu bir ilandı. Riverbridge'deki bir ev, kapılarını yabancılara açıyordu. "Güvenli ev" deniliyordu. Bir sığınak. Her geçen gün patlak veren korkutucu olaylara rağmen ev sahiplerinin bir "barınak" görevi göreceğini umduğu bir yer.

Paniğin teninin karıncalanmasına neden olan ilk kırıntılarını hissetmeye başlayan Malorie sokağa bir defa daha baktı. Komşularının kapısının açılıp hızla kapandığını gördü. Elinde tuttuğu gazeteyle omzunun üzerinden kendi evine baktı. Evden hâlâ televizyonun sesi yükseliyordu. İçeride, oturma odasının karşı duvarında, Shannon odadaki pencerelerden birine battaniye asıyordu.

"Haydi," dedi Shannon. "İçeri gir. Ve o kapıyı kapat."

Çocukların doğumundan altı ay önceydi. Malorie duş alıyordu. Evdeki bütün pencereler battaniyelerle örtülmüştü. Sokak kapısını asla açık ya da kilitlemeden bırakmıyorlardı. Açıklanamayan olaylara dair raporlar, insanların paniğe kapılmasına neden olan bir sıklıkla gün yüzüne çıkıyordu. Bir süre önce haftada iki defa son dakika haberi olarak verilen olaylar artık her gün yaşanıyordu. Televizyonda devlet görevlileriyle röportajlar yapılıyordu. Maine kadar doğudan ve Florida kadar güneyden gelen haberler her iki kardeşin de önlem almaya başlamasına neden olmuştu. Her gün onlarca blogu ziyaret eden Shannon, okuduğu her şeyden biraz olsun korkuyordu. Malorie neye inanması gerektiğini bilmiyordu. Her saat başı İnternet'te yeni hikâyeler patlak veriyordu. Sosyal medyada herkes bu konudan bahsediyordu. Gazetelerde sadece bunlar işleniyordu. Yalnızca konu hakkındaki bilgileri ele alan yeni web siteleri ortaya çıkıyordu. Sitelerden birinde olayların yaşandığı şehirlerin kırmızı renkli suratlarla işaretlendiği bir dünya haritası vardı. Malorie haritaya son baktığında üç yüzün üzerinde kırmızı renkli surat saymıştı. İnternet ortamında, yaşananlara "Sorun" deniliyordu. Toplum içinde kabul gören bir düşünceye göre, "Sorun" her ne olursa olsun kişinin *bir şeyler görmesiyle* başlıyordu.

Malorie elinden geldiğince söylenenlere inanmayı reddetti. Kardeşler durmadan tartışıyorlardı. Malorie kitlesel panikle dalga geçen sayfalardan alıntılar yaparken Shannon geriye kalan her yerden alıntılarla karşılık veriyordu. Ama kısa zaman sonra Malorie mücadeleden vazgeçmek zorunda kaldı çünkü sıklıkla ziyaret ettiği sayfalar, sevdikleri insanlara dair hikâyeler paylaşmaya ve blogların yazarları endişelerini dile getirmeye başlamıştı.

Deliler, diye düşünmüştü Malorie o zamanlar. *Kuşkucuların arasından bile çıkıyorlardı.*

Malorie iki farklı hayatı aynı anda yaşarken günler gelip geçiyordu. Kardeşlerden ikisi de artık evden ayrılmıyordu. İkisi de pencerelerin

örtülü olup olmadığını kontrol ediyordu. Durmadan kendini tekrarlayan hikâyeleri dinlemeye katlanamayacak hale gelene kadar CNN'i, MSNBC'yi ve Fox'u izliyorlardı. Ve her ne kadar Shannon gün geçtikçe ciddileşip kasvetli birine dönüşse de Malorie her şeyin geçip gideceğine dair ufak bir umut kırıntısı besliyordu.

Ama olmadı. Ve her şey gün geçtikçe kötüye gitti.

Kapalı kapı ve pencereler ardında üç ay boyunca yaşadıktan sonra Malorie'nin ve Shannon'ın en korkunç kâbusları gerçek oldu. Anne ve babaları artık telefona yanıt vermiyorlardı. E-postalarını da cevaplamıyorlardı.

Malorie kuzeye doğru yol alarak Yukarı Yarımada'ya gitmek istedi ama Shannon ona karşı çıktı.

"Malorie, güvende olduklarını ummaktan başka bir şey elimizden gelmez. Telefonlarının kesildiğini ummalıyız. Şu anda bir yere gitmeye kalkışmak aptallık olur. Henüz markete bile gitmeyi göze alamazken dokuz saatlik bir yolculuk kesinlikle intihar anlamına gelir."

"Sorun" daima intiharla sonuçlanıyordu. Fox News o kelimeden o kadar çok bahsetmişti ki artık eş anlamlılarını kullanıyorlardı. "Kendi kendini yok etme." "Kendi canını alma." "Harakiri." Spikerlerden biri durumu, "kişinin kendini ortadan kaldırması" olarak tarif etmişti ama bu tanım halk tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Devlet tarafından verilen talimatlar ekrandan geçip duruyordu. Ülke genelinde sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. İnsanlara kapılarını kapamaları, pencerelerini örtmeleri ve temel olarak asla dışarı bakmamaları tavsiye ediliyordu. Radyodaki müzik yayınının yerini tartışmalar almıştı.

Bir *karartma*, diye düşündü Malorie. *Dışarıdaki dünya kapatılıyor*.

Kimse olanlara anlam veremiyordu. Kimse neler olduğunu bilmiyordu. İnsanlar, başkalarının canlarını yakmalarına, kendi hayatlarına son vermelerine neden olan bir şey görüyordu.

İnsanlar ölüyordu.

Ama neden?

Malorie içinde büyüyen çocuğa odaklanarak sakinleşmeye uğraşıyordu. Çocuğunuzla isimli bebek kitabındaki tüm belirtileri gösteriyor gibiydi. Hafif kanamalar. Göğüslerde hassasiyet. Yorgunluk. Shannon, Malorie'nin ruh halindeki değişikliklerden şikayetçiydi ama asıl deliye dönmesine neden olan aşermeydi. Markete kadar gitmekten korktukları için, gebelik testini aldıkları günden kısa bir süre sonra

depoladıkları yiyeceklere mahkûm kalmışlardı. Ama Malorie'nin damak tadı değişmişti. Alışılagelmiş yiyecekler midesini bulandırıyordu. O da ellerinde ne varsa karıştırıyordu. Portakallı çikolatalı kek. Kokteyl soslu tavuk. Kızarmış ekmek üzerinde çiğ balık. En çok dondurmanın hayalini kuruyordu. Sık sık sokak kapısına bakıp direksiyonun arkasına geçip markete gitmenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Sadece on beş dakikasını alacağını biliyordu. Ama ne zaman kapıya yönelecek olsa televizyonda tüyler ürpertici başka bir hikâye yayınlanıyordu. Ayrıca, çalışanların markette olup olmadıklarını kim bilebilirdi ki?

Shannon'a, 'İnsanların ne gördüklerini düşünüyorsun?'' diye sordu Malorie.

"Bilmiyorum, Malorie. Gerçekten bilmiyorum."

Kardeşler sık sık birbirlerine bu soruyu soruyorlardı. İnternet'te bahsi geçen teorileri saymak mümkün değildi. Her biri Malorie'nin ödünü patlatıyordu. Kablosuz teknolojinin kullanımından kaynaklanan radyo dalgalarının neden olduğu ruhsal bozukluk bunlardan biriydi. İnsanoğlunun evrimindeki bir hata da başka bir tanesiydi. Yeniçağ akımının takipçileri, yaşananların insanoğlunun patlamak üzere olan bir gezegenle ya da ölmekte olan bir güneşle temasından kaynaklandığını söylüyordu.

Bazı insanlar dışarıda tehlikeli yaratıkların olduğuna inanıyordu.

Hükümet ise kapılarınızı kilitleyin demek dışında hiçbir şey söylemiyordu.

Malorie tek başına kanepede oturmuş, televizyon izlerken karnını okşadı. İzleyebileceği güzel hiçbir şey olmadığından bebeğin endişesini hissetmesinden korkuyordu. Çocuğunuzla bunun olabileceğini söylüyordu. Bebek, annesinin duygularını yaşayacaktı. Yine de gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Arkasındaki duvara yasladığı masanın üzerinde, daima açık durumdaki bilgisayar duruyordu. Radyo kısık sesle çalışıyordu. Hepsini bir arada düşündüğünde Malorie sanki bir harekât merkezindeymiş gibi hissetti. Her şey paramparça olurken yaşananların merkezinde olan biteni takip ediyordu. Bu son derece boğucuydu ve gün geçtikçe korkutucu bir hal alıyordu. Artık televizyonda reklamlar yayınlanmıyordu. Haber spikerleri sadece kısa bir anlığına duraksıyor ve hiç utanmadan şaşkınlıklarını sergilerken son dakika haberlerini canlı yayında alıyorlardı.

İletişim araçlarından yükselen uğultuya rağmen Malorie, Shannon'ın

ikinci katta hareket ettiğini duydu.

Sonra, CNN'in en ünlü yorumcularından biri olan Gabriel Townes ona uzatılan kâğıdı sessizce okurken Malorie üst katları gelen bir gürültüyle yerinden sıçradı ve öylece donakaldı.

"Shannon!" diye seslendi, "İyi misin?"

Gabriel Townes iyi görünmüyordu. Son günlerde sıklıkla televizyondaydı. CNN, muhabirlerinin çoğunun kanala gelmeyi kestiğini duyuralı epeyce olmuştu. Townes orada yatıp kalkıyordu. Yeni sloganı, "Bundan birlikte kurtulacağız" idi. Saçları artık kusursuz görünmüyordu. Çok az makyaj yapıyordu. Daha da önemlisi, haberleri sunarken sergilediği bitkin tavırdı. Çökmüş gibi görünüyordu.

"Shannon? Buraya gel. Townes az önce bir son dakika haberi aldı."

Ama yanıt yoktu. Üst katta sessizlik hüküm sürüyordu. Malorie ayağa kalkıp televizyonun sesini kıstı.

"Shannon?"

Gabriel Townes sessizce Toledo'da yaşanan bir kafa kesme olayının detaylarını veriyordu. Burası, Malorie'nin oturup televizyon seyrettiği yerden en çok yüz otuz kilometre uzaktaydı.

"Shannon?! Orada ne yapıyorsun?"

Cevap gelmedi. Townes alçak sesle televizyonda konuşmaya devam ediyordu. Habere eşlik eden herhangi bir grafik, müzik ya da montajlı görüntü yoktu.

Odanın ortasında öylece dikilen Malorie tavana baktı. Televizyonun sesini biraz daha kıstı, sonra radyoyu kapattı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Tırabzanlara ulaştığında başını yavaşça kaldırıp halıyla kaplı sahanlığa baktı. Lambalar kapalıydı ama güneş ışığına benzeyen ince bir ışık demeti duvarı aydınlatıyordu. Elini ahşap tırabzana koyan Malorie halıya doğru bir adım attı. Omzunun üzerinden sokak kapısına baktı ve o ana kadar duyduğu tüm raporları düşündü.

Merdivenleri çıktı.

"Shannon?"

Artık üst kattaydı. Tir tir titriyordu. Koridora girdiğinde Shannon'ın odasından gelen güneş ışığını gördü. Cesaretini toplayıp yavaşça kapıyı açarak içeri baktı.

Pencerelerden birinin köşesi gözler önündeydi. Battaniyenin bir parçası öylece sarkıyordu.

Malorie hızla bakışlarını kaçırdı. Sadece sessizlik ve alt kattaki televizyondan gelen belli belirsiz bir uğultu vardı.

"Shannon?"

Koridorun sonundaki banyonun kapısı açıktı. Lambası da yanıyordu. Malorie oraya doğru yürüdü. Sonunda kapının önünde durduğunda nefesini tuttu ve bakmak için döndü.

Shannon yüzü tavana dönük halde yerde öylece yatıyordu. Göğsüne bir makas saplanmıştı. Gittikçe etrafa yayılan kan, yerdeki fayansların üzerinde kocaman bir birikinti oluşturuyordu. Ortalıkta vücudundakinden bile daha fazla kan varmış gibi görünüyordu.

Malorie çığlık atıp kapının pervazına tutundu ve ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Banyonun parlak ışıkları her ayrıntıyı gözler önüne seriyordu. Kız kardeşinin gözlerindeki donukluk. Shannon'ın tişörtünün makasla birlikte göğüs kafesine girmesi.

Malorie küvete kadar emekleyip kustu. Her yeri kız kardeşinin kanıyla kaplıydı. Shannon'ı uyandırmaya çalıştı ama uyanmayacağını biliyordu. Malorie, Shannon'la konuşarak ayağa kalktı. Ona yardım getirmeye gideceğini söyledi. Ellerindeki kam sildikten sonra Malorie aceleyle alt kata indi ve kanepenin üzerindeki telefonunu buldu. Polisi aradı ama yanıt yoktu. Tekrar aradı. Yanıt yoktu. Sonra ailesini aradı. Hâlâ telefona cevap vermiyorlardı. Geri dönüp koşarak sokak kapısına gitti. Yardım bulmalıydı. Eli, kapının topuzunu kavradığı anda onu çeviremeyeceğini anladı.

Ulu Tanrım, diye düşündü Malorie. *Shannon asla isteyerek böyle bir şey yapmazdı. Ulu Tanrım, söylenenler doğru! Dışarıda bir şeyler var.*

Ve Shannon her ne gördüyse eve yakın olmalıydı.

Onunla kız kardeşini öldüren şey arasında incecik bir ahşap parçası vardı. Malorie'yi kardeşinin *gördüğü* şeyden ince bir ahşap parçası koruyordu.

Ahşabın öte tarafındaki rüzgârın sesini duydu. Ondan başka çıt çıkmıyordu. Sokakta tek bir araba yoktu. Komşuların sesi gelmiyordu. Sadece ürkütücü bir sessizlik vardı.

Yalnızdı. Aniden ve acı verici bir şekilde birine ihtiyacı olduğunu fark etti. Güvende olmaya ihtiyacı vardı. Bu evden ayrılmanın yolunu bulmalıydı.

Shannon'ın görüntüleri zihnini dağıtıyordu. Buna rağmen koşarak mutfağa gitti. Lavabonun altındaki gazete yığınını öne çekti ve gazeteleri

çılgınca altüst etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sertçe nefes alarak gazetelerin arka sayfalarını teker teker kontrol etti.

Sonunda onu buldu.

İlan. Riverbridge. Yabancılar, yabancıları evlerine davet ediyordu. Malorie ilanı bir kere daha okudu. Sonra bir kere daha. Elinde sıkıca kavradığı gazeteyle dizlerinin üzerine çöktü.

Riverbridge sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Shannon dışarıda bir şey görmüştü ve bu, onu öldürmüştü. Malorie bir an önce kendisinin ve çocuğunun güvenliğini sağlamalıydı.

Aldığı kesik nefesler aniden sonu yokmuş gibi görünen sıcak gözyaşlarına dönüşlü. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. İçindeki her şey yanıp kavruluyor gibiydi.

Bağıra bağıra ağladı. Islak gözleriyle ilanı bir kere daha okudu.

Gözyaşları gazeteye damlıyordu.

altı

“Ne oldu Oğlan?”

“Şunu duydun mu?”

“Neyi? Ne duydun? *Konuş!*”

“Dinle.”

Malorie seslere kulak kabarttı. Kürek çekmeyi bıraktı ve dinlemeye koyuldu. Rüzgârın sesini duyuyordu. Nehrin sesini duyuyordu. Uzaklarda bir yerlerde kuşlar ötüyordu. Ağaçlarda dolaşıp duran küçük hayvanlar yüzünden yapraklar hışırdıyordu. Tabii bir de kendi solukları ve kalp atışları vardı. Ve tüm bu gürültülerin *derinliklerinden* bir yerlerden gelen o ses korkunun bedenini ele geçirmesine neden oldu.

Suda onlarla birlikte başka *bir şey* daha vardı.

“Konuşmayın!” dedi Malorie dişlerinin arasından.

Çocuklar suskundu. Kürekleri kıvırdığı bacaklarının üzerine koydu ve hareketsiz kaldı.

Önlerindeki suda büyük bir şey vardı. Yükselip etrafa sular sıçratan bir şey.

Malorie, çocuklarını delilikten korumak için harcadığı onca çabaya rağmen onları eski dünyaya ait gerçeklere karşı yeterince hazırlayıp hazırlamadığını merak etti.

Tıpkı insanların artık kullanmadığı bir nehri istila eden yabani hayvanlar gibi gerçeklere.

Kayık Malorie’nin soluna doğru döndü. Küreklerin uçlarını yasladığı çelik kısma dokunan şeyin sıcaklığını hissetti.

Ağaçlardaki kuşlar sessizleşti.

Malorie çocukları düşünerek nefesini tuttu.

Kayığın burnuyla oynayan şey neydi?

Acaba bir yaratık olabilir mi, diye düşündü panik içinde. *Lütfen, hayır, Tanrım, lütfen sadece bir hayvan olsun. Lütfen!*

Malorie, çocukları göz bağlarını açsa ve deliye dönmeden önce çığlık çığlığa bağırmaya başlasa bile kendi gözlerini açmayacağını biliyordu.

Kayık, Malorie'nin kürek çekmesine gerek olmaksızın hareket etti. Küreklerden birini sıkıca kavrayıp savurmaya hazırlandı.

Ama sonra suyun ikiye ayrılma sesini duydu. O şey hareket ediyordu. Sesi artık daha uzaklardan geliyordu. Malorie o kadar güçlükle soluk alıyordu ki az kalsın nefesi kesilecekti.

Sol tarafındaki sazlıkların arasından yükselen tuhaf ses yüzünden o şeyin sürünerek kıyıya çıktığını hayal etti.

Belki de yürümüştü.

Yaratık orada ayakta duruyor olabilir miydi? Belki de ağaçların dallarına ve ayaklarındaki çamura bakıyordu?

Böyle düşünceler ona Tom'u hatırlatıyordu. Tatlı Tom. Hayatının her anını bu yeni ama korkunç dünyada nasıl hayatta kalacaklarını bulmaya çalışarak geçirmişti. Onun da onlarla birlikte olmasını diledi. Tom, o tuhaf sesi neyin çıkardığını bilirdi.

O *bir siyah ayı,* dedi kendi kendine.

Kuşların cıvıltısı geri döndü. Ağaçlardaki hayat sürüyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi Malorie soluk soluğa. Hâlâ stresli olduğu sesinden anlaşılıyordu.

Yeniden kürek çekmeye koyuldu. Kısa zaman sonra Kız'ın bir araya getirdiği yapboz parçalarından çıkan sesle suya çarpan küreklerin sesi birbirine karışmaya başladı.

Siyah kumaş parçaları yüzünden önlerini göremeyen çocuklarını, varlıklarını gözler önüne seren güneşi ve onları nehir boyunca sürükleyen akıntıyı hayal etti. Sıkı sıkı başına bağladığı göz bağı epeyce ıslanmıştı. Kulaklarının hemen yanını tahriş ediyordu. Bazen buna aldırış etmemeyi beceriyordu. Ama tüm diğer anlarda tek düşünebildiği acıyan yeri kaşımaktı. Soğuğa rağmen parmaklarını düzenli aralıklarla nehre batırıp kumaşın canını yakan kısımlarını ıslatıyordu. Kulaklarının hemen üzerini. Burun kemerini. Başının arkasındaki düğümün altını. Islaklık işe yarıyordu ama Malorie kumaşın yüzünde bıraktığı hisse asla alışamayacaktı. Kürek çekerken gözlerinin ve hatta *kirpiklerinin* bile kumaştan usandığını düşündü.

Sadece siyah bir ayı, diye tekrarladı kendi kendine.

Ama pek emin değildi.

Son dört buçuk yıldır attığı her adımı bu tür endişeler yönetiyordu. Gazetedeki ilana yanıt vermeye karar verip Riverbridge'deki eve ilk adımını attığından beri. O günden beri duyduğu her ses, zihninde

hayvanlardan çok daha korkunç görüntülerin canlanmasına neden oluyordu.

Malorie tir tir titreyerek çocuklara, “İyi iş çıkardınız," dedi. Onlara güvence vermek istiyordu ama sesi, korkusunu açığa vuruyordu.

Riverbridge.

Malorie yıllar önce bu bölgede bir defa bulunmuştu. Buraya gelmesinin nedeni bir Noel partisiydi. Partiyi veren kızın ismini zar zor hatırlıyordu. Marcy gibi bir şeydi. Belki de Maribel. Onu tanıyan Shannon'dı ve arabayı da Shannon kullanmıştı. Yollar çamur içindeydi. Ara sokakların sınırlarını çamurlu kar birikintileri çiziyordu. İnsanlar içecekleri için çatılarında biriken buzu kullanıyordu. Biri yarı çıplak bir halde dışarı çıkıp karın üzerine 2009 yazmıştı. Şimdi, yazın en sıcak dönemi olan Temmuz ayının ortasındaydılar ve arabayı kullanan Malorie'ydi. Korku içindeydi, yapayalnızdı, yastaydı.

Yolculuk acı vericiydi. Arabayı saatte yirmi beş kilometrenin üzerine çıkmadan süren Malorie, çılgına dönmüş bir halde sokak tabelalarına ve diğer arabalara bakınıyordu. Gözlerini kapatıyor, sonra yeniden açıyordu. Her şeye rağmen ilerlemeye devam elti.

Yollar terk edilmiş gibiydi. Yanından geçip gittiği tüm evlerin pencerelerinde battaniyeler ya da kontrplaklar vardı. Mağaza vitrinleri bomboştu. Alışveriş merkezlerine ait otoparklarda tek bir araba dahi yoktu. Gözlerini önündeki yoldan ayırmadan sürmeye devam etti. Yanında duran haritada çizdiği yolu takip ediyordu. Direksiyonu kavrayan elleri bitkindi. Ağlamaktan gözleri yanıyordu. Kız kardeşinin cesedini evlerinin banyosunda yerde öylece yatarken bıraktığı için hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bir suçluluk duyuyordu.

Onu gömmemiş, sadece kaçıp gitmişti.

Hastaneler telefonlara yanıt vermiyordu. Cenaze evleri de öyle. Malorie, Shannon'ın sevdiği mavi ve sarı renkli bir eşarpla kısmen üzerini örtmüştü.

Radyo yayını ara ara kesiliyordu. Bir adam savaş olasılığından bahsediyordu. İnsanlar bir araya gelebilirse ortalığın sakinleşeceğini söylüyordu. Malorie yolun kenarına terk edilmiş bir arabanın yanından geçti. Kapıları açıktı. Yolcu koltuğundan sarkan ceket yola değiyordu.

Malorie bakışlarını çabucak arabadan kaçırdı. Gözlerini kapattı. Sonra yeniden açtı.

Radyo çalışıyordu. Adam hâlâ savaş hakkında konuşuyordu. Göz ucuyla sağ tarafında bir hareketlilik fark etti ama oraya bakmadı. Sağ gözünü kapattı. Önündeki yolun ortasına küçük bir kuş konup yeniden havalandı. Malorie o noktaya ulaştığında kuşun ölü bir köpekle ilgilendiğini gördü. Onun üzerinden geçip gitti. Araba zıplayınca Malorie başını arabanın tavanına çarptı. Arka koltuktaki çantasından takırtılar geldi. Malorie tir tir titriyordu. Köpek sadece ölü görünmüyordu, daha ziyade ikiye bükülmüşe benziyordu. Gözlerini yumdu. Sonra yeniden açtı.

Gökyüzündeki bir kuş, belki de aynı kuş öttü. Malorie Roundtree Sokağı'nı geçti. Sonra Ballam Sokağı'nı. Horton'ı. Yaklaştığının farkındaydı. Sol tarafından bir şey fırlayınca sol gözünü kapattı. Boş bir posta arabasının yanından geçti. İçindeki mektuplar beton zemine saçılmıştı. Bir kuş o kadar alçaktan uçuyordu ki neredeyse arabanın ön camına çarpacaktı. Çığlık atıp iki gözünü birden kapattı, sonra açtı. Gözlerini açtığında aradığı sokak tabelasını gördü.

Shillingham.

Sağa döndü. Shillingham Yolu'na çıkan virajı alırken frene basmak zorunda kaldı. 273 numarayı bulması için haritasını kontrol etmesine gerek yoktu. Evin numarası yol boyunca aklından çıkmamıştı.

Sağdaki evin önüne park edilmiş birkaç araç dışında sokak bomboştu. Mahalle alışılagelmiş banliyöleri andırıyordu. Evlerin çoğu birbirine benziyordu. Çimenler uzamıştı. Tüm pencereler örtülüydü. Hevesine karşı koyamayan Malorie, önüne arabaların park edildiği eve baktı. Aradığı evin orası olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapattı ve frene asıldı.

Durdu. Kesik kesik nefes alırken evin belli belirsiz görüntüsü zihninde canlandı.

Garaj sağ taraftaydı. Bej rengi garaj kapısı kapalıydı. Beyaz renkli cephe ve tuğlaların üzerinde kahverengi saçaklı bir çatı vardı. Sokak kapısı kahverenginin koyu bir tonuna boyanmıştı. Pencereler örtülüydü. Bir de çatı katı vardı.

Gözleri hâlâ kapalı vaziyette kendini zorlayarak döndü ve çantasının sapını kavradı. Ev, durduğu yerden elli adım kadar ötedeydi. Kaldırıma yakın olmadığını biliyordu. Umurunda da değildi. Kendi kendini

sakinleştirmeye çalışarak derin ve yavaş soluklar aldı. Çantası hemen yanındaki yolcu koltuğundaydı. Kapalı gözlerle çevresini dinledi. Aracın dışından gelen herhangi bir ses duyamayınca sürücü tarafının kapısını açtı, sokağa adımını attı ve eşyalarına uzandı.

O sırada bebek tekmeledi.

Çantasını beceriksizce çekiştirmekte olan Malorie'nin soluğu kesildi. Az kalsın karnına bakmak için gözlerini açacaktı. Bunun yerine elini karnına koydu ve okşadı.

"Geldik," diye fısıldadı.

Çantasını aldı ve körlemesine ama dikkatli bir şekilde evin önündeki çimlere ayak bastı. Ayaklarının altındaki çimenleri hissettikten sonra hızlanarak yanlışlıkla bodur bir çalıya girdi. Çalının dikenleri bileklerini ve kalçalarını çizdi. Geriye doğru bir adım atıp etrafını dinleyerek sokak kapısının olduğunu düşündüğü yere doğru temkinli bir şekilde yürümeye başladı ve sonunda beton zemini ayaklarının altında hissetmeyi başardı.

Haklıydı. Çantasını verandaya bırakıp tuğlalara dokunarak zili buldu ve zile bastı.

Başlangıçta yanıt yoktu. İçinde sonunun gelip çattığına dair rahatsız edici bir his vardı. Cesaretini toplayıp onca yolu bir hiç uğruna mı gelmişti? Zili tekrar çaldı. Sonra bir kere daha. Bir kere daha. Yanıt yoktu. Sonunda çılgınca kapıya vurmaya başladı.

Kimse ona seslenmiyordu.

Sonra... kapının ardından gelen boğuk sesleri duydu.

Aman Tanrım! Burada biri var! Biri geldi!

"Merhaba?" diye seslendi usulca. Boş sokakta kendi sesini duymak bile korkmasına neden olmuştu. "Merhaba! İlanı gazetede gördüm!"

Sessizlik. Malorie etrafını dinleyerek bekledi. Sonra biri ona seslendi.

"Kimsiniz?" dedi bir adam. "Nereden geliyorsunuz?"

Malorie umutlarının yeniden yeşerdiğini ve rahatladığını hissetti. Ağlamak üzereydi.

"Benim adım Malorie! Westcourt'tan arabayla geldim!"

Bir duraksama oldu. Sonra, "Gözleriniz kapalı mı?" dedi biri.

Ses başka bir adama aitti.

"Evet! Gözlerim kapalı."

"Uzun zamandır mı kapalılar?"

Sadece içeri girmeme izin verin, diye düşündü. İÇERİ GİRMEME İZİN

VERİN!

"Hayır," diye yanıtladı. "Ya da evet. Westcourt'tan buraya arabayla geldim. Gözlerimi de elimden geldiğince kapatmaya çalıştım."

Alçak sesli konuşmalar duydu. Bazıları sinirliydi. İnsanlar onu içeri alıp almamayı tartışıyorlardı.

"Hiçbir şey görmedim!" diye seslendi. "Yemin ederim. Tehlikeli değilim. Gözlerim kapalı. Lütfen. İlanı gazetede gördüm."

"Gözlerini sakın açma," dedi sonunda başka bir adam. "Kapıyı açıyoruz. Açtığımız zaman içeri girmek için elini çabuk tut. Tamam mı?"

"Tamam. Evet. Tamam."

Bekledi. Hava durgundu, sakindi. Önce hiçbir şey olmadı. Sonra kapıdan gelen tıkırtıları duydu. Hızla öne doğru adım attı. Kapının eşiğinden uzanan eller onu içeri çekti. Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Şimdi dur," dedi bir kadın. "Etrafa dokunmalıyız. İçeri yalnız girdiğinden emin olmalıyız."

Malorie gözleri kapalı bir halde orada öylece dikildi ve etrafında olup biteni dinledi. Çıkardıkları ses Malorie'ye süpürge saplarıyla duvarlara dokunduklarını düşündürdü. Bir çiftten fazla el gelip omuzlarına, boynuna, bacaklarına dokundu. Şimdi arkasında biri vardı. Parmakların kapalı kapı üzerinde çıkardığı sesleri duydu.

"Tamam," dedi bir adam. "Sorun yok."

Malorie gözlerini açtığında önünde yan yana dizilmiş beş kişi gördü. Evin giriş salonunu boydan boya kaplıyorlardı. Boş gözlerle onlara baktı. Onlar da aynı boş gözlerle onu izliyorlardı. Birinin kafasında kaska benzer bir şey vardı. Kolları pamuk ve bant gibi görünen bir malzemeyle kaplıydı. Bandı delip geçen tükenmez kalemler, kurşun kalemler ve sivri objeler, bir çocuğun elinden çıkmış ortaçağ silahlarını andırıyordu. İkisinin elinde birer süpürge sapı vardı.

"Merhaba," dedi o adam. "Benim adım Tom. Kapıya neden böyle yanıt verdiğimizi anlıyor olmalısın. Seninle birlikte herhangi bir şey süzülerek içeri girebilirdi."

Kaskına rağmen Malorie, Tom'un sarıya çalan kahverengi saçlarını görebiliyordu. Yüz hatları keskindi. Mavi gözleri zekâyla parıldıyordu. Malorie'den pek uzun sayılmazdı. Tıraş olmadığından sakalları kızıla çalıyordu.

"Anlıyorum," dedi Malorie.

"Westcourt," dedi Tom ona doğru bir adım atarak. "Epeyce yol

gelmişsin. Yaptığın gerçekten büyük cesaret ister. Neden oturmuyorsun? Yolda gördüklerin hakkında konuşabiliriz.”

Malorie başıyla onayladı ama kıpırdamadı. Çantasının sapını o kadar sıkı kavramıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmiş, acıyordu. Daha uzun ve irice bir adam Malorie’ye yaklaştı.

“Çantanı ben alayım,” dedi.

“Teşekkürler."

“Benim adım Jules. İki aydır buradayım. Çoğumuz öyleyiz. Tom ve Don bizden biraz daha önce geldiler.”

Jules’un koyu renkli kısa saçları kirli görünüyordu. Sanki dışarıda çalışıyormuş gibiydi. Kibar bir adama benziyordu.

Malorie ev arkadaşlarının yüzlerine teker teker baktı. Biri kadın, dördü erkekti.

“Ben Don,” dedi Don. Onun da saçları koyu renkliydi. Biraz daha uzundu. Üzerinde siyah pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış mor renkli bir gömlek vardı. Yaşça Malorie’den büyük görünüyordu. Yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşında olmalıydı. “Korkudan ödümüzü patlattın. Haftalardır kimse kapıyı çalmıyordu.”

“Çok üzgünüm."

“Üzülmene gerek yok,” dedi dördüncü adam. “Hepimiz senin yaptığını yaptık. Ben Felix.”

Felix yorgun görünüyordu. Malorie adamın daha genç olduğunu düşündü. Yirmi birinde ya da yirmi ikisindeydi. Uzun burnu ve karman çorman kahverengi saçları neredeyse bir çizgi film karakterine benzemesine neden oluyordu. Jules kadar uzundu ama daha zayıftı.

“Ve ben de Cheryl,” dedi kadın elini uzatırken. Malorie kadının elini sıktı.

Cheryl’in yüzündeki ifade Tom’unki ya da Felix’inki kadar dost canlısı değildi. Kahverengi saçları yüzünün bir kısmını gizliyordu. Üzerinde ip askılı bir bluz vardı. O da çalışıyor gibi görünüyordu.

“Jules, şu şeyi çıkarmama yardımcı olur musun?" diye sordu Tom. Kaskını çıkarmaya çalışıyordu ama derme çatma zırhı ona engel oluyordu. Jules ona yardım etti.

Adamın kaskı çıkınca Malorie ona daha dikkatli bakma şansını buldu. Rengi kumsalları andıran sarı saçları, açık tenli suratının üzerinde darmadağın bir hal almıştı. Hafifçe çilli teni yüzüne renk katıyordu. Sakalı birkaç günlükten fazla olamazdı ama bıyığı gerçekten dikkat

çekiyordu. Kareli gömleği ve kahverengi pantolonu, Malorie'ye geçmişteki öğretmenlerinden birini hatırlatıyordu.

Adama ilk defa doğru düzgün bakma şansını bulduğundan Tom'un karnını incelemekte olduğunu güçlükle fark etti.

"Kabalık etmek istemem ama hamile misin?"

"Evet," dedi zayıf bir ses tonuyla. Onu bir yük gibi görmelerinden korkuyordu.

"Hasiktir," dedi Cheryl. "Şaka yapıyor *olmalısın.*"

"Cheryl," dedi Tom, "onu korkutacaksın."

"Bak. Malorie'ydi, değil mi?" dedi Cheryl. "Bunu söylerken kabalık etmek istemezdim ama eve hamile bir kadının girmesine izin vermek ciddi bir sorumluluktur."

Malorie suskundu. Karşısındaki insanların suratlarına teker teker bakarak yüzlerindeki ifadeleri inceliyordu. Onu inceliyor gibi görünüyorlardı. Er ya da geç doğum yapacak birini eve alıp almamaya karar vermeye çalışıyorlardı. Malorie aniden durumu böyle değerlendirmediğini fark etti. Arabayla yaptığı yolculuk sırasında buranın, bebeğini dünyaya getireceği yer olduğunu düşünmemişti.

Gözyaşları akmaya başladı.

Cheryl başını iki yana sallayıp mücadele etmekten vazgeçerek Malorie'ye yaklaştı.

"Ulu Tanrım," dedi. "Buraya gel."

"Hep yalnız değildim," dedi Malorie. "Kız kardeşim Shannon da benimle birlikteydi. Ama o öldü. Onu orada bıraktım."

Artık ağlıyordu. Bulanık görüş açısına rağmen dört adamın onu izlediğini görebiliyordu. Merhametli görünüyorlardı. Malorie o anda her birinin kendilerine özgü yöntemlerle yas tutmakta olduğunu fark etti.

"Haydi," dedi Tom. "Sana evi gösterelim. Merdivenlerin hemen karşısındaki yatak odasını kullanabilirsin. Ben burada uyuyacağım."

"Hayır," dedi Malorie. "Hiçbirinizin odasını alamam."

"Israr ediyorum," dedi Tom. "Chcryl'in yatak odası üst kattaki koridorun sonunda. Felix, senin yatacağın odanın yanındakinde kalıyor. Sonuçta hamilesin. Sana elimizden geldiğince yardım edeceğiz."

Koridordan yürüdüler. Sol tarafla bir yatak odasının önünden geçtiler. Sonra da bir banyonun. Malorie, gözleri aynadaki yansımasına takılınca hızla bakışlarını kaçırdı. Sol tarafında bir mutfak olduğunu gördü. Tezgâhın üzerinde büyük kovalar duruyordu.

“Burası,” dedi Tom, “oturma odası. Genellikle burada takılıyoruz.”

Malorie ona doğru dönünce adamın eliyle daha genişçe olan odayı işaret ettiğini gördü. Odada bir kanepe vardı. Üzerinde telefon bulunan bir sehpa. Lambalar. Rahat bir koltuk. Bir halı. Duvarda asılı duran tabloların arasına bir takvim çizilmişti. Pencereler siyah renkli perdelerle örtülüydü.

Koşarak odaya giren köpeği görünce Malorie başını kaldırıp köpeğe baktı. Bu bir çoban köpeğiydi. Köpek, Malorie’nin ayağına basıp onu sevmesini beklemeye başlamadan önce meraklı bakışlarla kadını süzdü.

“Bu Victor,” dedi Jules. “Şu anda altı yaşında. Onu henüz bebekken almıştım.”

Malorie köpeği sevdi. Shannon’ın da ondan hoşlanacağını düşündü. Sonra Jules, Malorie’nin çantasını halı kaplı merdivenlerden üst kata çıkarmak için odadan ayrıldı. Duvarlar çerçevelerle bezenmişti. Kiminin içinde fotoğraflar, kiminin içinde ise resimler vardı. Malorie, merdivenleri tırmanan Jules’un bir yatak odasına girdiğini gördü. Buradan bile pencerelerdeki battaniyeleri görebiliyordu.

Cheryl onu kanepeye oturttu. Üzüntüden ve şaşkınlıktan bitap düşen Malorie kendisini kanepeye bırakıverdi. Cheryl ve Don yiyecek bir şeyler hazırlayacaklarını söylediler.

“Konservenin faydaları,” dedi Felix. “Geldiğim gün dışarı çıktık. Bu, Yukarı Yarımada’da bildirilen ilk olaydan hemen önceydi. Marketteki adam deli olduğumuzu düşündü. Elimizde hâlâ üç ay boyunca bize yetecek kadar konserve var.”

“Artık bundan biraz daha az,” dedi Don mutfağa doğru gözden kaybolurken. Malorie, onun da gelişiyle doyurulacak boğaz sayısının arttığını ima edip etmediğini düşündü adamın.

Sonra kanepede Malorie’nin yanına oturan Tom, yol boyunca neler gördüğünü sordu. Her şeyi merak ediyordu. Tom, Malorie’nin ona verebileceği her tür bilgiyi kullanabilecek türde adamlardandı. Bu nedenle, Malorie vereceği önemsiz ayrıntıların ona pek yardımı dokunmayacağını hissediyordu. Ölü köpekten bahsetti. Posta arabasından. Boş vitrinlerden ve sokaklardan. Ön koltuktaki ceketin asfaltı süpürdüğü terk edilmiş arabadan.

“Sana söylemem gereken bazı şevler var,” dedi Tom. “İlk olarak bu ev hiçbirimize ait değil. Evin sahibi öldü. Bunu daha sonra açıklarım. İnternet’imiz yok. Buraya geldiğimizden beri kesik. Baz istasyonlarını

çalıştıranların işe gitmekten vazgeçtiğinden bir hayli eminiz. Ölmüş de olabilirler. Artık posta ya da gazete gelmiyor. Son günlerde cep telefonunu kontrol ettin mi? Bizimkiler üç hafta kadar önce çalışmayı kesti. Gel gör ki sabit hattımız var ama kimi arayabileceğimizi bilmiyorum."

Cheryl, elinde havuç ve bezelyelerle dolu bir tabakla odaya girdi. Diğer elinde de küçük bir bardak su vardı.

"Sabit hat hâlâ çalışıyor," dedi Tom, "aynı nedenden ötürü elektriklerimiz de kesilmedi. Buradaki elektrik santrali hidroelektrikle çalışıyor. Onun da bir gün kesilip kesilmeyeceğini söyleyemem ama işçiler kapıları doğru konumda açık bıraktılarsa sonsuza dek elektriğimiz olabilir. Çünkü o durumda evin elektriğini nehir sağlıyor olacak. Hemen arkamızda bir nehir olduğunu biliyor muydun? Felakete rağmen nehir akmaya devam ettikçe şansımız yaver gidebilir. Hayatta kalabiliriz. Çok fazla şey mi istiyoruz? Büyük olasılıkla. Ama biraz su çekmek için arka bahçedeki kuyunun yanına gittiğinde yaklaşık yüz metre arkamızda akan nehrin sesini duyabileceksin. Tüm ihtiyaçlarımız için kuyudaki suyu kullanıyoruz çünkü musluklardan su akmıyor. Biz buraya ulaştıktan kısa bir süre sonra kesildi. Tuvalet ihtiyacımızı karşılamak için kovaları kullanıyoruz ve dışkı dolu kovaları sırayla lağım çukurlarına boşaltıyoruz. Bunlar, ormanlık alanda kazdığımız hendeklerden ibaret. Tabii, bunların hepsini gözlerimiz bağlıyken yapmak zorundayız."

Jules alt kata geldi. Victor isimli köpek de onu takip ediyordu.

"Her şeyin hazır," dedi Malorie'ye bakıp başını aşağı yukarı sallayarak.

Malorie sessizce, "Teşekkürler," dedi.

Tom, duvara yaslanmış küçük masanın üzerindeki karton kutuya işaret etti.

"Göz bağları şuradaki kutunun içinde. Ne zaman istersen istediğini kullanabilirsin."

Herkes ona bakıyordu. Cheryl koltuğun kolçağında oturuyordu. Don, mutfağın girişinde ayakta duruyordu. Jules merdivenlerden indikten sonra Victor'un yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Felix ise battaniyeyle örtülü pencerelerden birinin yanında dikiliyordu.

Hepsi yas tuttu, diye düşündü Malorie. *Bu insanlar tıpkı benim gibi korkunç şeyler yaşadılar.*

Cheryl'in ona verdiği bardaktan içen Malorie, Tom'a döndü. Shannon'ı aklından çıkaramıyordu ama bitkin bir halde Tom'la konuşurken elinden

geleni yaptı.

"Geldiğimde üzerindeki şey neydi?"

"Zırh mı?"

"Evet."

"Henüz emin değilim," dedi Tom gülümseyerek. "Bir zırh yapmaya çalışıyorum. Gözlerimizden daha fazlasını koruyacak bir şey. O şeylerden biri bize dokunursa ne olacağını bilmiyoruz."

Malorie diğer ev arkadaşlarına baktı. Sonra bakışları yeniden Tom'a kaydı.

"Dışarıda yaratıkların olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet," dedi Tom. "George, yani bu evin sahibi, onlardan birini gördü. Ölmeden hemen önce."

Malorie ne söyleyeceğini bilemiyordu. İçgüdüsel olarak elini karnının üzerine koydu.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum," dedi Tom. "Ve yakında George'un hikâyesini anlatırım. Ama radyoda da aynı şeyden bahsediyorlardı. Sanırım artık bu konuda herkes hemfikir. Bize bunu yapan, *yaşayan* bir şey. Ve aklımızı kaçırmadan önce sadece bir saniye veya daha az zamanımız var."

Malorie'ye bir anda odadaki her şey kararmış gibi geldi. Başı dönüyordu, sersemlemişti.

"Onlar her neyse," dedi Tom, "bizim zihinlerimiz onları anlayamıyor. Tıpkı sonsuzluk gibiler. Kavrayamayacağımız kadar karmaşık bir yapıları var. Anlıyor musun?"

Tom'un dudaklarından dökülen sözcükler kaybolup gidiyordu. Jules'un ayaklarının dibinde oturan Victor gürültülü soluklar alıyordu. Cheryl, Malorie'ye iyi olup olmadığını sordu. Tom hâlâ konuşuyordu.

Yaratıklar... sonsuzluk... algımızın da bir sınırı var Malorie... bu şeyler... onlar algımızın ötesinde... üstünde... onları anlayamıyoruz... onları...

Derken Malorie bayıldı.

sekiz

Malorie yeni yatak odasında uyandı. Hava karanlıklı. Huzurlu bir an boyunca, belki de yaşadığı son huzur dolu anda tüm o yaratıklarla ve delilikle ilgili haberlerin sadece bir kâbustan ibaret olduğuna inanarak uyandı. Yoğun bir sis perdesinin ardından Riverbridge'i, Tom'u, Victor'u, araba yolculuğunu hatırladı ama bakışları tavana kayıp da daha önce hiç bu odada uyanmadığını fark edene kadar hatıralarının hiçbiri netleşmedi.

Ve Shannon hâlâ ölüydü.

Yavaşça yatakta doğrularak odanın yegâne penceresine baktı. Siyah renkli bir battaniye duvara çivilenmiş, onu dışarıdaki dünyadan koruyordu. Ayaklarının dibinde eski bir makyaj masası vardı. Pembe boyası solmuştu ama aynaları temiz görünüyordu. Aynadaki aksi her zamankinden daha solgundu. Bu nedenle, siyah saçları da hiç olmadığı kadar koyu görünüyordu. Aynanın hemen yanında yedek çiviler, vidalar, bir çekiç ve İngiliz anahtarı duruyordu. Yatağı dışında odadaki mobilyalar bunlardan ibaretti.

İyice doğrularak ayaklarını şiltenin kenarından aşağı salladı ve gri renkli halının üzerinde özenle katlanmış ikinci bir battaniye gördü. Siyah battaniyenin yedeklerden biri olduğunu düşündü. Onun yanında da küçük bir kitap yığını duruyordu.

Yatak odasının kapısına doğru dönen Malorie, alt kattan gelen sesleri duydu. Henüz bu insanları tanımıyordu ve evdeki tek kadın olan Cheryl ya da sesiyle yıllar boyunca ona rehberlik yapacak Tom olmadığı sürece konuşanın kim olduğunu da anlayamıyordu.

Ayağa kalktığında ayaklarının altındaki halının kaba ve eski dokusunu hissetti. Yatak odasını boydan boya geçip koridora baktı. Kendini iyi hissediyordu. Dinlenmişti. Artık başını dönmüyordu. Bir önceki gece kendinden geçtiği sırada giydiği kıyafetlerle merdivenlerden inip oturma odasına girdi.

Ahşap döşemelere ayak basmadan hemen önce Jules, kucağında bir

yığın kıyafetle yanından geçti.

"Merhaba," dedi başıyla Malorie'yi selamlayarak. Malorie adamın koridorun aşağısındaki banyoya doğru yürüyüşünü izledi. Orada, kıyafetleri bir kova suya batırıp çıkardığını duydu.

Mutfağa doğru döndüğünde Cheryl ile Don'u lavabonun başında buldu. Mutfağa girdiği sırada Don kovadan bir bardak çıkarıyordu. Cheryl onu duyup kendi etrafında döndü.

"Dün gece bizi endişelendirdin," dedi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Bir önceki gece bayıldığını hatırlayan Malorie'nin yüzü kızardı.

"Evet, iyiyim. Sadece hazmetmem gereken çok fazla şey var."

"Hepimiz aynı süreçten geçtik," dedi Don. "Ama alışacaksın. Yakında lüks bir hayatımız olduğunu söylemeye bile başlayabilirsin."

"Don alaycı bir tiptir," dedi Cheryl iyi huylu bir şekilde.

"Kesinlikle değilim," dedi Don. "Burada olmayı seviyorum."

Victor aniden elini yalamaya başlayınca Malorie sıçradı. Onu sevmek için dizlerinin üzerine çöktüğünde yemek odasından gelen müziğin sesini duydu. Mutfaktan geçip içeri baktı. Oda boştu ama radyo çalışıyordu.

Tekrar lavabonun başındaki Cheryl'e ve Don'a baktı. Hemen arkalarında kilere açılan bir kapı vardı. Malorie kiler konusunda soru sormak üzereydi ki oturma odasından gelen Felix'in sesini duydu. Evin adresini tekrarlıyordu.

"...Shillingham iki yüz yetmiş üç numara... adım Felix... hayatta kalanları arıyoruz... eğer beni duyuyorsanız..."

Malorie kafasını oturma odasına uzattı. Felix sabit hattı kullanıyordu.

"Rastgele telefon numaralarını arıyor."

Malorie bir kere daha sıçradı. Bu defa irkilmesine neden olan, onunla birlikte oturma odasına bakan Tom'un sesiydi.

"Telefon rehberimiz yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Ve bu aklıma geldikçe sinirlerim bozuluyor."

Felix başka bir numara çevirmeye koyuldu. Elinde bir parça kâğıtla bir kalem tutan Tom, "Benimle birlikte kileri görmek ister misin?" diye sordu.

Malorie, adamın peşinden mutfağa girdi.

"Erzakları mı kontrol edeceksin?" diye sordu Don, Tom kilerin kapısını açarken.

“Evet.”

“Ne kadar kaldığını bana da söyle.”

“Tabii ki.”

Kilere ilk giren Tom oldu. Malorie ahşap basamakları teker teker inen Tom’u takip etti. Kilerin zemini toprakla kaplıydı. Karanlıkta, çıplak ayaklarının altındaki toprağın kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyordu.

Tom ampulün yanından sarkan ipi çektiğinde oda aniden aydınlandı. Gördükleri Malorie’yi korkutmuştu. Burası kilerden ziyade bir depoya benziyordu. Sonsuz sayıda gibi görünen ahşap raflar, konservelerle doluydu. Tavandan toprak zemine kadar her yer bir ambarı andırıyordu.

“Bunların tümünü George yaptı,” dedi Tom eliyle ahşap rafları göstererek. “Her şeyi önceden tahmin etmişti.”

Malorie, ışığın güçlükle aydınlattığı sol tarafta asılı şeffaf örtüyü gördü. Çamaşır ve kurutma makineleri örtünün hemen arkasındaydı.

“Çok fazla yiyeceğimiz var gibi görünüyor,” dedi Tom konservelere işaret ederek. “Ama aslında öyle değil. Ve Don’dan başka kimse ne kadar yiyeceğimiz kaldığını pek önemsemiyor gibi.”

“Erzakları ne kadar zamanda bir kontrol ediyorsun?” diye sordu Malorie.

“Haftada bir. Ama bazen canım sıkıldığında buraya inip her şeyi baştan sayıyorum. Erzakları sadece bir gün önce kontrol etmiş olsam bile.”

“Burası epeyce serin.”

“Evet. Klasik bir soğuk hava deposu. Yiyecek saklamak için idealdir.”

“Yiyeceğimiz biterse ne olacak?”

Tom ona döndü. Işık yüzünden yüz hatları yumuşamıştı.

“O zaman gidip biraz daha alırız. Marketleri yağmalıyoruz. Diğer evleri de. Elimizden ne gelirse.”

“Doğru,” dedi Malorie başıyla onaylayarak.

Tom kâğıda bir şeyler yazarken Malorie de kileri inceledi.

“O zaman burası evdeki en güvenli oda olmalı.”

Tom duraksadı. Malorie’nin söylediklerini düşünüyor gibiydi.

“Katılmıyorum. Tavan arasının daha güvenli olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

“Buraya inerken kapının üzerindeki kilidi gördün mü? Kapı gerçekten

çok eski. Kilitleniyor ama kolaylıkla kırılabilir durumda. Sanki yıllar önce ilk olarak kileri inşa etmişler de sonradan üzerine bir ev kondurmaya karar vermişler gibi. Ama tavan arasının kapısı... işte *o* kilit inanılmaz durumda. Kendimizi güvenceye almak istersek, o şeylerden biri eve girerse gitmek isteyeceğimiz yerin tavan arası olduğunu düşünüyorum."

Malorie içgüdüsel olarak yukarı baktı. Omuzlarını ovuşturdu.

Kendimizi güvenceye almak istersek.

"Elimizde kalanlara bakarak," dedi Tom, "üç ya da dört ay daha yeteceklerini söyleyebiliriz. Bu, kulağa uzun bir zaman gibi geliyor ama burada zaman çabuk geçer. Günler birbirine karışır. Bu nedenle, oturma odasının duvarına bir takvim çizdik. Biliyorsun, zaman bir yerden sonra anlamını yitiriyor. Ama eskiden yaşadığımız hayatı bize anımsatan tek şey o."

"Akıp giden zaman mı?"

"Evet. Ve onunla ne yaptığımız."

Malorie alçak ahşap bir taburenin yanına geçip oturdu. Tom not almaya devam ediyordu.

"Üst kata çıktığımız zaman sana evde yapılması gereken tüm işleri göstereceğim," dedi Tom. Sonra raflarla örtünün arasında bir yeri işaret ederek, "Şuradakini görüyor musun?" diye sordu.

Malorie adamın gösterdiği yere baktı ama ne demek istediğini anlayamadı.

"Buraya gel."

Tom ona duvara kadar eşlik etti. Buradaki tuğlalardan bazıları kırılmıştı. Arkasındaki toprak görünüyordu.

"Bunun beni korkutup korkutmadığını ya da ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ, toprağı görebiliyoruz. Bu kazmaya başlayabileceğimiz anlamına mı geliyor? Bir tünel kazabilir miyiz? Ya da ikinci bir kiler? Veya daha fazla oda? Yoksa içeri girmek için bundan yararlanabilirler mi?"

Tom'un gözleri kileri aydınlatan ışık altında parlak ve keskindi.

"Mesele şu ki," dedi, "yaratıklar gerçekten evimize girmeyi istemiş olsalardı... hiçbir sorun yaşamadan bunu yapabilirlerdi. Ve bence çoktan buraya girmiş olurlardı."

Malorie duvardaki açıklığın ardından görülen toprak parçasına baktı. Hamile bir halde emekleyerek tünellerden geçtiğini hayal etti. Solucanları düşündü.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Tüm bunlardan önce ne yapıyordun?" diye sordu.

"İşim mi? Öğretmendim. Sekizinci sınıfları okutuyordum."

Malorie başıyla onayladı. "Aslında bir öğretmen gibi göründüğünü düşünmüştüm."

"Ne var biliyor musun? Bunu daha önce de duydum. Hem de kaç defa! Sanırım bundan hoşlanıyorum." Gömleğinin yakasını düzeltir gibi yaptı. "Sınıf," dedi, "bugün konserve gıdalar hakkında yeni şeyler öğreneceğiz. Bu yüzden, hepiniz lanet olasıca çenelerinizi kapatın."

Malorie güldü.

"Sen ne yapıyordun?" diye sordu Tom.

"Henüz oraya gelememiştim," dedi Malorie.

"Kız kardeşini kaybettin, öyle değil mi?" diye sordu Tom nazikçe.

"Evet."

"Üzgünüm." Sonra, "Ben de kızımı kaybettim," dedi.

"Ah, Tanrım, Tom."

Tom duraksadı. Sanki Malorie'ye daha fazlasını anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyordu. Sonra konuşmaya devam etti.

"Robin'in annesi doğum sırasında öldü. Şu andaki durumumuza bakılınca bunu sana anlatıyor olmam çok acımasızca. Ama eğer birbirimizi tanıyacaksak hikâyemi bilmen gerekiyor. Robin harika bir çocuktu. Sekiz yaşındayken bile babasından daha zekiydi. Tuhaf şeylerden hoşlanırdı. Mesela oyuncaktansa oyuncağın kullanım talimatlarıyla ilgilenirdi. Filmdense film bittikten sonra ekranda akan yazıları takip ederdi. Kelimelerin yazımına dikkat ederdi. Yüzümdeki herhangi bir ifadeye. Bir defasında saçım yüzünden güneş gibi göründüğümü söylemişti. Ona güneş gibi parlayıp parlamadığımı sormuştum. O zaman bana, 'Hayır babacığım, daha çok dışarısı karanlıkken parlayan aya benziyorsun,' demişti."

"Raporlar haberlerde yer almaya başladığında ve insanlar raporları ciddiye almaya karar verdiğinde korku içinde yaşamayacağını söyleyen o babalardan biriydim. Gündelik hayatımıza devam etmek için gerçekten elimden geleni yaptım. Ve özellikle Robin'e de bu fikri aşılamaya çalıştım. Okulda bir şeyler duyuyordu. Tek istediğim korkmasına engel

olmaktı. Ama daha fazla rol yapamadığım o an gelip çattı. Kısa bir süre sonra aileler çocuklarını okuldan almaya başladılar. Sonra da okul kapandı. Geçici olarak. Ya da 'çocuklar için güvenli bir yer sağlayabileceklerine dair toplumun güvenini kazanana' dek. Karanlık günlerdi Malorie. Biliyorsun, ben de bir öğretmendim ve ders verdiğim okul da hemen hemen aynı dönemde kapandı. Dolayısıyla tüm zamanımızı evde geçirmeye başladık. Kızımın ne kadar büyüdüğünü fark ettim. Öylesine akıllanmıştı ki. Yine de haberlerdeki hikâyelerin ne kadar korkutucu olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. Haberleri ondan gizlememek için elimden geleni yaptım ama içimdeki baba arada sırada dayanamayıp kanalı değiştiriyordu."

"Radyoda anlatılanlar ona çok fazla geldi. Robin kâbuslar görmeye başladı. Zamanımın çoğunu onu sakinleştirmeye çalışarak geçiriyordum. Sürekli ona yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum. Bir daha asla pencereden dışarı bakmamaya karar verdik. Benim iznim olmadan dışarı çıkmamayı kabul etti. Bir şekilde onu, hayatımızın hem güvenli hem de aynı zamanda son derece tehlikeli olduğuna inandırmanın bir yolunu bulmalıydım."

"Geceleri benimle birlikte yatmaya başladı ama bir sabah uyandığımda onu yanımda göremedim. Bir önceki gece her şeyin eskiye dönmesini istediğini söyleyip duruyordu. Hiç tanışmadığı annesini istiyordu. Sekiz yaşındaki kızımın hayatın hiç adil olmadığını söylediğini duymak beni kahretmişti. Uyanıp da onu yanımda bulamadığımda yeni hayatımıza alışmaya başladığını düşündüm. Şimdi o günü hatırladığımda Robin'in çocukluğunun bir parçasının o gece öldüğünü düşünüyorum çünkü evimizin dışında olup bitenlerin ciddiyetini benden önce o fark etti."

Tom duraksadı. Kilerin zeminine baktı.

"Onu küvette buldum, Malorie. Suyun üstünde yüzüyordu. Küçücük bilekleri, binlerce defa tıraş olduğumu gördüğü jiletle kesilmişti. Su kıpkırmızıydı. Küvetin kenarından kanlar damlıyordu. Duvarlar kan içindeydi. O bir çocuktu. Sadece sekiz yaşındaydı. Dışarı mı bakmıştı? Ya da bunu yapmaya kendi kendine mi karar vermişti? Asla bunun yanıtını bilemeyeceğim."

Malorie, uzanıp Tom'a sarıldı.

Ama adam ağlamıyordu. Bunun yerine kısa bir süre sonra raflara yaklaşıp kâğıda bir şeyler yazmaya koyuldu.

Malorie, Shannon'ı düşündü. O da banyoda ölmüştü. O da kendi

canına kıymıştı.

Tom işi bittiğinde Malorie'ye üst kata çıkmaya hazır olup olmadığını sordu. Ampulden sarkan ipe uzandığı sırada Malorie'nin duvardaki açıklığa baktığını fark etti.

"Korkutucu, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Seni korkutmasına izin verme. Bu, eski dünyaya ait korkularımızdan biri."

"O neymiş?"

"Kilerlerden korkmak."

Malorie başıyla onayladı.

Sonra Tom ipi çekti ve ışıklar söndü.

Yaratıklar, diye düşündü Malorie. Ne *kadar basil bir kelime.*

Çocuklar sessiz, sazlıklar hareketsizdi. Küreklerin suyu yararken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Kürek çekişi başta kalp atışıyla aynı tempodaydı ama sonra yavaşladı. Ritimleri ayrışınca ölecekmiş gibi oldu.

Yaratıklar.

Malorie bu kelimeden asla hoşlanmamıştı. Her nedense duruma uygun bir kelime olmadığını düşünüyordu. Dört yılı aşkın süredir ona musallat olan şeyler, *yaratık* değildi. Bahçelerde yaşayan sümüklüböcekler yaratıktı. Kirpiler birer yaratıktı. Ama perdelerle örtülü pencerelerin arkasında pusu kuran ve onu gözlerini bağlamak zorunda bırakan şeyler, böcek ilaçlarının yok edebileceği türden değildi.

"Barbar" da doğru bir kelime değil. Barbarlar dikkatsiz olur. Tıpkı vahşiler gibi.

Uzaklarda bir kuş gökyüzünde cıvıldıyordu. Kürekler her hamlesinde suyu yarıyordu.

"Dev birer yaratık" oldukları da kanıtlanmadı. Tırnak kadar küçük *bile olabilirler.*

Nehirdeki yolculuklarının henüz başlarında olmalarına rağmen Malorie'nin kasları kürek çekmekten ağrıyordu. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Ayakları üşümüştü. Göz bağı onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

"İblis." "Şeytan." "Hilekâr." Belki de bunların hepsidir.

Kız kardeşi, bunlardan birini gördüğü için ölmüştü. Ailesi de aynı kadere mahkûm olmuş olmalıydı.

"Kötü ruh" çok kibar kaçıyor "Yabani" de çok insani.

Malorie nehirde kol gezen şeylerden sadece korkmuyordu, onlara hayranlık duyuyordu.

Ne yaptıklarını biliyorlar mı? Yaptıkları şeyleri bilerek mi yapıyorlar?

Şimdi tüm dünya ölmüş gibi hissediyordu. Sanki küçücük kayıkları dışında başka hiçbir yerde hayal yoklu. Her kürek çekişinde dünyanın

geri kalanından biraz daha uzaklaşarak bomboş, lanetli ve terk edilmiş bir hiçliğe doğru yol alıyorlardı.

Ne yaptıklarını bilmiyorlarsa "zalim" olamazlar.

Çocuklar uzun zamandır suskundu. Yukarıdan başka bir cıvıltı geldi. Bir balık zıplayarak çevresine su sıçrattı. Malorie nehri daha önce hiç görmemişti. Acaba neye benziyordu? Sazlıkların arasında ağaçlar var mıydı? Evler kıyı boyunca uzanıyor muydu?

Onlar birer canavar, diye düşündü Malorie. Ama bundan daha fazlası olduklarını biliyordu. Onlar *sonsuzluktu.*

"Anneciğim!" diye bağırdı Oğlan aniden.

Yırtıcı bir kuşun çığlığı nehirde yankılandı.

"Ne oldu Oğlan?"

"Motor sesine benziyor."

"*Ne?*"

Malorie derhal kürek çekmeyi kesti. Dikkatli bir şekilde dinlemeye başladı.

Uzaklarda bir yerlerden gelen motor sesi, nehrin akarken çıkardığı gürültüye rağmen duyulabiliyordu.

Malorie sesi hemen tanımıştı. Onlara doğru yaklaşmakta olan bir tekne vardı.

Bu nehirde başka bir insanla karşılaşma fikri karşısında heyecanlanmak yerine korktu.

"Eğilin. İkiniz de," dedi.

Küreklerin saplarını dizlerine dayadı. Kayığı akımıyla sürüklenmeye bıraktı.

Sesi duyan oğlandı, dedi kendi kendine. *Sesi duydu çünkü onu iyi yetiştirdin ve şimdi, görebileceğinden çok daha iyi duyuyor.*

Malorie derin derin nefes alarak bekledi. Motorun sesi gittikçe güçleniyordu. Nehrin akıntısına ters yönde ilerliyordu.

"Ah!" diye acıyla bağırdı Oğlan.

"Ne oldu Oğlan?"

"Kulağım! Bir ağaca çarptım."

Malorie bunun iyi olduğunu düşündü. Oğlan bir ağaca çarptıysa sazlıklara yakın bir yerdeler demekti. Belki de, biraz da Tanrı'nın yardımıyla, ağaçların yaprakları onları gizlerdi.

Diğer tekne artık epeyce yaklaşmıştı. Malorie gözlerini açarsa tekneyi görebileceğinden emindi.

“Göz bağlarınızı sakın çıkarmayın,” dedi Malorie.

Teknenin motorundan yükselen ses onlarla aynı hizaya geldi. Yanlarından geçip gitmemişti.

Onlar her kimse bizi görebiliyorlar, diye düşündü Malorie.

Motorun sesi ansızın kesildi. Havaya benzin kokusu yayıldı. Güverte olması gereken yerden ayak sesleri geliyordu.

“Merhaba!” dedi bir ses. Malorie yanıt vermedi. “Merhaba! Sorun yok. Göz bağlarınızı çıkarabilirsiniz! Ben sadece normal bir insanım.”

“Hayır, çıkaramazsınız,” dedi Malorie çabucak çocuklara.

“Hanımefendi, burada bizden başka hiçbir şey yok. Sözüme güvenebilirsiniz. Burada yapayalnızız.”

Malorie hareketsizdi. Sonunda başka bir çaresi kalmadığını hissederek adama yanıt verdi.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Hanımefendi,” dedi, “Şu anda size bakıyorum. Bugünkü yolculuğum boyunca gözlerim açıktı. Dün de öyle.”

“Öylece *bakamazsınız,”* dedi. “Bunu biliyorsunuz.”

Yabancı güldü.

“Gerçekten,” dedi, “korkulacak bir şey yok. Bana güvenebilirsiniz. Nehirde sadece ikimiz varız. Yolları kesişen iki normal insan.”

“Hayır!” diye bağırdı Malorie çocuklara.

Kızın elini bırakıp küreklerin saplarını kavradı. Adam iç geçirdi.

“Hanımefendi, artık böyle yaşamanıza gerek yok. Çocuklarınızı düşünün. Böylesine canlı ve güzel bir günü görme şansını onların elinden alamazsınız.”

“Teknemizden uzak dur,” dedi Malorie sert bir tavırla.

Sessizlik. Adam yanıt vermedi. Malorie kendini hazırladı. Kapana kısılmış gibi hissediyordu. Korunmasızdı. Sazlıklara doğru sürüklenen bir kayıktaydı. Nehrin üzerindeydi. Bu dünyadaydı.

Sudan bir şey sıçrayınca Malorie nefesini tuttu.

“Hanımefendi,” dedi adam, “inanılmaz bir manzara var. Tabii sisten rahatsız olmazsanız. En son ne zaman dışarı baktınız? Yıllar mı oldu? Bu nehri daha önce hiç *gördünüz mü?* Gökyüzünü? Gökyüzünün neye benzediğini bile hatırlamadığınıza bahse girerim.”

Malorie dışarıdaki dünyayı oldukça iyi hatırlıyordu. Sonbahar yapraklarının altında okuldan eve yürüdüğünü hatırlıyordu. Komşularının çimenlerini, bahçelerini ve evlerini hatırlıyordu.

Shannon'la birlikte çimlere yayılarak bulutları sınıf arkadaşlarına benzetmeye çalıştıklarını hatırlıyordu.

"Göz bağlarımızı çıkarmayacağız," dedi Malorie.

"Ben onlardan çoktan vazgeçtim," dedi adam. "Göz bağlarını arkamda bıraktım. Siz de aynısını yapmak istemez misiniz?"

"Bizi hemen yalnız bırak," dedi Malorie emredercesine.

Adam bir kere daha iç geçirdi.

"Sonsuza dek size musallat olamazlar," dedi. "Sizi sonsuza dek böyle yaşamaya zorlayamazlar. Bunu anlıyor musunuz hanımefendi?"

Malorie sağ küreği yerine yerleştirdi ve sazlıkları iterek oradan kurtulabileceklerini düşündüğü tarafa doğru uzattı.

"Göz bağlarınızı kendi ellerimle çözmek zorunda kalacağım," dedi adam ansızın.

Malorie kıpırdamadı.

Adam kabalaşıyordu. Sesi kulağa biraz öfkeli geliyordu.

"Sadece nehirde karşılaşmış iki kişiyiz," diye devam etti. "Ufaklıkları da sayarsan dört kişi ederiz. Ve onları yetiştirme tarzından ötürü onları suçlayamam. Burada, dışarıya bakma cesaretine sahip olan tek kişi benim. Endişelerin seni sadece biraz daha endişelenebilmen için hayatta tutacaktır."

Sesi artık başka bir yerden geliyordu. Malorie adamın teknenin ön tarafına doğru geldiğini tahmin etti. Malorie'nin tek istediği onun yanından geçip gitmekti. Ve o sabah ayrıldıkları evden olabildiğince uzaklaşmak.

"Sana ne diyeceğim biliyor musun?" dedi adam aniden. Sesi korkutucu derecede yakından geliyordu. "Onlardan birini *gördüm.*"

Malorie, Oğlan'a uzanıp onu tişörtünün arkasından kendine doğru çekti. Çocuk kayığın çelik döşemelerine çarpıp acıyla bağırdı.

Adam güldü.

"Sandığınız kadar çirkin değiller hanımefendi."

Malorie küreği sazlığa daldırdı. Bocalıyordu. Sert bir şey bulmak çok zordu. İnce dalları ve kökleri hissediyordu. Ve bir de çamuru.

Adam az sonra delirecek, diye düşündü Malorie. Ve *size zarar verecek.*

"Nereye gideceksin?" diye bağırdı adam. "Ne zaman bir dalın çatırdadığını duysan ağlayacak mısın?"

Malorie kayığı kurtaramıyordu.

"*Sakın göz bağlarınızı çözmeyin!*" diye bağırdı çocuklara.

Adam onlardan birini gördüğünü söylemişti. Ne zaman? *Ne zaman?*

"Delirdiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Sonunda kürek sert bir yere denk geldi. Malorie homurdanarak itti. Kayık hareketlendi. Sonunda özgür kaldıklarını sanıyordu ama kayık, adamın teknesine çarptığı anda Malorie yerinden sıçrayarak bir çığlık attı.

Seni köşeye sıkıştırdı.

Zorla gözlerini mi açacaktı?

"Deliren kimmiş bakalım? Kendine bir bak. Nehirde karşılaşan iki kişi..."

Malorie öne arkaya sallandı. Kayığın arkasında bir tür boşluk, açıklık olduğunu sezdi.

"... biri gökyüzüne bakıyor..."

Malorie küreğin toprağa battığını hissetti.

"... diğeri ise gözleri bağlı bir halde tekne kullanmaya çalışıyor."

Kayık neredeyse serbest kalmıştı.

"Duruma şöyle bir bakınca..."

"*Hareket et!*" diye bağırdı.

Adam kıkırdadı. Kahkahası, bahsettiği gökyüzüne doğru yükseliyordu. Malorie adama, *onları nerede gördün*, diye sormak istiyordu ama yapmadı.

"*Bizi rahat bırak!*" diye bağırdı Malorie.

Çırpınması yüzünden nehrin soğuk suları teknenin içine sıçrıyordu. Kız viyakladı. Malorie kendi kendine, *adama onları nerede gördüğünü sor*, dedi. Belki de henüz tam olarak aklını kaybetmemişti. Belki yavaş yavaş delirecekti. Belki de tüm gerçeklik algısını kaybetmeden önce son bir iyilik yapacaktı.

Kayık artık serbestti.

Tom bir defasında deliliğin herkesi farklı etkilediğini söylemişti. Deli bir adam delirmeyebilirdi. En mantıklı olanların delirmesi ise diğerlerine göre daha uzun sürecekti.

"Tanrı aşkına, gözlerini aç!" diye bağırdı adam.

Sesi değişmişti. Kulağa farklı, sarhoş gibi geliyordu.

"Kaçmaktan vazgeç. *Gözlerini aç!*" diye yalvardı adam.

"*Onu dinlemeyin!*" diye bağırdı Malorie. Oğlan sırtını kadının göğsüne yaslamıştı. Kız ise ensesine yapışmıştı. Malorie hâlâ tir tir titriyordu.

"Çocuklar, asıl deliren anneniz. Çıkarın şu göz bağlarınızı."

Adam aniden hırlayarak uludu. Sanki boğazında bir şey ölmüş gibiydi. Halatla kendisini boğmasına ya da teknenin pervanesinin önüne atlamasına daha ne kadar vardı?

Malorie çılgıncasına kürek çekiyordu. Göz bağı artık yeterince sıkı değildi.

Onları yakında görmüş. Gördüğü şey şu anda bu nehirde.

"*Sakın göz bağlarınızı açmayın!*" diye bağırdı Malorie tekrar. Şimdi teknenin yanından geçiyorlardı. "Beni anlıyor musunuz? *Cevap verin.*"

"Evet!" dedi Oğlan.

"Evet!" dedi Kız.

Adam bir kere daha uludu ama artık epeyce gerilerinde kalmıştı. Sesi kulağa sanki bağırmak istiyor da nasıl bağırılacağını unutmuş gibi geliyordu.

Kayık yaklaşık kırk metre uzaklaştığında ve motorun sesi güçlükle duyulabilecek kadar belirsizleştiğinde Malorie öne doğru uzanıp Oğlan'ın omzuna dokundu.

"Endişelenme Anneciğim," dedi Oğlan.

Malorie sonra arkasına doğru uzanıp Kız'ın elini buldu. Hafifçe sıktı. Sonra ikisini de bırakıp yeniden kürek çekmeye koyuldu.

"Kuru musun?" diye sordu Kız'a.

"Hayır," diye yanıtladı Kız.

"Kurulanmak için battaniyeyi kullan. Hemen."

Hava yeniden temiz kokuyordu. Ağaçlar. Su.

Motordan çıkan dumanlar ve benzin kokusu çok gerilerde kalmıştı.

Evin nasıl koktuğunu hatırlıyor musun, diye düşündü Malorie.

Teknedeki adamla karşılaşmış olmanın ona yaşattığı korkuya rağmen hatırladı. Evin bayat, bunaltıcı kokusunu hatırladı. Oraya ulaştığı gün de öyle kokuyordu. Ve asla hafiflememişti.

Teknedeki adamdan nefret etmiyordu. Tek hissedebildiği acıydı.

"Çok iyi bir iş çıkardınız," dedi Malorie çocuklara. Ve tir tir titreyerek nehir boyunca kürek çekmeye devam etti.

on

Malorie iki haftadır evde yaşıyordu. Ev arkadaşları, kilerdeki konserve gıdalarla ve dondurucuda kalan donmuş etlerle idare ediyordu. Malorie sabahları uyandığında elektriğin hâlâ kesilmediğini görünce rahatlıyordu. Tek haber kaynakları radyoydu ama yayın yapmaya devam eden son programcı Rodney Barrett'ın onlara söyleyecek yeni hiçbir şeyi yoktu. Bunun yerine ağzında bir şeyler geveleyip duruyordu. Öfkeleniyordu. Küfrediyordu. Ev arkadaşları daha önce adamın yayında uyuyakaldığını duymuşlardı. Ama tüm bunlara rağmen Malorie, neden onu dinlemeye devam ettiklerini anlıyordu. Sesi evin arka planında usulca duyulsa da radyonun bulunduğu yemek odasını doldursa da dışarıdaki dünyayla aralarındaki son bağlantıydı.

Malorie çoktan kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı. Klostrofobi korkunçtu; hem kendisinin hem de bebeğinin üzerindeki baskısını hissedebiliyordu.

Yine de o akşam ev arkadaşları bir parti verdi.

Altısı da yemek odasındaki masanın etrafında toplandı. Kilerdeki konserve gıdaların, tuvalet kâğıtlarının, pillerin, mumların, battaniyelerin ve diğer aletlerin yanı sıra Felix'in getirdiği ota eşlik eden birkaç şişe rom bile vardı. Felix aklı başında bir gruptansa daha 'hippi' insanlarla buluşmayı umduğunu daha eve gelir gelmez ürkekçe itiraf etmişti. Malorie durumu yüzünden alkol ya da ot kullanmayan tek kişiydi Yine de bazı ruh halleri bulaşıcıydı ve Rodney Barrett hiç huyu olmamasına rağmen yumuşak şarkılar çalarken Malorie tebessüm etti. Hayatının alışılageldik bir parçasına dönüşen hayal dahi edilemez korkulara rağmen gülebildi.

Yemek odasında bir piyano vardı. Yatak odasındaki dolabın yanında yığılı haldeki komedi kitapları gibi piyano da oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Başka bir yaşama ait gibiydi.

Tom o sırada piyano çalıyordu.

"Bu şarkı hangi perdeden?" diye sordu ter içindeki Tom yemek

odasının diğer tarafındaki masada oturan Felix'e sesleniyordu. "Perdelerden anlar mısın?"

Felix gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Nereden bilebilirim ki? Ama şarkıyı söylerken sana buradan eşlik edeceğim."

"Lütfen yapma," dedi Don su bardağına koyduğu romunu gülümseyerek yudumlarken.

"Hayır, hayır," dedi Felix sırıtarak. "Gerçekten çok iyiyim!"

Felix ayağa kalkarken tökezledi. Piyanonun başındaki Tom'a katıldı. Birlikte "De-Lovely" isimli bir şarkı söylediler. Radyo, aynalı dolabın üzerinde duruyordu. Rodney Barrett'ın çaldığı müzik, sessizce Cole Porter şarkısıyla çarpışıyordu.

"Keyfin nasıl Malorie?" diye sordu masanın diğer tarafında oturan Don. "Buraya alışabildin mi?"

"İyiyim," dedi. "Durmadan bebeği düşünüyorum."

Don gülümsedi. Gülümsediğinde Malorie adamın yüz hatlarına işleyen hüznü görebiliyordu. Don'un da kız kardeşini kaybettiğini biliyordu. Tüm ev arkadaşları yıkıcı kayıplar yaşamışlardı. Cheryl'in korku içindeki annesi ve babası güneye gitmişti. O günden beri onlarla konuşmamıştı. Felix yaptığı her rastgele telefon görüşmesinde erkek kardeşlerinden haber almayı umuyordu. Jules sık sık Malorie'nin de gördüğü ilana yanıt vermeden önce apartmanının hemen dışındaki su oluğunda bulduğu nişanlısı Sydney'den bahsediyordu. Boğazı kesilmişti. Ama Malorie, en kötüsünün Tom'un hikâyesi olduğunu düşünüyordu. Tabii kötü kelimesi hâlâ bir anlam ifade ediyorsa.

Piyanonun diğer tarafından onu izlerken Malorie'nin kalbi onun için duyduğu acıyla doldu.

Bir anlığına, "De-Lovely" bitmek üzereyken radyonun sesini duydular. Rodney Barrett'ın çaldığı şarkı da bitiyordu. Sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Dinleyin, dinleyin," dedi Cheryl. Odayı boylu boyunca geçip radyonun yanına çömeldi ve sesini açtı. "Sesi her zamankinden daha huzursuz geliyor."

Tom radyoya aldırış etmedi. Ter içinde, içkisinden bir yudum alıp Gershwin'in "I've Got Rhythm" isimli şarkısının giriş notalarını tıngırdatmaya koyuldu. Don, Cheryl'in neden bahsettiğini görmek için döndü. Victor'u okşamakta olan Jules ise sırtını duvara dayamış vaziyette yerde oturuyordu. Başını radyoya doğru çevirdi.

“Yaratıklar,” diyordu Rodney Barrett. Sesi uzayıp gidiyordu. “Bizden ne aldınız? Burada ne yapıyorsunuz? Bir amacınız var mı?”

Don masadan kalkıp radyonun yanındaki Cheryl’e katıldı. Tom da piyano çalmaktan vazgeçti.

“Daha önce doğrudan yaratıklarla konuştuğunu hiç duymamıştım,” dedi piyanonun önündeki tabureden.

“Annelerimizi, babalarımızı, kız kardeşlerimizi, erkek kardeşlerimizi kaybettik,” diyordu Rodney Barrett. “Karılarımızı, kocalarımızı, sevgililerimizi ve arkadaşlarımızı yitirdik. Ama hiçbir şey bizden koparıp aldığınız çocuklar kadar yakmadı canımızı. Bir çocuktan size bakmasını istemeye nasıl cüret edebildiniz?”

Malorie, Tom’a baktı. Dinliyordu. Gözleri mesafeliydi. Malorie ayağa kalkıp onun yanına gitti.

Rodney Barrett’tan bahsederek, “Daha önce de kederlendiği olmuştu,” dedi Cheryl. “Ama hiç bu hale geldiğini görmemiştim.”

“Hayır,” dedi Don. “Sanırım bizden daha sarhoş.”

“Tom,” dedi Malorie uzun taburede adamın yanına oturarak.

“Kendini öldürecek,” dedi Don aniden.

Malorie, Don’a çenesini kapatmasını söylemek üzere başını kaldırdı ama sonra Don’un duyduğu şeyi fark etti. Rodney Barrett’ın sesindeki korkunç yalnızlığı ve kederi.

“Bugün bir hile yapacağım,” dedi Barrett. “Benden alabileceğiniz, elimde kalan son şeyi önce ben alacağım.”

“Ulu *Tanrım*,” dedi Cheryl.

Radyo sessizdi.

“Kapat şunu Cheryl,” dedi Jules. “*Kapat* şunu.”

Cheryl radyoya uzanırken hoparlörlerden bir silah sesi yükseldi.

Cheryl çığlık attı. Victor havladı.

“Az önce olan da neydi?” diye sordu Felix boş gözlerle radyoya bakarken.

“Yaptı,” dedi Jules ifadesiz bir ses tonuyla. “Buna inanamıyorum.”

Odaya sessizlik çöktü.

Tom piyanonun önündeki tabureden kalktı ve radyoyu kapattı. Felix içkisini yudumladı. Jules bir dizinin üzerine çökmüş, Victor’u sakinleştiriyordu.

Aniden sanki az önceki silah sesinin yankısıymış gibi sokak kapısından bir tıkırtı geldi.

Onu ikinci bir tıkırtı takip etti.

Felix kapıya doğru hareketlendi ama Don onu kolundan yakaladı.

“Kapıyı öylece açamazsın adamım,” dedi. “Haydi ama. Senin sorunun ne?”

“Açmayacaktım ki!” dedi Felix. Kolunu çekip adamın elinden kurtardı.

Kapıya bir daha vuruldu. Bir kadın onlara sesleniyordu.

“Merhaba?”

Ev arkadaşları sessizdi. Kimse kıpırdamıyordu.

“Biri şuna yanıt versin,” dedi Malorie kadına cevap vermek için piyanonun önündeki tabureden kalkarken. Ama Tom ondan önce davrandı.

“Evet!” diye seslendi. “Buradayız. Siz kimsiniz?”

“Olympia! Benim adım Olympia! Beni içeri alır mısınız?”

Tom duraksadı. Sarhoş görünüyordu.

“Yalnız mısın?” diye sordu.

“Evet!”

“Gözlerin kapalı mı?”

“Evet, gözlerim kapalı. Çok korkuyorum. Lütfen beni içeri alın.”

Tom, Don’a baktı.

“Biri süpürge saplarını getirsin,” dedi Tom. Jules onları getirmek için odadan ayrıldı.

“Beslenecek bir boğazı daha kaldırabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Don.

“Sen delirmişsin,” dedi Felix. “Dışarıda bir kadın...”

“Felix, neler olduğunu anlıyorum,” dedi Don öfkeli bir tavırla. “Bütün ülkeyi eve dolduramayız.”

“Ama şu anda kapının önünde,” dedi Felix.

“Ve biz de sarhoşuz,” dedi Don.

Tom, “Haydi ama Don,” dedi.

“Kötü biri olmadığımı biliyorsunuz,” dedi Don. “Ama kilerde ne kadar konservemiz kaldığını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

“Merhaba?” diye seslendi kadın tekrar.

“Bekle!” diye yanıtladı Tom.

Tom ve Don kısa bir süreliğine boş gözlerle birbirlerine baktılar. Jules evin girişine ulaştı. Süpürge saplarından birini Tom’a uzattı.

“Ne yapmak istiyorsanız onu yapın,” dedi Don. "Ama onun yüzünden yiyeceğimiz daha çabuk tükenecek.”

Tom sokak kapısına döndü.

“Herkes,” dedi, “gözlerini kapatsın.”

Malorie, adamın ayakkabılarının evin girişindeki ahşap döşemelerin üzerinde çıkardığı sesi dinledi.

“Olympia?” diye seslendi Tom.

“Evet!”

“Şimdi kapıyı açacağım. Kapıyı açtığımda, kapının açıldığını duyduğunda olabildiğince hızlı bir şekilde içeri gireceksin. Anladın mı?”

“Evet!”

Malorie sokak kapısının açıldığını duydu. Kapıdan bir patırtı geldi. İki hafta önce ev arkadaşlarının onu içeri çektiği gibi Tom’un da kadını içeri çektiğini hayal etti. Kapı çarpılarak kapandı.

“Gözlerini kapalı tut!” dedi Tom. “Etrafa dokunup senden başka bir şeyin içeri girmediğinden emin olmaya çalışacağım.”

Malorie, süpürge sapının duvarlara, döşemelere, tavana ve sokak kapısına sürttüğünü duydu.

“Tamam,” dedi sonunda Tom. “Haydi, gözlerimizi açalım.”

Malorie söyleneni yaptığında Tom’un yanında dikilen güzel, solgun, koyu renkli saçlı kadını gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın nefes nefese.

Tom kadına bir şey sormak üzereydi ki Malorie araya girdi.

“Hamile misin?” diye sordu Olympia’ya.

Olympia bakışlarını indirip karnına baktı. Zangır zangır titreyerek bakışlarını kaldırdı ve başını evet anlamında salladı.

“Dört aylık hamileyim,” dedi.

Bu inanılmaz, dedi Malorie kadına yaklaşırken. “Ben de öyle.”

"Siktir,” dedi Don.

“Sizin komşunuzum," dedi Olympia. “Sizi bu şekilde korkuttuğum için özür dilerim. Kocam hava kuvvetlerinde. Haftalardır ondan haber alamadım. Ölmüş olabilir. Sizi duydum. Aslında piyanonun sesini. Buraya yürüyecek cesareti toplamam biraz zamanımı aldı. Normalde gelirken size kek getirirdim.”

Odadaki herkesin az önce şahit olduğu korkunç ana rağmen Olympia’nın masumiyeti karanlığı aydınlattı.

“Geldiğin için çok mutlu olduk,” dedi Tom ama Malorie, adamın sesindeki yorgunluğu ve iki hamile kadınla ilgilenecek olmanın getirdiği baskıyı hissedebiliyordu. “İçeri gel.”

Olympia'yı koridordan geçirip oturma odasına soktular. Merdivenlerin önüne geldiklerinde kadın nefesini tutup duvarda asılı duran fotoğrafa işaret etti.

"Ah!" dedi. "Bu adam burada mı?"

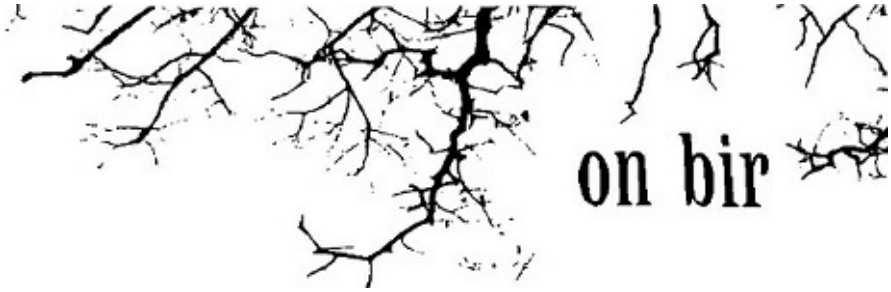
"Hayır," dedi Tom. "Artık burada değil. Onu tanıyor olmalısın. George. Bu evin sahibi oydu."

Olympia başıyla onayladı.

"Evet, onu birçok defa görmüştüm."

Sonra ev arkadaşları oturma odasında toplandı. Tom, Olympia'yla birlikte kanepede oturuyordu. Tom sakin bir tavırla Olympia'ya evindeki nesneler konusunda sorular sorarken Malorie usulca dinledi. Sahip oldukları. Arkasında bıraktıkları.

Burada kullanabilecekleri.

on bir

Malorie yaklaşık üç saattir kürek çekiyordu. Kollarındaki kaslar yanıyordu. Kayığın dibi, kürekleri her çekişinde azar azar sıçrattığı soğuk sularla dolmuştu. Birkaç dakika önce Kız çişinin geldiğini söylemiş, Malorie de ona yapmasını söylemişti. Artık Kız'ın idrarı, kayığın içindeki nehir sularıyla karışıyor ve Malorie'nin ayakkabılarını ısıtıyordu. Yanından geçtikleri teknedeki adamı düşündü.

Çocuklar, diye düşündü Malorie, *göz bağlarını çıkarmadılar. Birbirlerininki dışında duydukları ilk insan sesiydi bu. Yine de onu dinlemediler.*

Evet, onları iyi eğitmişti. Ama bunun düşüncesi bile hoş değildi. Çocukları öylesine korkutmuştu ki hiçbir koşul altında ona karşı çıkamıyorlardı. İşte, çocukları *eğitmek* bu anlama geliyordu. Genç bir kızken Malorie durmadan anne ve babasına karşı çıkardı. Evde şeker yemesine izin vermezlerdi. Malorie gizli gizli yerdi. Evde korku filmi izlemesine izin verilmezdi. Malorie gecenin bir yarısında alt kata inip televizyonda korku filmi izlerdi. Anne ve babası, oturma odasındaki kanepede uyumasının yasak olduğunu söylediğinde Malorie yatağını oturma odasına taşımıştı. Bunlar çocukluğunun küçük heyecanlarıydı. Malorie'nin çocukları ise bunlardan tamamen bihaberdi.

Henüz ikisi de birer bebekken onlara gözleri kapalı bir şekilde uyanmayı öğretmişti. Çocukların kümes telinden yapılmış yataklarının başında dikilerek elinde bir sineklikle beklerdi. Teker teker uyanıp gözlerini açtıklarında ise kollarına sertçe vururdu. Çocuklar ağlardı. Malorie eğilip parmaklarıyla gözlerini kapatırdı. Eğer gözlerini kapalı tutarlarsa tişörtünü kaldırır ve onları emzirirdi. Ödüllendirirdi.

"Anneciğim," dedi Kız, "o, radyoda şarkı söyleyen adam mıydı?"

Kız, bir zamanlar Felix'in dinlemekten zevk aldığı kasetten bahsediyordu.

"Hayır," dedi Oğlan.

"Kimdi o zaman?" diye sordu Kız.

Malorie söylediklerini iyice duyabilmesi için Kız'a döndü.

"Nehirle ilgisi olmayan sorular sormayacağınız konusunda anlaştığımızı düşünüyordum. Yoksa anlaşmamızı mı bozuyoruz?"

"Hayır," dedi Kız usulca.

Çocuklar henüz üç yaşındayken onlara kuyudan su getirmeyi öğretmişti. Kendi beline bağladığı halatın diğer ucunu Oğlan'ın beline bağlardı. Sonra, ayak parmaklarının uçlarıyla patikayı hissetmesini söyler ve kuyudan su çekme işini yapması için onu tek başına dışarı gönderirdi. Malorie, beceriksizce yukarı çekilen kovanın sesini dinlerdi. Oğlan elindeki kovayı eve güç bela taşırdı. Malorie, defalarca çocuğun kovayı elinden düşürdüğünü duymuştu. Ve kovayı her düşürdüğünde çocuğu bir kere daha kuyunun başına gönderir ve aynı şeyleri baştan yapmasını söylerdi.

Kız bundan nefret ederdi. Kuyunun etrafındaki arazinin "çok engebeli" olduğunu söylemişti. Kız'a göre çimlerin altında insanlar yaşıyordu. Malorie, kuyuya gidip su çekmeyi kabul edene kadar Kız'a yiyecek vermeyi reddetmişti.

Biraz daha büyüdüklerinde çocukları oturma odasının iki farklı köşesine oturturdu. Malorie halının üzerinde dolanırdı. "Neredeyim?" diye sorduğunda Oğlan ve Kız parmaklarıyla ona işaret ederdi. Sonra üst kata çıkar ve onlara, "Neredeydim?" diye sorardı. Çocuklar gösterirdi. Hata yaptıklarında ise Malorie onlara bağırırdı.

Ama pek hata yapmazlardı. Ve kısa bir süre sonra hiç hata yapmamaya başlamışlardı.

Tom bunları görse ne derdi, diye düşündü. *Sana dünyadaki en iyi anne olduğunu söylerdi ve sen de ona inanırdın.*

Tom olmayınca Malorie kendi içine dönmüştü. Çocuklar odalarında uyurken mutfakta bir başına oturur ve kendine defalarca o kaçınılmaz soruyu sorardı:

İyi bir anne misin? Dünya üzerinde böyle bir şey kaldı mı?

Malorie dizinde hafif bir dokunuş hissetti. Nefesini tuttu. Ama ona dokunan Oğlan'dı. Yiyecek torbasını istiyordu. Malorie küreklerden birini elinden bırakıp ceketinin cebine uzandı ve yiyecek torbasını çocuğa verdi. Çocuğun küçük dişlerinin, Malorie tarafından bu sabah ortaya çıkarılana kadar dört buçuk sene boyunca kilerdeki rafta bekleyen fındıkları kırdığını duydu.

Sonra Malorie kürek çekmeyi kesti. Sıcak basmıştı. Hem de çok. Sanki

Haziran ayındaymış gibi terliyordu. Ceketini çıkarıp oturduğu yerin yanına koydu. Sonra sırtında hafif bir dokunuş hissetti. Kız da acıkmıştı.

İyi bir anne misin, diye sordu tekrar kendine ve Kız'a diğer yiyecek torbasını uzattı.

Çocuklarının başlarını kaldırıp asla göremeyecekleri yıldızlar kadar büyük hayaller kurmalarını nasıl bekleyebilirdi ki?

Malorie bunun yanıtını bilmiyordu.

Tom eski gitar kılıfından ve yastıktan bir şeyler yapıyordu. Olympia, üst katta Malorie'nin yatak odasının yanındaki odada uyuyordu. Tıpkı Tom'un kendi odasını Malorie'ye verdiği gibi Felix de yatak odasını Olympia'ya vermişti. Felix artık oturma odasındaki kanepede uyuyordu. Bir önceki gece Tom, Olympia'nın evinde olduğunu söylediği şeylerin detaylı bir listesini yapmıştı. Umut dolu bir biçimde başlayan konuşma, ev arkadaşlarının kullanabilecekleri birkaç parça eşya uğruna dışarı çıkma riskini göze almamaya karar vermeleriyle son bulmuştu. Kâğıt. Bir kova daha. Olympia'nın kocasının alet kutusu. Yine de Felix, gerek duyduklarında çıkıp eşyaları alabileceklerini söylemişti. Don ise bazı şeylere sandıklarından daha yakın bir zamanda ihtiyaç duyacaklarını tekrar edip durmuştu. Fındık, ton balığı, makarna, baharatlar. Yiyecekler konusunda konuşurlarken Tom kilerde ne kadar erzaklarının kaldığını diğerleriyle paylaşmıştı. Er ya da geç erzaklarının bitecek olması Malorie'yi derinden endişelendiriyordu.

Jules koridorun sonundaki küçük odada uyuyordu. Odanın bir ucuna serilmiş yer yatağındaydı. Don'un yatağı onunkinin hemen karşısındaydı. Aralarında, üzerine eşyalarını koydukları ahşap bir masa vardı. Victor odada onunla birlikteydi. Jules horluyordu. Kasetçalardan hafif bir müzik sesi yükseliyordu. Ses, Felix ve Don'un kâğıt oynadıkları yemek odasından geliyordu. Cheryl ise mutfaktaki lavabonun içine koyduğu kovada çamaşır yıkıyordu.

Malorie, oturma odasındaki kanepede Tom'la yalnızdı.

"Evin sahibi," dedi Malorie. "Adı George muydu? İlanı o mu vermişti? Siz geldiğinizde hâlâ burada mıydı?"

Arabanın ön camının iç kısmına koymak için koruyucu bir örtü yapmaya çalışan Tom başını kaldırıp Malorie'nin gözlerinin içine baktı. Saçları ampul ışığında iyice saman sarısı görünüyordu.

"Gazetedeki ilana ilk yanıt veren bendim," dedi Tom. "George harika bir adamdı. Herkes kapılarını kilitlerken yabancıları evine almaktan

çekinmedi. Aynı zamanda gelişime açık bir adamdı. Tam bir *düşünürdü.* Sürekli yeni fikirler ortaya atıp duruyordu. Belki de merceklerle pencereden dışarı bakabilirdik? Kırık camla? Teleskopla? Dürbünle? En parlak fikri buydu. Eğer sorun görüş çizgimizle ilgiliyse belki de yapmamız gereken görüş çizgimizi ya da açımızı değiştirmekti. Onlara bir nesnenin arkasından bakarsak belki de yaratıklar bize zarar veremezdi. İkimiz de gerçekten bunu çözmeye uğraşıyorduk ama bunun hakkında konuşup durmak George'a yetmiyordu. Teorilerimizi hayata geçirmeyi denememizi istiyordu."

Tom konuşurken Malorie, merdivenlerin karşısındaki duvarda asılı olan fotoğraflardaki yüzü hayal etti.

"Don'un geldiği gece, üçümüz birlikte mutfakta oturmuş radyo dinliyorduk. O sırada George, olan bitenin nedeninin bir tür "yaşam biçimi" olabileceğini söyledi. Bu, MSNBC'nin bu teoriyi ortaya atmasından çok daha önceydi. George böyle düşünmesine neden olan bir kitaptan bahsetti. Olası İmkânsızlıklar. Uzlaşmanın mümkün olmadığı yaşam biçimlerinden söz ediyordu. Birbirine tamamen yabancı bileşenlerden oluşan iki dünyanın yolları kesişirse biri diğerine zarar verebilirdi. Ve bahsettiği şu diğer yaşam biçimi eğer bir şekilde buraya gelebilseydi... aslında George'un olduğunu düşündüğü şey buydu. İsteyerek ya da istemeyerek buraya gelmenin bir yolunu *bulmuşlardı.* George'un bu fikrine bayılmıştım ama Don ondan hoşlanmadı. Zamanının çoğunu kimyasal maddeleri, gama dalgalarını ve karşında olduğunun farkında olmadığın için baktığında sana zarar verme ihtimali olan görünmez şeyleri araştırarak İnternet'te geçirirdi. Evet, Don o zamanlar bizi epeyce zorluyordu. Çok tutkuluydu. Sen bile onun sinirlendiğini anlayabiliyorsun. Ama George, bir fikir ortaya attığında ne kadar tehlikeli olursa olsun onu hayata geçirecek türde bir adamdı."

"Felix ve Jules geldiğinde George kırık camla dışarı bakmak konusundaki teorisini test etmeye hazırdı. İnternet'ten bulduğu her şeyi onunla birlikte okudum. Görmenin nasıl gerçekleştiği, görüş çizgisi, optik yanılsamalar ve ışığın kırılması, teleskopların çalışma şekli ve dahası konusunda öyle çok web sitesi vardı ki! Sürekli bunlardan bahsediyorduk. Don, Felix ve Jules uyurken George ve ben mutfak masasının etrafında oturup şemalar çiziyorduk. İleri geri yürür, sonra durup bana döner ve 'Kurbanlar arasında gözlük kullanan var mıydı? Eğer özel bir açı yakalayabilirsek belki de kapalı bir cam bizi koruyabilir,'

derdi. Sonra en az bir saat boyunca bunu tartışırdık."

"Durmadan haberleri izliyor, yeni bir ipucu elde etmeye çalışıyorduk. İnsanların kendilerini koruyabilmeleri için işe yarar bir yol bulmamıza yardımcı olacak bir bilgi kırıntısının peşindeydik. Ama raporlar kendilerini tekrar etmeye başlamıştı. Ve George da gün geçtikçe sabırsızlanıyordu. "Değiştirilmiş görüş açısı" konusundaki teorisi hakkında konuştukça onu test etmeye iyiden iyiye hevesleniyordu. Malorie, ben korkuyordum ama George batan bir geminin kaptanı gibiydi ve ölmekten korkmuyordu. İşe yararsa ne olacaktı? İşe yaraması halinde dünyanın en korkunç salgın hastalığının tedavisine yardımcı olmuş olacaktı."

Tom konuşurken ampulden yayılan ışık mavi gözlerinde dans ediyordu.

"Ne kullandı?" diye sordu Malorie.

"Bir video kamera," dedi Tom. "Üst katta bir tane vardı. Şu eski VHS kameralardan. Bize söylemeden yaptı. Bir gece, kamerayı yemek odasında asılı duran battaniyelerden birinin arkasına yerleştirmiş. O sabah erkenden uyanıp onu orada öylece uyurken buldum. Beni duyduğu zaman ayağa kalkıp aceleyle kameraya koştu. 'Tom,' dedi, 'Yaptım. Beş saatlik kayıt aldım. Her şey *burada,* şu kameranın içinde. Bu şeyin tedavisini şu anda ellerimin arasında tutuyor olabilirim. Dolaylı görüş. *Bir film.* Bunu izlemeliyiz.' "

"Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Ayrıca beş saatlik bir süre içinde aslında hiçbir şey çekmeyi başaramamış olabileceğini de düşünüyordum. Ama bizlerle paylaşmak istediği bir fikri vardı. Onu yukarıdaki yatak odalarından birinde duran sandalyelerden birine bağlamamızı istedi. Kaydı orada izleyecekti. Sandalyeye bağlı bir şekilde izleyeceğinden işlerin yolunda gitmemesi halinde kendine zarar vermesi mümkün olmayacaktı. Don gerçekten çok öfkelendi. George'a hepimiz için büyük bir tehlike olduğunu söyledi. Haklı olarak, neyle uğraştığımıza dair hiçbir fikrimiz olmadığını ve George'un başına bir şey gelirse hepimizin başının belaya gireceğini tekrarlayıp durdu. Ama Felix ve ben ona karşı çıkmadık. Oylama yaptık. George'un böyle bir şeye kalkışmasını istemeyen tek kişi Don'du. Buradan ayrılmaktan bahsetti ama onu gitmemesi için ikna etmeyi başardık. Ve sonunda George, yapmak istediği şey için kendi evinde kimseden izin almasına gerek olmadığını söyledi. Ben de onu sandalyeye bağlama görevini üstlendim."

"Yaptın mı?"

"Evet."

Tom'un bakışları halıya kaydı.

"George önce kesik kesik nefes almaya başladı. Sanki boğazına bir şey takılmış gibi. İki saattir üst kattaydı ve en ufak bir ses çıkarmamıştı. Sonra bize seslendi. 'Tom! Seni bok çuvalı. Buraya gel. *Buraya gel.*' Kıkırdıyor, çığlıklar alıyor, sonra da böğürüyordu. Sesi bir köpeğinkini andırıyordu. Sandalyenin sert zemine çarpılma sesini duyduk. Çığlık çığlığa küfürler savuruyordu. Jules ona yardım etmek için ayağa kalkmaya yeltendi ama onu durdurmak için kolundan yakaladım. Dinlemek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ve her şeyi duyduk. Sandalye kırılıp çığlıklar kesilene dek. Sonra bekledik. Uzun bir süre boyunca bekledik. Sonunda hep beraber üst kata çıktık. Gözlerimiz bağlı bir halde VCR'yi kapattık ve sonra gözlerimizi açtık. George'un kendi kendine yaptıklarını gördük. O kadar çok çekiştirmişti ki halatlar kaslarını kesip kemiklerine dayanmıştı. Bütün bedeni, pastaların üzerine sürülen şekerli karışımı andırıyordu. Kan ve deriler göğsündeki, karnındaki, boynundaki, bileklerindeki, bacaklarındaki halatların üstünden sarkıyordu. Felix kustu. Don ve ben, George'un yanına diz çöktük ve temizlemeye başladık. İşimiz bittiğinde Don kaseti yakmamız konusunda ısrar etti. Biz de yaktık. Ve kaset yanarken ilk gerçek teorimizin de onunla birlikte kül olduğunu düşünmeden edemedim. Onlara ne tür bir prizmayla bakarsak bakalım bize zarar vereceklerdi."

Malorie suskundu.

"Ama ne var, biliyor musun? George haklıydı. Bir şekilde. Henüz haberlerde bile yayınlanmadan olan bitenin sorumlusunun bu yaratıklar olduğunu tahmin etmişti. Kesinlikle doğru yoldaydı. Eğer işler ters gitmeseydi George, dünyayı değiştirecek türde bir adam olabilirdi."

Tom'un gözlerinde yaşlar vardı.

"Malorie, o hikâyeyle ilgili beni en çok endişelendiren konunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Nedir?"

"Kamera sadece beş saattir çalışıyordu ve bir şeyler yakaladı. Dışarıda onlardan kaç tane var?"

Malorie pencereleri örten battaniyelere baktı. Sonra yeniden Tom'a döndü. Yapmaya çalıştığı cam koruyucuyu ayarlıyordu. Yemek odasından hafif bir müzik sesi geliyordu.

“Neyse,” dedi Tom elindekini havaya kaldırarak, “umarım bir işe yarar. Biliyorsun, George öldüğü için denemekten vazgeçmemiz söz konusu olamaz. Sanırım olanlar Don’u korkuttu. Bundan etkilendiğinden eminim.”

Tom ayağa kalktı ve koca parçayı önünde tuttu. Malorie hafif bir çatırtı duydu ve Tom’un yapmaya uğraştığı şey paramparça olarak adamın ayaklarının dibine düştü.

Malorie’ye döndü.

“Denemekten vazgeçemeyiz.”

on üç

Felix kuyuya giden patikada ilerlerken ev arkadaşlarının altı adet kovasından biri, ahşap olan, sağ elinde sallanıyordu. Siyah demir sapı kovanın eski görünmesine neden oluyordu. Diğerlerinden daha ağırdı ama Felix buna aldırmıyordu. Aslında bundan hoşlandığı bile söylenebilirdi. Ayaklarının yere basmasını sağladığını söylüyordu.

Beline bir halat bağlıydı. Halatın diğer ucu ise evin arka kapısının hemen dışında, toprağa saplanmış çelik bir kazığa bağlanmıştı. Boşta çok fazla miktarda ip vardı. Bir kısmı bacaklarına ve ayakkabılarına sürtünüyordu. Halata takılıp düşmekten korktuğundan ipi sol eliyle kaldırıp vücudundan uzaklaştırdı. Gözleri bağlıydı. Patikanın sınırlarını çizen eski fotoğraf çerçevelerine ait parçalar sayesinde patikadan uzaklaşıp uzaklaşmadığını anlıyordu.

"Tıpkı Operation'daki gibi!" diye seslendi kazığın yanında gözleri bağlı bir halde beklemekte olan Jules'a. "O oyunu hatırlıyor musun? Ayak parmaklarımın ahşaba her temas edişinde görünmeyen bir alarm mekanizmasını çalıştırmışım gibi hissediyorum."

Jules, Felix kuyuya doğru yürümeye başladığından beri konuşuyordu. Ev arkadaşları böyle istemişti. Biri su çekmeye giderken diğeri de sesiyle evden ne kadar uzaklaştığını fark etmesini sağlıyordu. Jules'un önemli bir şey anlattığı yoktu. Üniversitede aldığı notlardan bahsediyor, mezun olduktan sonra girdiği üç iş hakkında konuşuyordu. Felix, Jules'un söylediklerinin ancak birkaç kelimesini anlayabiliyordu. Ama bu sorun değildi. Jules konuştuğu sürece Felix kendini daha az yalnız hissedecekti.

Ama sandığı kadar yalnız değildi.

Kuyuya tosladığında oraya ulaştığını anladı. Kaldırım taşları kullanılarak örülmüş duvar bacağını çizdi. Böylesine yavaş yürürken canının bu kadar çok yanması Felix'i hayrete düşürmüştü. Koşuyor olsaydı neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

"Jules, kuyudayım! Şu anda kovayı bağlıyorum."

Felix'i bekleyen tek şey Jules değildi. Cheryl de evin kapalı kapısının

ardında bekliyordu. Mutfakla dikilmiş kapının ardından olan biteni dinliyordu. Dışarıda her an bir şeyler ters gidebileceğinden mutfakta da birinin beklemesi konusunda anlaşmışlardı. Kadın, "sigorta" olarak oynadığı rolün bugün bir anlam taşımamasını umuyordu.

Kuyunun açık ağzının hemen üzerinde ahşap bir enine bağlantı çubuğu vardı. Bunun her iki ucunda birer demir kanca bulunuyordu. Felix'in kuyuya giderken ahşap kovayı yanında götürmesinin nedeni de buydu. Kancalara kusursuz bir şekilde oturan tek kova oydu. Kuyudaki halatı kovaya bağladı. Sağlamlığını kontrol ettikten sonra kolu çevirip halatı olabildiğince gerdi. Artık serbest kalan ellerini pantolonuna sildi.

Sonra dışarıda bir şeylerin hareketlendiğini duydu.

Hızla başını çevirerek ellerini kaldırıp yüzüne siper etti. Ama hiçbir şey olmadı. Ona hiçbir şeyin saldırdığı yoktu. Jules'un arka kapının hemen yanında dikilmiş konuştuğunu duyuyordu. Adam, makine teknisyenliği yaptığı döneme dair bir şeyler geveliyordu. Tamir ettiği şeylerden bahsediyordu.

Felix dinledi.

Sertçe nefes alarak kolu tek bir tur ters tarafa döndürdü ve kulağını bahçenin geriye kalan kısmına çevirdi. Halat artık kovayı kancadan alabileceği ya da kuyunun taştan örülmüş ağzının üzerinde havada asılı bırakabileceği kadar gevşekti. Bir dakika kadar bekledi. Jules ona seslendi.

"Her şey yolunda mı Felix?"

Felix yanıt vermeden önce etrafını biraz daha dinledi. Cevap verdiği sırada sesinin tam olarak nerede olduğunu ele verdiğinden korktu.

"Evet. Bir şey duyduğumu sandım."

"Ne?"

"Bir şey duyduğumu sandım! Şimdi suyu alıyorum."

Felix kolu çevirerek kovayı indirdi. Kovanın, kuyunun duvarındaki taşlara çarptığını duydu. Çıkan sesleri içi boş yankılar takip ediyordu. Felix, kovanın suya ulaşması için kolun yirmi defa dönmesi gerektiğini biliyordu. Kolun kaç tur attığını saymaya başladı.

"Bu on birdi, bu on iki, bu on üç..."

On dokuzda kuyunun dibinden kovanın suya çarpma sesi geldi. Kovanın dolduğundan emin olunca tekrar yukarı çekti. Kancaları sabitledi, halatı çözdü ve tekrar Jules'a doğru yürümeye başladı.

Bunu üç defa tekrarlayacaktı.

“İlkini getiriyorum,” diye seslendi Felix.

Jules hâlâ arabaları tamir etmekten bahsediyordu. Felix ona ulaştığında Jules adamın omzuna dokundu. Genellikle bu noktada, arka kapının hemen yanında dikilen ev arkadaşı içeride bekleyene ilk kovanın geldiğini haber vermek için hafifçe kapıya vururdu ama Jules tereddüt etti.

“Orada ne duydun?” diye sordu.

Ağır kovayı taşımakta olan Felix biraz düşündü.

“Büyük olasılıkla bir geyikti. Emin değilim.”

“Ormandan mı geldi?”

“Nereden geldiğini bilmiyorum.”

Jules suskunlaştı. Sonra Felix adamın hareketlendiğini duydu.

“Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı mı arıyorsun?”

“Evet.”

Tatmin olduğunda Jules arka kapıya iki defa vurdu. Kovayı Felix’in ellerinden aldı. Cheryl kapıyı hızlıca açtığında kovayı ona uzattı. Sonra kapı yeniden kapandı.

“İşte ikincisi,” dedi Jules, Felix’e başka bir kova uzatırken.

Felix kuyuya doğru yürümeye koyuldu. Elinde taşımakta olduğu kova metal sacdan yapılmıştı. Evde bunun gibi üç tane kova vardı. Kovanın dibine iki tane ağır taş parçası koymuşlardı. Tom, kovanın suya batmayacak kadar hafif olduğunu fark ettiğinde böyle bir önlem almıştı. Ağırdı ama ahşap olan kadar ağır değildi. Jules yeniden konuşmaya başladı. Şimdi köpek ırklarından bahsediyordu. Felix bunları daha önce de duymuştu. Jules’un bir zamanlar Cherry adında beyaz bir labradoru vardı. Söylediklerine göre onun kadar yaramaz tek bir köpek dahi görmemişti. Ayağı toprağa sapladıkları ahşap parçasına takılınca Felix az kalsın düşecekti. Çok hızlı yürüyordu. Bunu biliyordu. Yavaşladı. Bu defa kuyuya vardığında elini uzatarak kuyuyu hissetti. Kovayı kuyunun taş duvarının üzerine koydu ve bağlantı çubuğuna dolanmış vaziyetteki halatı kovanın sapına bağlamaya başladı.

Bir şey duydu. Yine. Uzaklarda bir yerlerde ağaçların arasında bir şeyler dolaşıyor gibiydi.

Felix kendi etrafında döndüğü sırada yanlışlıkla çarparak kovayı kuyunun duvarından içeri düşürdü. Kol o olmadan döndüğünden kova kuyunun dibine sertçe çarptı. Metalin taşa vurduğunda çıkardığı ses kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle yankılandı. Jules ona seslendi.

Dönüp duran Felix kendisini son derece savunmasız hissediyordu. Bir kere daha sesin nereden geldiğini anlayamamıştı. Sertçe nefes alarak etrafını dinledi. Kaldırım taşından örülmüş duvara dayanarak bekledi.

Rüzgâr, ağaçlardaki yaprakların hışırdamasına neden oluyordu.

Başka hiçbir şey yoktu.

"Felix?"

"Kovayı kuyuya düşürdüm!"

"Bağlı mıydı?"

Duraksadı.

Felix gergin bir şekilde kuyuya döndü. Bağlantı çubuğundan sarkan halatı kontrol etti ve kovayı kuyuya düşürmeden önce bağlamayı becerdiğini gördü. Halatı bıraktı ve bahçenin geri kalanına doğru döndü. Duraksadı. Sonra ikinci kovayı çekmeye koyuldu.

Eve geri dönüş yolunda Jules ona sorular sorup duruyordu.

"Felix, iyi misin?"

"Evet."

"Sadece kovayı düşürdün, öyle mi?"

"İçeri düşürdüm. Evet. Yine bir şey duyduğumu sandım."

"Duyduğun ses neye benziyordu? Dallar çıtırdıyor muydu?"

"Hayır. Evet. Belki. Bilmiyorum."

Felix, Jules'a ulaştığında Jules kovayı aldı.

"Bugün bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Evet. Çoktan iki kova doldurdum bile. Sorun yok. Sadece orada tuhaf şeyler duyup duruyorum Jules."

"Sonuncuyu benim doldurmamı ister misin?"

"Hayır. Ben yapabilirim."

Jules arka kapıya vurdu. Cheryl kapıyı açıp kovayı aldı ve Jules'a üçüncüyü uzattı.

"Çocuklar, siz iyi misiniz?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Felix. "İyiyiz."

Cheryl kapıyı kapattı.

"İşte burada," dedi Jules. "Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeter. Unutma, birbirimize bağlıyız."

Halatı çekiştirdi.

"Tamam."

Kuyuya doğru ilerlerken Felix bir kere daha kendi kendine yavaşlaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Neden acele ettiğinin

farkındaydı. Tekrar Jules'un yüzüne bakabileceği, pencerelerdeki battaniyeler sayesinde kendini güvende hissedebileceği eve geri dönmek istiyordu. Yine de kuyuya tahmininden önce ulaştı. Bağlantı çubuğundaki halatı yavaşça kovanın sapına bağladı. Sonra duraksadı.

Halatın diğer ucundaki Jules'un sesinden başka çıt çıkmıyordu.

Dünya doğal olamayacak kadar sessiz görünüyordu.

Felix kolu çevirdi.

"Bu birdi, bu iki..."

Jules konuşuyordu. Sesi uzaklardan geliyordu. Çok uzaklardan.

"...bu altı, bu yedi..."

Jules'un sesi gergin geliyordu. Neden gergin geliyordu? Gergin olması için bir sebep mi vardı?

"...bu on, bu on bir..."

Felix'in göz bağının ardında beliren ter damlacıkları yavaşça burnu boyunca süzüldü.

Az sonra içeride olacağız, diye düşündü Felix. *Sadece üçüncü kovayı doldur ve buradan siktir olup...*

Sesi bir kere daha duydu. Üçüncü defa.

Ama artık nereden geldiğini anlayabiliyordu.

Ses, kuyunun içinden geliyordu.

Kolu bırakıp geriye doğru bir adım attı. Kova, su yüzeyine çarpıp kuyunun içine su sıçratmadan önce taşlara çarparak düştü.

Bir şey hareket etti. Suyun içinde bir şey hareket etti.

Suyun içinde hareket eden bir şey mi var?

Aniden üşüdü. Çok üşüdü. Tir tir titriyordu.

Jules ona seslendi ama Felix ses çıkarmak istemedi.

Bekledi. Ve bekledikçe korkusu arttı. Sanki sessizlik gittikçe güçleniyor gibiydi. Sanki duymak istemediği bir şeyi duymak üzereymiş gibi. Ama hiçbir ses gelmeyince kendi kendini yanıldığına ikna etmeye çabaladı. Tabii ki kuyunun içinde bir şey olabilirdi ama nehirde de olabilirdi. Ya da ormanda da. Veya çimlerde.

Ses, dışarıda *herhangi bir yerden* gelmiş olabilirdi.

Tekrar kuyuya yaklaştı. Halata uzanmadan önce taş duvara dokundu. Parmaklarını duvarın üzerinde gezdirdi. Genişliğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Buraya sığabilir misin? Biri buraya sığabilir mi?

Emin değildi. Kovayı olduğu yerde bırakmaya hazırlanarak eve

döndü. Sonra kuyuya dönüp kolu hızlı hızlı çevirmeye başladı.

Olmayacak şeyler duyuyorsun. Aklını kaçırıyorsun dostum. Şunu yukarı çek de eve dön. Hemen.

Ama kolu çevirirken baş edemeyeceği kadar büyük bir hal alabilecek korkunun tohumlarının atıldığını hissetti. Kovanın her zamankinden biraz daha ağır olduğunu düşündü.

HAYIR! Ağır DEĞİL! Kovayı YUKARI çek ve eve DÖN! ŞİMDİ!!!

Kova kuyunun ağzına ulaştığında Felix durdu. Tek eliyle yavaşça kovaya uzandı. Eli tir tir titriyordu. Parmakları kovanın ıslak metal ağzına dokunduğunda sertçe yutkundu. Kolu kilitledi. Sonra elini kovanın içine soktu.

"Felix?"

Jules sesleniyordu.

Felix, kovanın içinde sudan başka hiçbir şey hissetmedi.

Gördün mü? Resmen hayal görüyorsun...

Islak ayakların arkasındaki çimlerde çıkardığı sesi duydu.

Felix kovayı düşürüp koşmaya başladı.

Düştü.

Ayağa kalk.

Ayağa kalkıp koşmaya devam etti.

Jules ona sesleniyordu. Ona yanıt verdi.

Tekrar düştü.

Ayağa kalk. Ayağa kalk.

Tekrar ayağa kalktı. Koşmaya başladı.

Jules'un elleri üzerindeydi.

Arka kapı açıldı. Başka birinin ellerini daha üzerinde hissetti. İçerideydi. Herkes aynı anda konuşuyordu. Don bağırıyordu, Cheryl bağırıyordu. Tom herkese sakin olmalarını söyleyip duruyordu. Arka kapı kapandı. Olympia neler olduğunu sordu. Cheryl neler olduğunu sordu. Tom herkese gözlerini kapatmalarını söylerken biri Felix'e dokundu ve sonunda Jules herkese sessiz olmaları için bağırdı.

Herkes sustu.

Sonra Tom sessizce konuşmaya başladı.

"Don, arka kapının etrafını kontrol ettin mi?"

"Doğru yaptığımı nasıl bilebilirim ki dostum?"

"Sadece kontrol edip etmediğini sordum."

"Ettim. Evet. Ettim."

Tom, “Felix, ne oldu?” diye sordu.

Felix olanları anlattı. Hatırlayabildiği tüm detayları. Tom en son olanları tekrar anlatmasını istedi. Arka kapının önünde olanları bilmek istiyordu. Felix’i içeri almadan önce olanları. İçeri alındığı sırada olanları. Felix hatırlayabildiği her şeyi baştan anlattı.

“Tamam,” dedi Tom tekrar. “Gözlerimi açıyorum.”

Malorie gerildi.

“Ben iyiyim,” dedi Tom. “Sorun yok.”

Malorie gözlerini açtı. Mutfak tezgâhının üzerinde su dolu iki kova vardı. Felix arka kapının yanında gözleri bağlı bir halde duruyordu. Jules ise göz bağını çözüyordu.

“Şu kapıyı kilitleyin,” dedi Tom.

“Kilitli,” dedi Cheryl.

“Jules,” dedi Tom, “yemek odasındaki sandalyeleri şu kapının önüne yığ. Sonra da masayı yemek odasındaki pencerenin önüne devir.”

“Tom,” dedi Olympia, “beni korkutuyorsun.”

“Don, benimle gel. Kitaplığı ön kapının önüne çekeceğiz. Felix, Cheryl, oturma odasındaki kanepeyi yan çevirin. Pencerelerden birini onunla kapatın. Diğerini de kapatabilmemiz için bir şeyler bulacağım.”

Ev arkadaşları boş gözlerle Tom’a bakıyorlardı.

“Haydi,” dedi sabırsız bir şekilde. “Harekete geçin!”

Evin farklı köşelerine dağıldıkları sırada Malorie, Tom’un koluna dokundu.

“Ne var?”

“Olympia ve ben de yardım edebiliriz. Hamileyiz, sakat değil. Üst kattaki şilteleri pencerelerin önüne çekeceğiz.”

“Tamam, ama bunu gözleriniz bağlı bir şekilde yapın. Ve hayatınızda hiç olmadığınız kadar dikkatli davranın.”

Sonra Tom mutfaktan ayrıldı. Malorie ve Olympia oturma odasından geçerlerken Don çoktan yerini almış, kanepeyi çeviriyordu. Üst katta iki kadın özenli bir şekilde Malorie’nin şiltesini yan çevirip pencereyi örten battaniyenin üzerine dayadı. Aynısını Olympia’nın ve Cheryl’in odalarında da yaptılar.

Yeniden alt kata indiklerinde tüm kapıların ve pencerelerin önüne birer barikat kurulduğunu gördüler.

Ev arkadaşları oturma odasında toplandı. Birbirlerine çok yakın bir vaziyette ayakta dikiliyorlardı.

“Tom,” dedi Olympia, “dışarıda bir şey mi var?”

Tom yanıt vermeden önce duraksadı. Malorie, Olympia’nın gözlerinde korkudan daha derin bir şey gördü. O da aynı şeyi hissediyordu.

“Olabilir.”

Tom pencerelere bakıyordu.

“Ama bir... geyik de olabilirdi, değil mi? Geyik olamaz mı?”

“Olabilir.”

Ev arkadaşları teker teker oturma odasındaki halının üzerine oturdu. Omuz omuza, sırt sırtaydılar. Kanepe pencerelerden birine dayanmış, mutfaktaki sandalyeler de diğerinin önüne yığılmıştı. Odanın ortasında sessizlik içinde oturdular.

Ve dinlediler.

Kürek çekerken nehrin soğuk suları Malorie'nin pantolonuna sıçrıyordu. Her hareketinde, nehirdeki yaratıklardan birinin fırlayıp ellerini tutmasını ve kaçış çabalarını suya düşürmesini bekliyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Hatırladığı kadarıyla Olympia'nın bebek kitabından çok şey öğrenmişti. Ama *Sonunda... Bir Bebek!* isimli kitapta gerçekten aklını başına getiren bir cümle vardı:

Bebeğiniz sandığınızdan daha zekidir.

Malorie başlangıçta bunu kabul etmekte zorlanmıştı. Yeni dünyada bebeklere gözlerini açmadan uyanmayı öğretmek zorunda kalıyorlardı. Çocuklar korku içinde büyüyordu. Bilinmeyenlere yer yoktu. Tüm bunlara rağmen Oğlan'ın da Kız'ın da onu şaşırttığı anlar olmuştu.

Bir defasında çocukların üst kattaki koridora dağılmış olan derme çatma oyuncaklarını topladıktan sonra oturma odasına girmiş ve orada, birinci kat koridorunun sonundaki odada bir şeylerin hareket ettiğini duymuştu.

"Oğlan?" diye seslenmişti. "Kız?"

Ama çocukların yatak odasında olduğunu biliyordu. Bir saatten daha kısa bir süre önce onları beşiklerine hapsetmişti.

Malorie gözlerini kapatmış ve koridora çıkmıştı.

Sesin nereden geldiğini anlamıştı çünkü evdeki her şeyin tam olarak nerede durduğunu biliyordu. Don ve Jules'un bir zamanlar paylaştığı odadaki masanın üzerinde duran kitaplardan biri düşmüştü.

Çocukların yattığı odanın önüne geldiğinde Malorie duraksadı. Tek duyabildiği hafif bir horultuydu.

İkinci çarpma sesi, kullanılmayan odalardan birinden gelmiş ve Malorie'nin nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Banyodan sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Çocuklar uyuyordu. Eğer banyoya ulaşmayı

becerirse kendisini koruyabilirdi.

Gözleri kapalı bir halde kollarını yüzüne siper etti ve hızla hareket ederek banyonun kapısını bulmadan önce duvara çarptı. İçeri girdiğinde kalçasını lavaboya vurdu. Panik içinde duvarlara dokunarak asılı vaziyetteki havluya ulaştı. Havluyu sıkıca gözlerinin çevresine bağladı ve iki düğüm attı. Sonra açık kapının arkasında asıl aradığı şeyi buldu.

Bir balta.

Silahlı ve gözleri bağlı bir şekilde banyodan çıktı. Baltanın sapını iki eliyle kavrayarak daima kapalı olduğunu bildiği kapıya doğru yavaşça yaklaşmaya başladı. O kapı artık açıktı.

İçeri girdi.

Baltayı körlemesine göz hizasında savurdu. Baltanın ahşap duvara çarpmasıyla etrafa saçılan kıymıklar Malorie'nin çığlık atmasına neden oldu. Döndü ve baltayı yeniden savurdu ama bu defada karşıdaki duvara vurmuştu.

"Dışarı çık! Çocuklarımı rahat bırak!"

Nefes nefese bekledi.

Tek bir yanıt duymak, tek bir cevap işitmek için. Buradaki kitapları yere deviren her neyse onu duymak için.

Sonra ayaklarının dibinde Oğlan'ın sızlandığını duydu.

"Oğlan?"

Hayrete düşmüş bir halde dizlerinin üzerine çöküp çabucak oğlanı buldu. Havluyu çıkarıp gözlerini açtı.

Oğlanın minicik ellerinde bir cetvel tuttuğunu gördü. Kitaplar ise hemen yanındaydı.

Çocuğu alıp yatak odasına taşıdı. Odaya girdiğinde çocuğun kümes telinden yaptığı beşiğinin açık olduğunu gördü. Çocuğu yer yatağının hemen yanına bıraktı. Sonra teli kapatıp oğlandan yeniden açmasını istedi. Oğlan'ın tek yaptığı boş gözlerle Malorie'ye bakmaktı. Malorie küçük kilitle oynayıp oğlandan kilidi açıp açamayacağını göstermesini istedi. Ve çocuk sonunda yaptı.

Malorie çocuğa bir tokat attı.

Sonunda... Bir Bebek!

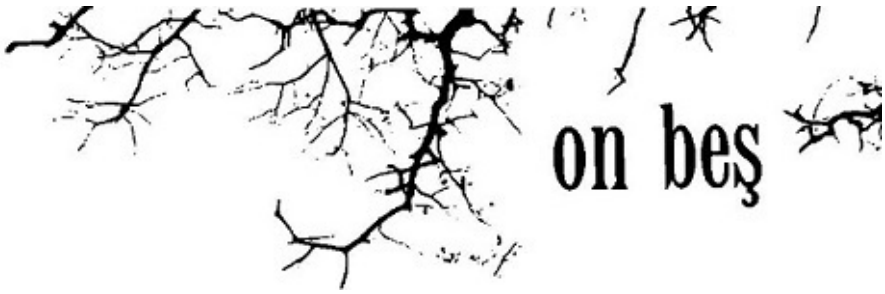
Olympia'nın bebek kitabını hatırladı. Kitap artık onundu.

Ve durmadan göz ardı etmeye çalıştığı o tek cümle yeniden gün yüzüne çıktı.

Bebeğiniz sandığınızdan daha zekidir.

Bu onu oldum olası endişelendirmişti. Ama şimdi teknede, kılavuz olarak çocukların kulaklarını kullanırken nehrin ilerisinde karşılaşabilecekleri şeylere çocukların olabildiğince hazır olmasını umuyordu.

Evet, çocukların önlerindeki tehlikelerden çok daha zeki olmasını diliyordu.

on beş

“O sudan içmeyeceğim,” dedi Malorie.

Ev arkadaşları bitkin düşmüştü. Her ne kadar kimse deliksiz bir uyku çekememiş olsa da oturma odasının döşemeleri üzerinde hep birlikte uyumuşlardı.

“Malorie, su içmeden yaşayamazsın,” dedi Tom. “Bebeği düşün.”

“Zaten onu düşünüyorum.”

Felix’in suyla doldurduğu iki kova dokunulmadan mutfaktaki tezgâhın üzerinde beklemeye devam ediyordu. Ev arkadaşları birer birer kuru dudaklarını ıslattılar. Aradan yirmi dört saat geçmişti ama yine de geçen sürenin daha uzun olma ihtimali zihinlerini meşgul ediyordu.

Susamışlardı.

“Nehir suyunu içebilir miyiz?” diye sordu Felix.

“Bakteriler,” dedi Don.

“Aslında belli olmaz,” dedi Tom. “Suyun soğukluğuna, derinliğine, akış hızına göre değişir.”

“Diğer yandan,” dedi Jules, “kuyuya bir şey girdiyse nehre de girmiş olduğundan eminim.”

Bulaşıcı, diye düşündü Malorie. Günün kelimesi buydu.

Kilerde idrarla ve dışkıyla dolu üç kova vardı. Kimse onları dışarı çıkarmak istemiyordu. Kimse o gün evden çıkmak istemiyordu. Koku mutfakta epeyce kuvvetliydi ve belli belirsiz oturma odasındaki havada asılı kalmıştı.

“Nehir suyunu içmeye varım,” dedi Cheryl. “Şansımı deneyeceğim.”

“Dışarı mı çıkacaksın?” diye sordu Olympia. “Kapının diğer tarafında dışarı çıkmamızı bekleyen bir şey olabilir!”

“Ne duyduğumdan emin değilim,” dedi Felix. Bunu defalarca tekrarlamıştı. Herkesi korkuttuğu için kendisini suçlu hissettiğini söylüyordu.

“Büyük olasılıkla bir insandı,” dedi Don. “Muhtemelen bizi soymaya çalışan biri.”

“Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?” diye sordu Jules. “Aradan bir gün geçti. Hiçbir şey duymadık. Biraz daha bekleyelim. Bir gün daha. O zaman kendimizi daha iyi hissedip hissetmediğimize bakarız.”

“Kovalardan bile su içerim,” dedi Cheryl. “Lanet olasıca bir kuyudan bahsediyoruz. Hayvanlar durmadan kuyuların içine düşer, orada ölürler. Büyük olasılıkla tüm bu zaman boyunca içinde ölü hayvanların yüzdüğü sudan içiyorduk.”

“Bu bölgedeki su daima temiz olmuştur,” dedi Olympia.

Malorie ayağa kalktı. Mutfağın girişine kadar yürüdü. Ahşap kovanın ağzındaki su damlacıkları, tıpkı metal kovadaki gibi ışıl ışıl parıldıyordu.

Bize ne yapabilir, diye düşündü.

“Biraz içmeye ne dersin?” diye sordu Tom.

Malorie döndü. Adam hemen yanında dikiliyordu. Omzu, kapının eşiğinde Malorie’ye sürttü.

“Yapamam Tom.”

“Zaten senden yapmanı isteyemem. Ama ben yapabilirim.”

Malorie gözlerini adamınkilere diktiğinde Tom’un ciddi olduğunu anlamıştı.

“Tom.”

Tom, oturma odasındakilerin yüzlerine bakmak için döndü.

“Ben içeceğim,” dedi.

“Kahramanlığa gerek yok,” dedi Don.

“Kahraman olmaya çalışmıyorum Don. Sadece susadım.”

Ev arkadaşları sessizdi. Malorie arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeden onunla aynı şeyi hissettiklerini anladı. Tüm korkusuna rağmen birinin suyu içmesini *istiyordu.*

“Bu delilik,” dedi Felix. “Haydi, ama Tom. Başka bir yol bulabiliriz.”

Tom oturma odasına girdi. Masanın başında oturan Felix’in gözlerinin içine baktı.

“Beni kilere kilitle. Orada içeceğim.”

“Oradaki koku yüzünden aklını kaçırırsın,” dedi Cheryl.

Tom’un yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

“Hemen arka bahçemizde bir kuyu var,” dedi. “Eğer ondan faydalanamazsak hiçbir şeyi kullanamayız. Bunu yapmama izin verin.”

“Şu anda kime benzediğini biliyor musun?” diye sordu Don.

Tom bekledi.

“George’a benziyorsun. Tek farkınız onun bir teorisinin olmasıydı.”

Tom, pencerenin kenarına yaslanmış yemek masasına baktı.

"Aylardır buradayız," dedi. "Eğer dün kuyuya bir şey girdiyse büyük olasılıkla daha önce de girmiştir."

"Bahane buluyorsun," dedi Malorie.

Tom, kadının suratına bakmak için dönmeden yanıt verdi.

"Başka seçeneğimiz var mı? Tabii ki, nehir var. Ama hastalanabiliriz. Gerçekten çok hastalanabiliriz. İlacımız yok. Tek sahip olduğumuz şey kuyudaki su. Sahip olduğumuz tek ilaç o. Başka ne yapabilir ki? Bir sonraki kuyuya kadar yürüyecek miyiz? Sonra ne olacak? Onun içine bir şeyin girmemiş olması için dua mı edeceğiz?"

Malorie, birer birer durumu kabullenen ev arkadaşlarını izledi. Don'un yüzündeki isyankâr ifade endişeyle doldu. Olympia'nın gözlerindeki korku, suçluluk duygusuna dönüştü. Malorie'ye gelince, Tom'un böyle bir şey yapmasını istemiyordu. Eve geldiği günden beri, ilk defa Tom'un bu evdeki konumu kör ediciydi. O, burada yaşanan her şeyin en önemli parçasıydı.

Ama onu durdurmak yerine cesaretini toplayarak ona yardım etti.

"Kiler olmaz," dedi Malorie. "Aklını kaçırıp bütün erzakımızı yerle bir edersen ne olacak?"

Tom ona döndü.

"Haklısın," dedi. "O zaman tavan arası olsun."

"Oradaki pencereden atlamaya kalkışırsan ölürsün. Orası buradan çok daha yüksek."

Tom boş gözlerle Malorie'ye baktı.

"Uzlaşalım," dedi. "İkinci kat. Beni bir yerlere kilitlemen gerekecek. Ve burada beni kilitleyebileceğin hiçbir yer yok."

"Benim odamı kullanabilirsin."

"O oda," dedi Don, "George'un videoyu izlemek için kullandığı oda."

Malorie'nin bakışları yeniden Tom'a kaydı.

"Bunu bilmiyordum."

"Haydi, şu işi bitirelim," dedi Tom.

Malorie'nin yanından geçip mutfağa girmeden önce bir anlığına duraksadı. Malorie onu takip etti. Ev arkadaşları ise sürü halinde onları izliyordu. Tom dolaptan bir bardak çıkardığında Malorie nazikçe adamın kolunu kavradı.

"Bununla iç," dedi. Adama bir kahve filtresi uzattı. "Bilmiyorum. Bir filtre. Kim bilebilir ki?"

Tom filtreyi aldı. Kadının gözlerinin içine baktı. Sonra bardağı ahşap kovaya daldırdı.

Bardağı çıkarıp havaya kaldırdı. Ev arkadaşları yarım daire şeklinde etrafında toplanmışlardı. Boş gözlerle bardağın içindekine bakıyorlardı.

Felix'in hikâyesinin ayrıntıları Malorie'nin bir kere daha ürpermesine neden oldu.

Tom elindeki bardakla mutfaktan ayrıldı. Jules mutfak dolabından bir miktar halat alıp onun peşinden gitti.

Diğer ev arkadaşları konuşmuyordu. Malorie bir elini karnına, diğerini ise tezgâha koydu ama sanki öldürücü bir maddeye dokunmuş gibi hemen çekti.

Bulaşıcı.

Ama elini koyduğu yerde hiç su yoktu.

Yukarıda, yatak odasının kapısı kapandı. Jules'un halatın bir ucunu kapı koluna, diğerini de tırabzanlara bağlamasını dinledi.

Tom artık kapana kısılmış vaziyetteydi.

Tıpkı George gibi.

Felix evin içinde volta atıyordu. Don, kollarını birbirine kavuşturmuş bir halde duvara yaslanmış, yere bakıyordu. Jules döndüğünde Victor ona gitti.

Yukarıdan bir ses geldi. Malorie'nin nefesi kesildi. Ev arkadaşları tavana baktı.

Beklediler. Dinlediler. Felix sanki üst kata çıkacakmış gibi hareketlendi. Sonra durdu.

"Çoktan içmiş olmalı," dedi Don sessizce.

Malorie oturma odasının girişine yöneldi. Merdivenlerin başlangıcı sadece on adım ötesindeydi.

Sadece sessizlik vardı.

Ve sonra hafif bir tıkırtı duyuldu.

Ve Tom bağırdı.

Tom bağırdı. Tom bağırdı. Tom bağırdı. Tom.

Malorie çoktan merdivenlere doğru hareketlenmişti ama Jules onu geçti.

"Burada kal!" diye buyurdu Malorie'ye.

Malorie adamın merdivenleri tırmanışını izledi.

"Tom!"

"Jules, ben iyiyim."

Tom'un sesini duyunca Malorie derin bir nefes aldı. Ayakta durabilmek için tırabzana tutundu.

"İçtin mi?" diye sordu Jules kapının diğer tarafından.

"Evet. İçtim. İyiyim."

Diğer ev arkadaşları artık Malorie'nin arkasında toplanmıştı. Konuşmaya başladılar. Başlangıçta kısık sesle konuşuyorlardı. Sonra heyecan içinde. Üst kattaki Jules halatı açtı. Tom elinde boş bir bardakla yatak odasından çıktı.

"Nasıl bir histi?" diye sordu Olympia.

Malorie gülümsedi. Diğerleri de. Bir bardak su içmenin nasıl bir his olduğunu sormanın karanlık dahi olsa mizahi bir yönü vardı.

"Aslında," dedi Tom merdivenleri inerken, "büyük olasılıkla hayatım boyunca içtiğim en güzel suydu..."

Alt kata ulaştığında Malorie'nin gözlerine baktı.

"Filtre fikrini sevdim," dedi. Sonra kadının yanından geçip bardağı üzerinde telefonun durduğu sehpaya bıraktı ve diğerlerine döndü. "Haydi, şu mobilyaları yerlerine koyalım. Burayı tekrar bir eve dönüştürelim."

on altı

Malorie nehirde öğle güneşinin sıcaklığını hissetti ancak bu, ona huzur vermek yerine o anda ne kadar göz önünde olduklarını hatırlatıyordu.

"Anneciğim," diye fısıldadı Oğlan.

Malorie öne doğru eğildi. Ahşap kürekteki kıymıklardan biri avucunu deldi. Bu üç etmişti.

"Ne oldu?"

"Şşşt," dedi Oğlan.

Malorie kürek çekmeyi bıraktı. Dinlemeye başladı.

Oğlan haklıydı. Sollarındaki toprak parçasında bir şeyler hareket ediyordu. Dallar kırıldı. Hem de birden fazla sayıda dal.

Teknedeki adam bu nehirde bir şey gördü, diye çığlıklar atıyordu Malorie'nin zihni.

O olabilir miydi? Ormandaki o olabilir miydi? Peşlerine düşmüş, çocukların göz bağlarını söküp çıkarmak için kapana kısılmalarını bekliyor olabilir miydi?

Daha fazla dal kırıldı. Yavaşça hareket ediyordu. Malorie arkalarında bıraktıkları evi düşündü. Orada güvendeydiler. Neden oradan ayrılmışlardı ki? Gitmekte oldukları yer daha mı güvenliydi? Nasıl daha güvenli olabilirdi? Gözlerinizi açamadığınız bir dünyada sahip olmayı umut edebileceğiniz tek şey bir göz bağı değil miydi?

Oradan ayrıldık çünkü bazı insanlar gelecek en küçük bir haberi beklerken bazıları kendi haberlerini yazar.

Tıpkı Tom'un söylediği gibi. Malorie ondan ilham almaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Nehrin ortasında onu düşünmek bile Malorie'ye umut veriyordu.

Tom, demek istiyordu ona, *fikirlerin gerçekten iyiydi.*

"Oğlan," diye fısıldadı tekrar kürek çekmeye koyulduğu sırada. Sol taraftaki sazlıklara çok yaklaşmaktan korkuyordu. "Ne duydun?"

"Çok yakında anneciğim. Korkuyorum."

Bir anlığına sessizlik oldu. Malorie sessizliğe rağmen tehlikenin sadece

birkaç adım ötelerinde olduğunu hayal ediyordu.

Sese kulak kabartmak için kürek çekmeyi kesti. Boynunu sola doğru uzattı.

Kayığın ön tarafı sert bir şeye çarptı. Malorie irkildi. Çocuklar çığlık attı.

Sazlığa girdik!

Malorie küreklerden birini çamurun olduğunu düşündüğü yere doğru sapladı ama küreğin ucu hiçbir yere denk gelmedi.

"Bizi rahat bırak!" diye bağırdı yüzünde çarpık bir ifadeyle. Aniden evin duvarlarını özledi. Nehirde duvar yoktu. Altlarında kiler yoktu. Üstlerinde bir çatı katı yoktu.

"*Anneciğim!*"

Kız onun adını haykırırken dalların arasından bir şey fırladı. Büyük bir şey.

Malorie küreği bir kere daha sapladı ama tek yaptığı suyu ikiye yarmaktı. Oğlan'ı ve Kız'ı yakalayıp kendine doğru çekti.

Bir hırlama duydu.

"Anneciğim!"

"*Sessiz olun!*" diye bağırdı Kız'ı iyice kendine doğru çekerken.

Bu o teknedeki adam mıydı? Aklını kaçıran? Yaratıklar hırlar mıydı? Ses çıkarırlar mıydı?

İkinci hırlamanın üzerine Malorie karşılarındaki yaratığın ne olduğunu anladı. Köpek benzeri bir hayvandı. Köpekgillerdendi.

Kurtlar.

Kurtlardan birinin pençesi omzunu parçalamadan önce harekele geçecek zamanı olmadı.

Çığlık attı. O anda sıcak kanının kolu boyunca yayılmaya başladığını hissetti. Soğuk su kayığın dibinde çalkalanıyordu.

İdrar da.

Kokumuzu aldılar, diye düşündü Malorie. Panik içinde başını sağa sola çeviriyor ve küreği amaçsızca oradan oraya savuruyordu. *Kendimizi savunamayacağımızı biliyorlar.*

Alçak sesli bir hırlama daha duydu. Bu bir sürüydü. Kayığın burnu bir şeye takıldı. Malorie küreğinin yardımıyla kayığın bununu kurtarmaya çalıştı ama kayık, sanki kurtlar kayığı tutmuş da bırakmıyormuş gibi kendi etrafında dönüyordu.

Kayığa atlayabilirler! KAYIĞA ATLAYABİLİRLER! Sürünerek kayığın ön

tarafına git. Kayığın burnunu kurtarmak zorundasın.

Küreği çocukların başlarının üzerinden savurup çığlıklar atarak ayağa kalktı. Kayık sağa doğru yatınca Malorie bir anlığına batacaklarından korktu. Dengesini kurduğu sırada kurtlar yeniden hırlamaya başladı. Omzu, daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir acıyla yanıyordu. Bir yandan omzunu tutarak elindeki küreği vahşi bir şekilde kayığın burnuna doğru savurdu. Ama yetişemiyordu. Öne doğru bir adım daha attı.

"Anneciğim!"

Dizlerinin üzerine düştü. Oğlan artık yanı başındaydı. Tişörtüne tutunuyordu.

"Beni bırakman gerekiyor," diye bağırdı Malorie.

Bir şey suya atladı.

Malorie başını sesin geldiği yöne çevirdi.

Burada su ne kadar sığ? Kayığa çıkabilirler mi? Kurtlar KAYIĞA ÇIKABİLİR Mİ??

Hızla dönerek kayığın ucuna kadar süründü ve karanlığa doğru uzandı.

Arkasındaki çocuklar çığlık attı. Sular sıçradı. Tekne sallandı. Kurtlar hırladı. Ve kapalı gözlerinin karanlığında Malorie'nin eli bir ağaç köküne denk geldi.

Bağırarak iki koluyla uzandı. Sol omzu acıyordu. Dondurucu Ekim havasını parçalanmış teni üzerinde hissediyordu. Diğer eliyle ikinci bir ağaç kökü buldu.

Sıkışmışız. O kadar! Sıkışmışız!

Ağaç köklerini iterek oradan uzaklaşmaya çalıştığı sırada kayığa bir şey çarptı. Kayığın dış yüzeyini çizen pençelerin sesini duyabiliyordu. Kurtlar kayığa çıkmaya çalışıyordu.

Kayık gıcırdayarak köklerin arasından kurtuldu. Malorie dört bir yanlarında suların sıçradığını duyabiliyordu. Bir hırlama daha duydu ve sıcaklığını hissetti. O şey, yüzüne fazlasıyla yakındı.

Kulakları sağır edici bir çığlık atıp itti.

Sonunda serbest kaldılar.

Malorie hızla dönerken tökezledi ve ortadaki oturma yerinin üzerine devrildi.

"*Oğlan!*" diye bağırdı.

"Anneciğim!"

Sonra uzanıp Kız'ı oturağın kenarına büzülmüş halde buldu.

"İkiniz de iyi misiniz? *Konuşun benimle!*"

"Korkuyorum," dedi Kız.

"Ben iyiyim Anneciğim," dedi Oğlan.

Malorie küreklere asıldı. Yorulma noktasını çoktan geçen sol omzu ona karşı koyuyordu. Ama omzunu zorlayarak harekete geçirmeyi başardı.

Malorie kürek çekiyordu. Çocuklar ayaklarının ve dizlerinin dibine sığınmışlardı. Ahşap kayık suyu yararak ilerliyordu. Malorie'nin tek yaptığı kürek çekmeye devam etmekti. Başka ne yapabilirdi ki? *Kürek çekmek dışında başka ne yapabilirdi?* Kurtlar peşlerine düşebilirdi. Burada nehrin derinliği ne kadardı?

Malorie kürek çekiyordu. Kolu, vücudunun yanında öylesine sallanıyor gibiydi ama yine de kürek çekmeye devam etti. Çocukları götürdüğü yer artık orada olmayabilirdi. Gözleri görmeden kalkıştıkları, işkenceye benzeyen bu yolculuk bir hiçle sonuçlanabilirdi. Peki ya oraya ulaştıkları zaman güvende olacaklar mıydı? *Aradığı şey orada değilse ne olacaktı?*

“Bizden korkuyorlar,” dedi Olympia aniden.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Malorie. Merdivenin üçüncü basamağında oturuyorlardı.

“Ev arkadaşlarımız. Karınlarımızdan korkuyorlar ve bunun nedenini biliyorum çünkü günün birinde bu bebekleri doğurtmak zorunda kalacaklar.”

Malorie oturma odasına baktı. İki aydır o evdeydi. Beş aylık hamileydi. O da bunları düşünmüştü. Tabii ki düşünmüştü.

İri, masum gözlerini Malorie’ye çeviren Olympia, “Sence kim yapacak?” diye sordu.

“Tom,” dedi Malorie.

“Tamam, ama evde bir doktor olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim.”

Malorie de bunu düşünüp duruyordu. Doğum yapacağı o kaçınılmaz gün gelip çatacaktı. Doktor yoktu. İlaç yoktu. Arkadaşları veya ailesi yanında değildi. Doğumun göz açıp kapayana kadar bitmesini diliyordu. O henüz ne olduğunu anlamadan her şey olup bitmeliydi. Suyunun geldiği anı ve sonra da bebeğini kollarının arasına aldığı anı hayal etti. Bu ikisi arasında olacakları düşünmek dahi istemiyordu.

Diğerleri oturma odasında toplanmıştı. Sabah rutinlerini tamamlamışlardı. Malorie bütün gün boyunca Tom’un bir şeyler karıştırdığını hissetmişti. Mesafeliydi. Düşüncelere dalmıştı. Şimdi ise oturma odasının ortasında dikiliyor ve gün boyunca zihnini meşgul eden şeyi ev arkadaşlarıyla paylaşmaya hazırlanıyordu. Söyledikleri tam da Malorie’nin duymak istemediği şeylerdi.

“Bir planım var,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Don.

“Evet.” Tom sanki söyleyeceklerini sadece bir defa tekrar edecekmiş gibi duraksadı. “Rehberlere ihtiyacımız var.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Felix.

“Demek istiyorum ki dışarı çıkıp köpek bulmaya çalışacağım.”

Malorie basamaktan kalkıp oturma odasının girişine kadar yürüdü. Tıpkı diğerleri gibi Tom’un evden ayrılacak olması fikri bile dikkatini çekmeye yetmişti.

“Köpek mi?” diye sordu Don.

“Evet,” dedi Tom. “Başıboş olanlar. Daha önce evlerde yaşayanlar. Dışarıda onlardan yüzlerce olmalı. Hepsi ortalıkla dolaşıyorlar ya da çıkamayacakları evlerin içinde hapis kalmış durumdalar. Eğer erzak bulmak için dışarı çıkmak zorunda kalacaksak – ki hepimiz er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağımızı biliyoruz – yardım almamız iyi olur. Köpekler bizi uyarabilir.”

“Tom, bu şeyin hayvanlar üzerindeki etkisini bilmiyoruz,” dedi Jules.

“Biliyorum. Ama hiçbir şey yapmadan oturmaya devam edemeyiz.”

Odadaki gerilim arttı.

“Aklını kaçırmışsın,” dedi Don. “Gerçekten dışarı çıkmayı düşünüyorsun.”

“Silahlarımızı da yanımıza alacağız,” dedi Tom.

Don sandalyesinde öne eğildi.

“Düşündüğün tam olarak nedir?”

“Kaskların üzerinde çalışıyordum,” dedi Tom. “Göz bağlarımızı korumak için. Yanımıza bıçak alacağız. Köpekler de bize yol gösterebilir. Aralarından biri deliye dönerse ne mi olacak? Tasmasını bırakın yeter. Hayvan sizin peşinize düşerse elinizdeki bıçakla onu öldürebilirsiniz.”

“Gözlerimiz görmeden.”

“Evet. Gözlerimiz görmeden.”

“Bu fikirden hiç hoşlanmadım,” dedi Don.

“Neden?”

“Dışarıda manyaklar olabilir. Suçlular. Sokaklar eskisi gibi değil, Tom. Artık banliyöde değiliz, kaosun tam ortasındayız.”

“O zaman artık bir şeyler değişmek zorunda,” dedi Tom. “İlerleme kaydetmeliyiz. Yoksa haberlerin bile yayınlanmadığı bir dünyada yeni bir haber duymayı bekleyip dururuz.”

Don halıya baktı, sonra bakışları Tom’a kaydı.

“Bu çok tehlikeli. Bunu yapmamız için hiçbir neden yok.”

“Bir sürü nedenimiz var.”

“Ben bekleyelim diyorum.”

“Neyi bekleyeceğiz?”

“Yardım gelmesini ya da bir şeyler olmasını.”

Tom, pencereleri örten battaniyelere baktı.

“Yardımın geldiği falan yok Don.”

“Ama bu da sokağa çıkıp yardım aramamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Oylama yapalım,” dedi Tom.

Don, diğer ev arkadaşlarının yüzlerine baktı. Kendisiyle hemfikir olan birilerini aradığı ortadaydı.

“Oylama,” dedi Don. “Bu fikirden de hiç hoşlanmadım.”

“Neden?” diye sordu Felix.

“Çünkü Felix hangi kovadan su içeceğimizden ya da hangisine işeyeceğimizden bahsetmiyoruz. Aramızdan birinin ya da birden fazla kişinin nedensiz yere evden ayrılmasından bahsediyoruz.”

“Nedensiz yere değil,” dedi Tom. “Köpekleri bir alarm sistemi gibi düşün. Felix iki hafta önce kuyunun yanında bir şeyler duydu. Duyduğu ses bir hayvana mı aitti? Bir insan mıydı? Yoksa bir yaratık mıydı? Doğru şekilde eğitilmiş bir köpek havlayabilirdi. Sadece içinde bulunduğumuz bloku aramaktan bahsediyorum. Belki bir blok ötesini daha. Bize on iki saat ver. Tek istediğim bu.”

On iki saat, diye düşündü Malorie. *Kuyudan su çekmek sadece yarım saat sürüyor.*

Ama sürenin sınırlı olması onu sakinleştiriyordu.

“Neden sokağa çıkıp başıboş köpekleri toplamamız gerektiğini anlamıyorum,” dedi Don. Eliyle Jules’un ayaklarının dibinde yatmakta olan Victor’a işaret etti. “Burada bir köpeğimiz var. Onu eğitelim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Jules ayağa kalkarak.

“Neden olmazmış?”

“Onu buraya kurban etmek için getirmedim. Köpeklerin bundan nasıl etkilendiğini öğrenene kadar buna izin vermeyeceğim.”

“Kurban,” dedi Don. “Doğru kelime seçimi.”

“Yanıtım hayır,” dedi Jules.

Don, Tom’a döndü.

“Görüyor musun? Bu evde köpek sahibi olan tek kişi bile sana karşı.”

“Tom’un fikrine karşı olduğumu söylemedim,” dedi Jules.

Don odadakilerin yüzlerine baktı.

“Herkes Tom’un fikrini onaylıyor, öyle mi? Gerçeklen mi? Hepiniz bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Olympia fal taşı gibi açılmış gözlerle Malorie'ye baktı. Müttefik bulma fırsatını fark eden Don kadına yaklaştı.

"Olympia, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ah! Ben... pekâlâ... ben... bilmiyorum!"

Don, dedi Tom. "Oylamayı kurallara uygun yapacağız."

"Ben varım," dedi Felix.

Malorie oturma odasındakilere baktı.

"Ben de varım," dedi Jules.

"Ben de," dedi Cheryl.

Tom, Don'a döndü. O sırada Malorie içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

Evin, diye düşündü Malorie, *ona ihtiyacı var.*

"Seninle geleceğim," dedi Jules. "Köpeğimi kullanmanıza izin vermiyor olsam bile en azından diğerlerini bulmanıza yardım edebilirim."

Don başını iki yana salladı.

"Hepiniz *aklınızı kaçırmışsınız.*"

"O zaman senin için de bir kask yapmaya başlayalım," dedi Tom elini Jules'un omzuna yerleştirirken.

Ertesi sabah Tom ve Jules, ikinci kasktaki son pürüzleri giderdiler.

O gün evden ayrılacaklardı. Malorie'ye göre her şey çok hızlı gelişiyordu. Gitmeleri konusunda henüz oylama yapmışlardı ama *hemen* gitmek zorunda mıydılar?

Don duygularını saklamak için kılını bile kıpırdatmıyordu. Malorie gibi diğerleri ise umutluydular. Malorie, Tom'un enerjisine kapılıp gitmemenin zor olduğunu biliyordu. Evden ayrılacak olan Don olsaydı köpeklerle dönme ihtimaline daha az inanırdı ama Tom'un güçlü bir enerjisi vardı. Bir şey yapacağını söylediği zaman sanki çoktan yapmış gibi hissederdiniz.

Malorie onları kanepeden izliyordu. Hem Çocuğunuzla hem de *Sonunda... Bir Bebek!* anneyle çocuk arasındaki "stres bağlantısından" bahsediyordu. Malorie evden ayrılmak üzere olan Tom'u izlerken duyduğu endişeyi çocuğunun hissetmesini istemiyordu.

Duvara dayanmış iki sırt çantası vardı. İkisi de konserve yiyeceklerle, fenerlerle ve battaniyelerle yarısına kadar dolmuştu. Hemen yanlarında büyük bıçaklar ve eskiden mutfak taburesine ait olan tahta bacaklar duruyordu. Uçları sivriltilmişti. Süpürge saplarını ise yürürken

kendilerine yardımcı olmaları için kullanacaklardı.

"Belki de," dedi Olympia, "hayvanlar beyinleri çok küçük olduğundan akıllarını kaçıramıyordur."

Don'un yüzündeki ifade sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama dilini tuttu.

"Hayvanların *delirme* kapasitesinin olmaması mümkün," dedi Tom, kaskının kayışlarından birini ayarlarken. "Bir şeyin aklını kaçırması için yeterince zeki olması gerekiyor olabilir."

"Dışarı çıkmadan böyle şeyler duymak kesinlikle çok hoşuma giderdi," dedi Don.

"Belki de," diye devam etti Tom, "farklı delilik seviyeleri vardır. Yaratıkların zaten deli olan insanları nasıl etkilediğini merak etmeden duramıyorum."

"Neden onlardan birkaçını da toplayıp getirmiyorsun?" diye söylendi Don. "Hayatını hayvanların bizim kadar zeki olmadığına dair duyduğun umut uğruna riske atmak istediğinden emin misin?"

Tom adamın gözlerinin içine baktı.

"Don, hayvanlara bundan çok daha fazla saygı duyduğumu söylemeliyim. Ama şu anda umurumda olan tek şey hayatta kalmak."

Sonunda Jules da kaskını taktı. Kaskın başına nasıl oturduğunu görmek için başını yana çevirdi. Kaskın arka tarafından gelen çatırtıyla tüm parçalar ayaklarının dibine düştü.

Don başını yavaşça iki yana salladı.

"Lanet olsun," dedi Tom parçaları toplarken. "Sorunun ne olduğunu anladım. Endişelenme Jules."

Parçaları kaldıran Tom hepsini yeniden bir araya getirdi ve kayışı ikinci bir kayışla güçlendirip kaskı Jules'un kafasına yerleştirdi.

"İşte oldu. Daha iyi."

Bu sözcüklerden sonra Malorie midesinin bulandığını hissetti. Sabahtan beri Tom ve Jules'un evden ayrılacağını biliyordu ama veda anı çok çabuk gelmiş gibiydi.

Gitme, demek istiyordu Tom'a. *Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var.*

Ama evin neden Tom'a ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu çünkü Tom, o gün yaptıklarını yapacak türde bir adamdı.

Duvarın yanında Felix ve Cheryl, Tom ve Jules'un sırt çantalarını takmalarına yardım etti.

Tom elindeki kazıklardan biriyle havayı yarıyordu.

Malorie midesinin bir kere daha bulandığını hissetti. Yeni dünyada hüküm süren korkuyu, Tom ve Jules'un evin etrafında dolaşabilmeleri için böylesine hazırlanmak zorunda kaldıklarını görmek kadar hatırlatan başka bir şey daha yoktu. Gözleri bağlı ve silahlı bir halde, derme çatma bir savaşın askerleri gibi görünüyorlardı."

"Tamam," dedi Tom. "Dışarı çıkmamıza izin verin."

Felix ön kapıya gitti. Ev arkadaşları evin giriş salonunda toplanmıştı. Malorie herkesin gözlerini kapattığını görünce kendisininkileri de sımsıkı yumdu. Kendisine ait karanlığında kalbi gürültülü bir şekilde atıyordu.

"İyi şanslar," dedi aniden. Eğer bunu söylemeseydi daha sonra pişman olacağını biliyordu.

"Teşekkürler," dedi Tom. "Dediklerimi unutmayın. On iki saat içinde döneceğiz. Herkesin gözleri kapalı mı?"

Ev arkadaşları gözlerini kapattıklarını söyledi.

Sonra sokak kapısı açıldı. Malorie ayakkabıların verandada çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sonra kapı kapandı.

Malorie onlar için vazgeçilmez olan bir şeyi dışarıda bıraktıklarını hissetti.

On iki saat.

Kendiliğinden akıntıya ayak uyduran kayık sessizce süzülürken Malorie avucunu nehir suyuyla doldurdu ve omzundaki yarayı yıkadı.

Bu kolay bir iş değildi ve acısı da feci durumdaydı.

"İyi misin Anneciğim?" diye sordu Oğlan.

"Soru sormak yok," diye yanıtladı. "*Dinleyin.*"

Kurt tarafından saldırıya uğradığında göz bağının ardındaki karanlık dünya kör edici bir parlamayla aydınlanırken Malorie kırmızıyı görmüştü. Şimdi yarasını temizlerken morları, grileri görüyordu ve kendinden geçmek üzere olduğundan endişeleniyordu. Bayılacaktı. Çocukları kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaktı.

Ceketini çıkarmıştı. Üzerindeki bluz kan içindeydi. Ürperdi. Bunun ne kadarının serin havadan, ne kadarının kan kaybından kaynaklandığını merak etti. Ceketinin sağ cebinden bir mutfak bıçağı çıkardı. Sonra ceketinin kollarından birini kesip sıkıca omzunun etrafına bağladı.

Kurtlar.

Çocuklar üç yaşına basana kadar Malorie dersleri iyice zorlaştırmıştı. Çocukların ikisinden de ne olduğunu düşündüklerini söylemeden önce birbirini takip eden on ya da yirmi sesi hatırlamalarını isterdi. Evde, dışarıda, evin üst katında yürürdü. Yol boyunca da çeşitli sesler çıkarırdı. Yanlarına döndüğü zaman çocuklar Malorie'nin neler yaptığını anlatırlardı. Kısa zaman içinde Kız yirmide yirmi yapmayı başarmıştı. Ama Oğlan, kadının yol boyunca istemsizce çıkardığı sesleri de bunlara ekliyor ve kırk, elli sesi aklında tutabiliyordu.

Yatak odamızdan başladın Anneciğim. Odadan çıkmadan önce iç geçirdin. Sonra mutfağa girdin ve yolda ayak bileğinden bir ses geldi. Mutfak masasının yanında duran ortadaki sandalyeye oturdun. Dirseklerini masaya dayadın. Boğazını temizledin ve kilere girdin. İlk dört basamağı son altı basamaktan daha yavaş çıktın. Parmağınla dişine dokundun.

Ama onlara neler öğretmiş olursa olsun çocuklara nehirde veya ormanda karşılaşacakları canavarları adlandırmaya hazır olması

mümkün değildi. Malorie, kurtların her tür avantaja sahip olduğunu düşündü. Tıpkı karşılaşacakları tüm diğer şeyler gibi.

Turnikesini biraz daha sıktı. Omzu zonkluyordu. Bacaklarının iç kısmı ağrıyordu. Boynu ağrıyordu. Bu sabah kendisini otuz kilometrelik yolculukları boyunca kürek çekebilecek kadar güçlü hissetmişti. Şimdiyse yaralıydı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kendi kendiyle çatışıyordu. Eski dünyada olsa birilerinin çıkıp ara vermesini söylemesi kaçınılmazdı ama burada durmak ölüm anlamına gelebilirdi.

Yukarıdan gelen yüksek sesli bir çığlık Malorie'nin sıçramasına neden oldu. Sesi yırtıcı kuşlarınkine benziyordu. Sanki otuz metre uzunluğundaydı. Önlerinde bir şey çevresine su sıçrattı. Ses kısa sürdü ama sinir bozucuydu. Sol taraflarında başka bir şey ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Kuşların sesleri yükseldi. Nehir hayata dönerken buna dair karşılaştıkları tüm emareler Malorie'yi daha da korkutuyordu.

Çevresindeki hayat canlandıkça içindeki hayat sönüyor gibiydi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi çocuklara. "Şimdi dinlemenizi istiyorum. O kadar. Başka bir şey yok."

Tekrar kürek çekmeye başlayan Malorie acısını düşünmemeye çalışıyordu. Daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğine dair net bir fikri yoktu. Ama önündeki mesafenin uzun olduğunu biliyordu. Önlerinde en azından geldikleri kadar uzun bir yol daha vardı.

Yıllar önce ev arkadaşları hayvanların delirip delirmediğinden emin değildi. Bu konu hakkında konuşup dururlardı. Bir keresinde Tom ve Jules dışarı çıkmış ve onlara rehberlik edebilecek köpeklerin peşine düşmüştü. Malorie ve diğerleri onların dönmelerini beklerken Malorie'nin zihnini deliye dönmüş kuduz hayvan görüntüleri işgal etmişti. Aynı duyguları şu anda da yaşıyordu. Nehir doğayla hayat buldukça en kötüsünü düşünüyordu. Tıpkı çocuklar henüz doğmadan önce, sokak kapısının hareketsizliği yüzünden sevdiği biri dışarıda onunla birlikte olsa dahi delilik gibi şeylerin etrafta kol gezdiğini hatırladığı anda yaptığı gibi.

Aradan beş ay geçmişti ve Malorie'nin hamileliği ilerliyordu. "Mide bulantısı" döneminin sonundaydı ama yine de biraz bulanıyordu. Midesinde yanma vardı. Bacakları ağrıyordu. Diş etleri kanıyordu. Koyu renkli saçları, tıpkı vücudunun diğer kesimlerindeki kıllar gibi gürleşmişti. Kendini bir canavar gibi eciş bücüş ve değişmiş hissediyordu. Ama elinde bir kova dolusu idrarla evde dolanırken bunların hiçbiri zihnini Tom ve Jules'un yeri ve güvende olup olmadıkları kadar meşgul etmiyordu.

Ev arkadaşlarının her birine böylesine değer vermeye başlamış olmasına şaşırdı. Buraya varmadan önce, kendilerine zarar vermeden önce çevrelerindekilerin canını yakan çok sayıda insanın hikâyesini duymuştu. O zamanlar korkulan, kendisi ve çocuğu için taşıdığı anlam yüzünden onu endişelendiriyordu. Şimdi ise evdeki herkesin güvenliği için kendi kendini yiyip bitiriyordu.

Erkeklerin evden ayrılmasının üzerinden beş saat geçmişti. Ve her geçen dakikada gerilim artıyordu. Malorie artık ev arkadaşlarının ev işlerini ilk kez mi, yoksa tekrar tekrar mı yaptığını hatırlayamıyordu.

Malorie kovayı arka kapının yanına koydu. Birkaç dakika içinde Felix kovayı alıp dışarıya boşaltacaktı. O anda ise yemek masasının başına oturmuş bir sandalyeyi tamir ediyordu. Mutfaktan geçen Malorie oturma odasına girdi Cheryl etrafı temizliyordu. Fotoğraf çerçevelerini... Telefonu Malorie, Cheryl'in kollarının solgunlaşıp zayıfladığını fark etti. Burada yaşadıkları iki ay boyunca bedenleri çok daha kötü bir hal almıştı. Doğru düzgün beslenmiyorlardı. Egzersiz yapmıyorlardı. Kimse güneşe çıkamıyordu. Tom dışarıda, onlar için daha iyi bir hayat kurmanın peşindeydi ama elinden ne gelirdi ki?

Ve öylece ortalıktan kaybolurlarsa ev arkadaşlarına kim haber verecekti?

Malorie endişeli ruh haline rağmen Cheryl'e yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Cheryl odadan ayrılmadan önce hayır dedi ama

Malorie odada yalnız değildi. Victor tekli koltuğun hemen arkasında oturmuş, pencereleri örten battaniyelere bakıyordu. Başı dikti. Dili dışarıdaydı ve gürültülü bir şekilde soluk alıp veriyordu. Malorie onun da, kendisi gibi, sahibinin dönmesini beklediğini düşündü.

Sanki izlendiğinin farkındaymış gibi Victor yavaşça Malorie'ye doğru döndü. Sonra bakışları yeniden battaniyelere kaydı.

Don odaya girdi. Tekli koltuğa oturdu, sonra aniden ayağa kalkıp odadan ayrıldı. Olympia da alt kata indi. Mutfaktaki lavabonun altında bir şeyler arıyordu. Malorie, kadının aradığı şeyin zaten elinde olduğunu fark edişini izledi. Olympia yeniden üst kata çıktı. Cheryl geri dönmüş, fotoğraf çerçevelerini kontrol ediyordu. Bunu az önce zaten yapmıştı. Şimdi bir kere daha yapıyordu. Her şeyi *tekrar tekrar* yapıyorlardı. Gergin bir şekilde evin içinde dolaşıp zihinlerini meşgul etmeye uğraşıyorlardı. Birbirleriyle konuşmuyor, başlarını bile yerden kaldırıp bakmıyorlardı. Kuyudan su çekmek, ev arkadaşlarının birbirleri hakkında endişe duyarak yaptıkları tek işti ama Tom ve Jules'un yapmakta olduğu şey neredeyse acı vericiydi.

Malorie ayağa kalkıp mutfağa yöneldi ama kendisini evde gibi hissetmediği tek bir yer vardı. Malorie oraya gitmek istiyordu. Gitmeye ihtiyacı vardı. Kaçmaya.

Kiler.

Felix mutfaktaydı ama Malorie'nin yanından geçtiğini fark etmedi. Kadın kilerin kapısını açıp da toprakla kaplı zemine ulaşmak için merdivenleri inmeye başladığı sırada Felix hiçbir şey söylemedi.

Malorie ipi çekip ışığı açtı ve kileri, tıpkı Tom'un iki ay önce ona burayı gösterirken yaptığı gibi aydınlattı. Ama artık farklı görünüyordu. Konservelerin sayısı azalmıştı. Daha az renk vardı. Ve Tom burada değildi. Not almıyor, açlık ve çaresizlik üzerlerine çökmeden önce ev arkadaşlarının ne kadar zamanı olduğunu hesaplamaya çalışmıyordu.

Malorie raflara yaklaştı ve dikkatini dağıtmak için etiketleri okumaya koyuldu.

Mısır. Pancar. Ton balığı. Bezelye. Mantar. Karışık meyve. Taze fasulye. Vişne. Kırmızı yaban mersini. Greyfurt. Ananas. Kızarmış fasulye. Sebze türlüsü. Acı biber. Su kestanesi. Dilimlenmiş domates. Kiraz domates. Domates sosu. Lahana turşusu. Fırınlanmış fasulye. Havuç. Ispanak. Farklı tavuk suyu türleri.

Buranın daha dolu olduğunu hissettiğini hatırladı. Bundan kısa bir

süre önce konserveler koca bir duvar gibi uzanıyordu. Şimdi aralarda delikler vardı. Büyük delikler. Sanki bir savaş olmuş da ilk olarak erzakları hedef alınmış gibiydi. Bebek gelene dek yetecek kadar yiyecek var mıydı? Eğer Tom ve Jules dönmezse geriye kalan erzak onu korku duyduğu o güne kadar götürebilecek miydi? Konserveler bittiği zaman ne olacaktı? Avlanmaya mı kalkışacaklardı?

Bebek anne sütüyle beslenebilirdi. Ama eğer annesi bir şeyler yemişse.

Malorie karnını okşayarak tabureye doğru yürüdü ve oturdu.

Buradaki soğuk havaya rağmen hâlâ terliyordu. Arkadaşlarının gergin ayak sesleri evde yankılanıyor, kilerin tavanından çatırtılar yükseliyordu.

Alnına dökülen saçları geriye atan Malorie, sırtını raflara yasladı. Konserveleri saydı. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Dinlenmek iyi geliyordu.

Sonra... kendinden geçti.

Kendine geldiğinde üst kattaki Victor havlıyordu.

Hızla oturduğu yerde doğruldu.

Victor havlıyor. Neye havlıyor olabilir?!

Kileri boylu boyunca arşınlayarak merdivenleri çıktı ve hızla oturma odasına daldı. Diğerleri çoktan oradaydı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Don.

Victor pencereye bakarak havlamaya devam ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Malorie, kendi sesindeki panik karşısında hayrete düşerek.

Don bir kere daha Victor'a bağırdı.

"Jules burada olmadığından epeyce stresli," dedi Felix gergin bir şekilde.

"Hayır," dedi Cheryl. "Bir şey *duydu*."

"Bunu bilemeyiz Cheryl," diye çıkıştı Don.

Victor bir kere daha havladı. Sesi yüksekti. Sertti. Öfke doluydu.

"Victor!" dedi Don. "Haydi ama!"

Ev arkadaşları, oturma odasının ortasında toplandı. Silahsızdılar. Cheryl haklıysa, eğer Victor gerçekten evin dışında bir şeyler olduğunu düşünüyorsa ne yapabilirlerdi?

"*Victor!*" diye bağırdı Don tekrar. "*Seni öldüreceğim!*"

Ama Victor durmadı.

Ve Don her ne kadar bağırıyor olsa da en az Malorie kadar korkuyordu.

Boş gözlerle ön pencereye bakarken, "Felix," dedi Malorie yavaşça.

“Dışarıda bir bahçe olduğunu söylemiştin. Orada hiç alet edevat var mı?”

“Evet.” Felix de boş gözlerle siyah renkli battaniyelere bakıyordu.

“Evdeler mi?”

“Evet.”

“Neden onları getirmiyorsun?”

Felix kadına doğru dönüp duraksadı. Sonra odadan ayrıldı.

Malorie evdeki eşyaları teker teker aklından geçirdi. Mobilyaların bacakları birer silah olarak kullanılabilirdi. Sert nesneler ile cephaneleri olacaktı.

Victor havlamaya devam ediyor ve gittikçe kötüleşiyordu. Havlamaları arasındaki kısa boşluklarda Malorie, Felix’in endişeli ayak seslerini duydu. Adam, kendilerini dışarıdaki şeye karşı korumak için kullanabilecekleri bahçe aletlerini arıyordu.

Ertesi gün öğlen olmuştu ama Tom ve Jules hâlâ dönmemişti.

Tom'un bizden istediği on iki saat çoktan yirmi dört saat olmuştu ve her geçen saatte evdekilerin üzerine derin bir karanlık çöküyordu.

Victor hâlâ battaniyeyle örtülü pencerenin yanında oturuyordu.

Ev arkadaşları gece geç saatlere kadar oturmuş, birbirlerinin yanından ayrılmamış ve köpeğin havlamaktan vazgeçmesini beklemişlerdi.

Er ya da geç bizi ele geçirecekler, demişti Don. *Aksini düşünmek için elimizde hiçbir neden yok. Sonumuz geliyor arkadaşlar. Ve eğer karşımızdaki, beynimizin algılamakta zorlandığı bir tür yaratıksa bunu hak ettik demektir. Kendimi bildim bileli aptallığımız yüzünden sonumuzun geleceğini düşünürdüm.*

Sonunda Victor havlamaktan vazgeçmişti.

Şimdi mutfakta olan Malorie ellerini önündeki su dolu kovaya daldırdı. Don ve Cheryl o sabah kuyuya su çekmeye gitmişlerdi. Ne zaman doldurdukları kovayı Felix'e vermek için kapıyı tıklatsalar Malorie'nin kalbi duracak gibi olmuştu çünkü her defasında gelenin Tom olduğunu umuyor, buna *inanıyordu.*

Avucundaki suyu yüzüne çarptı ve ıslak parmaklarını keçeye dönmüş, terli saçlarından geçirdi.

"*Lanet olsun,*" dedi.

Mutfakta yalnızdı. Odanın yegâne penceresini örten perdelere bakarken çoktan olmuş olabilecek sonsuz sayıdaki kötü şeyi düşünüyordu.

Jules, Tom'u öldürdü. Yaratıklardan birini gördü ve Tom'u saçlarından yakalayarak nehre kadar sürükledi. Boğulana kadar onu suyun altında tuttu. Ya da ikisi de bir şey gördüler. Bir evde. Ve sonra birbirlerini öldürdüler. Paramparça olan bedenleri, bir yabancının evinin zemininde yatıyor. Belki de yaratıkları gören Tom'du. Jules onu durdurmaya çalışmış ama Tom paçayı kurtarmayı başarmıştı. Ormanda bir yerlerdeydi. Böceklerle besleniyordu. Ağaç kabuklarını, belki de kendi dilini yiyordu.

"Malorie?"

Olympia mutfağa girince Malorie olduğu yerde sıçradı.

"Ne oldu?"

"Malorie, gerçekten çok endişeleniyorum. On iki saat demişti."

"Biliyorum," dedi Malorie. "Hepimiz öyleyiz."

Malorie elini Olympia'nın omzuna koymak için uzandı ama Don'un yemek odasından gelen sesini duydu.

"Tekrar içeri girmelerine izin vermemiz gerektiğinden pek emin değilim."

Malorie hızla yemek odasına daldı.

"Haydi, ama Don," dedi çoktan yemek odasına giren Felix. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Dışarıda neler olduğunu sanıyorsun Felix? Yaşadığımız mahallenin iyi bir yer olduğunu mu düşünüyorsun? Dışarıda hayatta kalan biri varsa bunu kibar davranarak başarmıyorlar dostum. Tom ve Jules'un kaçırılmadığını kim söyleyebilir ki? Belki de rehin alınmış olabilirler. Ve onları ele geçiren lanet olasıca adamlar onları serbest bırakmanın karşılığında erzakımızı istiyor olabilir. *Bizim erzakımızı.*"

"Siktir git, Don," dedi Felix. "Eğer geri gelirlerse onları içeri alacağım."

"Eğer geri gelenler onlarsa," dedi Don. "Ve kapının diğer tarafında Tom'un kafasına doğrultulmuş bir silah olmadığından emin olabilirsek."

"İkiniz de çenenizi kapatın!" dedi Cheryl, Malorie'yi geçip yemek odasına girerken.

"Ciddi olamazsın Don," dedi Malorie.

Don ona doğru döndü.

"Ciddi olduğumdan emin olabilirsin."

"İçeri girmelerine izin vermek istemiyor musun?" diye sordu şimdi Malorie'nin yanında dikilmekte olan Olympia.

"Öyle *söylemedim,*" diye çıkıştı Don. "Sadece dışarıda kötü insanlar olabileceğini söylüyorum. Olympia, bunu anlayabiliyor musun? Yoksa senin için çok mu karmaşık?"

"Lanet olasıca pisliğin tekisin," dedi Malorie.

Bir anlığına Don, Malorie'nin üzerine yürüyecek gibi oldu.

"Bu tartışmayı yapmak istemiyorum," dedi Cheryl.

"Çoktan yirmi dört saat geçti," dedi Don azarlayarak.

"Sadece... gidip başka bir şeyle uğraş, olur mu?" dedi Felix. "Durumu herkes için kötüleştiriyorsun."

“Onlarsız bir gelecek planlamaya başlamamız gerekiyor.”

“Sadece *bir gün* geçti,” dedi Felix.

“Evet, *dışarıda* bir gün.”

Don piyanonun başına oturdu. Bir anlığına geri adım atacakmış gibi göründü ama sonra sözlerine devam etti.

“İyi haber şu ki erzakımız daha uzun süre dayanacak.”

“*Don!*” diye çıkıştı Malorie.

“Dünyaya getirmek üzere olduğun bir *bebeğin* var Malorie. Hayatta kalmayı istemiyor musun?”

“Don, şu an seni öldürebilirim,” dedi Cheryl.

Adam piyanonun önündeki tabureden kalktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Tom ve Jules geri dönmeyecekler, Cheryl. Bunu kabul et. Ve *onların* payını yiyerek bir hafta daha hayatta kaldığında ve ardından Victor’u bile yemeye razı geldiğinde belki artık umut diye bir şeyin olmadığını anlarsın.”

Cheryl adama doğru bir adım attı. Ellerini yumruk yapmıştı. Yüzü Don’unkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Victor oturma odasından havladı.

Felix, Don ve Cheryl’in arasına girdi ama Don onu itekleyerek oradan uzaklaştırdı. Malorie ikilinin arasına girmeye kalktığında ise Felix elini havaya kaldırdı.

Don’a vuracaktı.

Sonra yumruğunu indirdi.

Kapı çalınmıştı.

Malorie özellikle Don hakkında düşünüyordu.

"Anneciğim," dedi Oğlan, "göz bağım canımı yakıyor."

"Dikkatli bir şekilde nehirden biraz su al," dedi Malorie, "ve acıyan yerlerine sür. *Sakın* göz bağını çıkarma."

Bir keresinde ev arkadaşları akşam yemeklerini bitirdikten sonra Malorie, Olympia'yla birlikte yemek masasının başında oturmuştu. Olympia'nın kocası hakkında konuşmuşlar, adamın neye benzediğinden, çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğinden bahsetmişlerdi. Sonra Don odaya yalnız başına girmişti. Olympia'nın söyledikleri umurunda değil gibiydi.

"O bebekleri kör etseniz iyi edersiniz," demişti Don. "Hem de doğar doğmaz."

Sanki bunu uzun bir süredir düşünüyormuş gibiydi. Sonunda kararını onlara söylemeye karar vermişe benziyordu.

Masada onların yanına oturup kendini açıklamaya koyuldu. Adam konuştukça Olympia iyice içine kapanmaya başlamıştı. Bunun delilik olduğunu düşünüyordu. Hatta daha da kötüsü, *acımasızca* olduğunu.

Ama Malorie öyle düşünmüyordu. Derinlerinde bir yer, Don'un söylediklerini anlıyordu. Yaklaşmakta olan anneliğinin her anı, çocuğunun gözlerini korumaya odaklanacaktı. Eğer bu endişe ortadan kalkarsa çocuğuna daha neler verebilirdi? Don'un bunları söylerken sergilediği ciddiyet, Malorie'ye acımasızlıktan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Malorie'ye rahatsız edici olasılıkların, yapılması gerekenlerin, eski dünyaya ait olan kimsenin atmaya asla cesaret edemeyeceği adımların kapısını açmıştı. Her ne kadar korkunç olsa da adamın önerisi asla Malorie'nin zihnini terk etmemişti.

"Şimdi daha iyi Anneciğim," dedi Oğlan.

"Şşşt," dedi Malorie. "*Dinle.*"

Çocuklar altı aylıkken çoktan onları kümes teliyle örtülmüş beşiklerinde yatırmaya başlamıştı. Geceydi. Pencerelerin ve duvarların

dışındaki dünya sessizdi. Ev karanlıktı.

Malorie, bebeklerle geçirdiği ilk günlerde onlar uyurken nefes alıp verişlerini dinlerdi. Çoğu anne için duygusal bir gözlem sayılabilecek o durum, Malorie için eğitimden ibaretti. Sesleri kulağa sağlıklı geliyor muydu? Kuyu suyundan ya da son bir yıldır doğru düzgün bir yemek yememiş olan annelerinin sütünden yeterince besin alabiliyorlar mıydı? Çocukların sağlık durumunu, beslenme şekillerini, temizliklerini ve gözlerini asla aklından çıkarmıyordu.

Doğar doğmaz o bebekleri kör etseniz iyi edersiniz.

Karanlıkta mutfak masasının başında oturan Malorie, Don'un fikrinin ahlaki bir çıkmaz teşkil etmediğini açıkça anlıyordu. Ayrıca fiziksel olarak yapabileceğinden emin olmadığı bir şey önermediğinin de farkındaydı. Küçük nefes alıp verişlerini dinlerken koridora bakıp Don'un söylediklerinin pek de kötü bir fikir olmadığına inanmıştı.

Uyanık olduğum her an, onları dışarı bakmaktan korumaya çalışarak geçecek. Battaniyelerini kontrol ediyorsun. Beşiklerini kontrol ediyorsun. Büyüdükleri zaman bu günleri hatırlamayacaklar. Görmeyi hatırlamayacaklar.

En başından beri görme becerileri olmazsa çocukların yeni dünyada yaşarken hiçbir şey kaybetmeyeceklerini biliyordu.

Ayağa kalkıp kilerin kapısına doğru ilerlemişti. Alt katta, kilerin toprakla kaplı zemininde tinerle dolu bir kutu vardı. Uzun bir süre önce kutunun üzerindeki etiketi okumuş ve maddenin gözlerle teması halinde yaşanabilecekleri öğrenmişti. Kutunun üzerinde, otuz saniye içinde bol suyla yıkanmazsa kişinin kör kalabileceği yazıyordu.

Malorie kutuya yaklaştı. Sapından tuttu ve üst kata çıkardı.

Çabuk ol. Ve sakın gözlerini yıkama.

Onlar henüz sadece birer bebekti. Bunu hatırlamaları mümkün müydü? Sonsuza dek ondan korkacaklar mıydı? Yoksa körlere ait hatıralardan oluşan bir dağın altında ezilip gidecekler miydi?

Malorie mutfaktan geçmiş ve çocukların yatak odalarına uzanan karanlık koridora girmişti.

Çocukların nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

Kapılarının önünde duraksamış ve içinde uyudukları siyahlığa bakmıştı.

O anda bunu yapabileceğine inandı.

Sessizce yatak odasına girdi. Kutuyu yere koydu ve çocukların korunaklı beşiklerinin üzerindeki kumaş parçalarını kaldırdı. İki çocuk

da kımıldamamıştı. Her ikisi de sanki mutlu rüyalar görüyormuş gibi düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Yaklaşmakta olan kâbustan uzaktaydılar.

Malorie hızla kızın beşiğinin üzerindeki kümes telini yerinden söktü. Eğildi ve kutuyu kaldırdı.

Kız düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

Malorie beşiğe uzandı ve bebeğin başını kaldırdı. Kız'ın göz bağını çıkardığı anda Kız ağlamaya başladı.

Gözleri açık, diye düşündü Malorie. *Dök gitsin*.

Kız'ın kafasını zorlayarak beşiğin kenarına yaklaştırdı ve sonra tiner kutusunu, kızın gittikçe kızarmakta olan ağlayan yüzüne yaklaştırdı. Derken arkasındaki Oğlan da uyanıp ağlamaya başladı.

"Kesin şunu!" dedi Malorie kendi gözyaşlarıyla savaşarak "Bu dünyayı görmek istemezsiniz."

Kutuyu biraz daha kaldırdı ve içindekilerin elinin üzerinden yere, ayaklarına döküldüğünü hissetti.

Tineri teninde hissetmek her şeyi bir anda gerçek kılmıştı.

Bunu yapamazdı.

Bebeğin başını bıraktı ama Kız ağlamaya devam etti.

Kutuyu yere bırakan Malorie yavaşça geri geri odadan çıktı. Çocuklar karanlığın içinde inlemeye devam ediyorlardı.

Sonrasında Malorie ayakta kalabilmek için koridorun duvarına yaslanmış ve eliyle ağzını kapatmış ama kusmasına engel olamamıştı.

"Anneciğim," diyordu artık nehirde yanında oturan Oğlan, "işe yaradı!"

"İşe yarayan ne?" dedi anılarından kopartılan Malorie.

"Göz bağım artık canımı acıtmıyor."

"Oğlan," dedi. "Daha fazla konuşmak yok. Tabii bir şey duymadığın sürece."

Malorie derin derin nefes alıp utanca benzer bir şey hissetti. Omzundaki acı gittikçe kötüleşiyordu. Yorgunluktan başı dönüyordu. Yönünü kaybetmek üzereydi. Kendisinde kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu hissediyordu. Yine de çocuklarını duyabiliyordu: Oğlan hemen önünde nefes alırken Kız kayığın arka tarafında oturmuş, eski yapbozun parçalarını bir araya getiriyordu. Göz bağlarının ardındaki gözleri kör değildi. Ve bugün, çocukların çevrelerindekileri daha önce hiç olmadığı kadar görebilecekleri yepyeni bir dünyayla

karşılaşma olasılığıyla son bulabilirdi.

Eğer Malorie onları oraya götürmeyi becerebilirse.

Malorie kapının diğer tarafında bir şeylerin hareket ettiğini işitti. Kesik kesik soluklar da duyuyordu. Bir şeyler ahşap yüzeyi tırmalıyordu. O ve diğerleri evin giriş salonundaydı. Felix az önce seslenmiş, dışarıdakilere kim olduklarını sormuştu. Sorduğu anla yanıt aldığı an arasında geçen süre boyunca duydukları tırmalama sesi herhangi bir şeyden geliyor olabilirdi.

Yaratıklar, diye düşündü Malorie.

Ama kapıdakiler yaratık değildi. Tom ve Jules'tu.

"Felix! Benim, Tom!"

"Tom!"

"Hâlâ kasklarımızı takıyoruz. Ama yalnız değiliz. Köpekleri bulduk."

Ter içindeki Felix gürültülü bir şekilde soluk verdi. Malorie'nin duyduğu rahatlama o kadar büyüktü ki canının yandığı bile söylenebilirdi.

Victor havlıyordu. Kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyordu. Jules ona seslendi.

"Victor, dostum! Geri döndüm!"

"Pekâlâ," dedi Felix içerideki ev arkadaşlarına. "Gözlerinizi kapatın."

"Bekle," dedi Don.

"Neden?" diye sordu Felix.

"Yalnız olduklarını nereden biliyoruz? Takip edilmediklerini nereden biliyoruz? Peşlerinden içeri girebilecekleri kim bilebilir ki?"

Felix duraksadı. Sonra Tom'a seslendi.

"Tom! İkiniz yalnız mısınız? Sadece ikiniz ve köpekler mi var?"

"Evet."

"Bu, söylediğinin doğru olduğu anlamına gelmez," dedi Don.

"Don," dedi Malorie sabırsızca, "eğer birileri bu eve girmek istemiş olsaydı bunu istedikleri zaman yapabilirlerdi."

"Sadece güvenliğimizi düşünüyorum Malorie."

"Biliyorum."

“Ben de burada yaşıyorum.”

“Biliyorum. Ama Tom ve Jules kapının hemen diğer tarafında. Geri dönmeyi başardılar. Şimdi içeri girmelerine izin vermeliyiz.”

Don bakışlarını kadınınkinden kaçırmadı, sonra giriş salonunun zeminine indirdi.

“Bir gün sizin yüzünüzden hepimiz öleceğiz,” dedi.

“Don,” dedi Malorie, sonunda adamın geri adım attığını görerek. “Şimdi kapıyı açacağız.”

“Evet. Biliyorum. Ben ne dersem diyeyim açacaksınız.”

Don gözlerini yumdu.

Malorie de aynısını yaptı.

“Hazır mısınız Tom?” diye seslendi Felix.

“Evet.”

Malorie sokak kapısının açıldığını duydu. Giriş odasının fayans kaplı döşemelerinden gelen pati sesleri, içeri aynı anda birden fazla kişinin girdiği hissine kapılmasına neden oldu.

Ön kapı hızla kapandı.

“Bana süpürge saplarından birini verin,” dedi Felix.

Malorie süpürgenin duvarlara, zemine ve tavana sürttüğünü duydu.

“Tamam,” dedi Felix. “Hazırız.”

Yeni dünyada, gözlerinizi açmaya karar verdiğiniz anla gözlerinizi gerçekten açtığınız an arasında geçen süre son derece korku vericiydi.

Malorie gözlerini açtı.

Giriş odası renklenmişti. İki Sibirya kurdu hızla hareket ediyor, yeri kokluyor, yeni insanları ve Victor’u kontrol ediyorlardı.

Tom’un yüzünü gördüğü anda Malorie’nin hissettiği heyecan herkese yayılmışa benziyordu. Oysaki iyi görünmüyordu. Yorgundu. Kirlenmişti. Ve başından, Malorie’nin hayal bile edemeyeceği şeyler geçmiş gibiydi.

Elinde bir şey tutuyordu. Beyazdı. Bir kutuyu andırıyordu. İçine küçük bir televizyon koyulabilecek kadar büyüktü. İçinden sesler geliyor, ötüşmeler duyuluyordu.

Olympia öne atıldı ve kaskını çıkarmaya çalışırken kahkahalara boğulan Tom’a sarıldı. Jules kendisininkini çoktan çıkarmış, Victor’a sarılmak için eğilmişti. Cheryl ağlıyordu.

Don’un yüzündeki ifade büyülenmeyle utanç arasında bir şeydi.

Neredeyse birbirimizi pataklayacaktık, diye düşündü Malorie. *Tom sadece bir buçuk gündür ortalıkta yoktu ve biz az kalsın birbirimizi pataklayacaktık.*

“Pekâla, aman Tanrım,” dedi Felix fal taşı gibi açılmış gözlerle yeni hayvanlarına bakarken. “İşe yaramış!”

Tom ve Malorie’nin gözleri buluştu. Evden ayrılırken gözlerinde taşıdığı ışıltı kaybolmuştu.

Dışarıda ne yaşadılar?

“Bunlar Sibirya kurtları,” dedi Jules eliyle köpekleri işaret ederek. “Oldukça arkadaş canlısı hayvanlar ama size ısınmaları biraz sürebilir.”

Sonra Jules rahatlamayla inledi.

Eve dönen savaş gazileri gibi, diye düşündü Malorie. *Bir blokluk bir yolculuktan dönen savaş gazileri gibi.*

“Kutunun içinde ne var?” diye sordu Cheryl.

Tom kutuyu biraz daha havaya kaldırdı. Gözleri cam gibiydi. Uzaktı.

“*Kutunun* içinde, Cheryl,” dedi kutuyu bir eliyle tutup diğeriyle kapağını aralarken, “kuşlar var.”

Ev arkadaşları daire halinde kutunun etrafında toplandılar.

“Ne tür kuşlar?” diye sordu Olympia.

Tom başını yavaşça iki yana salladı.

“Bilmiyoruz. Onlar bir avcının garajında bulduk. Nasıl hayatta kaldıklarına dair en ufak bir fikrimiz yok. Sahiplerinin onları bol miktarda yemle bıraktığını düşünüyoruz. Sizin de gördüğünüz gibi epeyce gürültücüler. Ama sadece biz yanlarındayken. Bunu denedik. Ne zaman kutuya yaklaşsak gürültü yapmaya başlıyorlar.”

“Akşam yemeğimiz bu mu?” diye sordu Felix.

Tom’un yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

“Hayır, alarm sistemimiz.”

“Alarm sistemimiz mi?” diye sordu Felix.

Jules, “Kutuyu dışarı asacağız. Ön kapının yanına. Böylece onları buradan duyabileceğiz,” dedi.

Sadece bir kutu dolusu kuş, diye düşündü Malorie. Yine de ilerleme kaydetmişler gibi hissediyordu.

Tom kapağı yavaşça kapattı.

“Başınızdan geçen her şeyi anlatmalısınız,” dedi Cheryl.

“Anlatacağız,” dedi Tom. “Ama yemek odasına girelim. İkimiz de biraz oturmak istiyoruz.”

Ev arkadaşları gülümsedi.

Don hariç.

Öldüklerini iddia eden Don. Çoktan onların erzaklarını sahiplenmeye

meraklı olan Don.

Koridorda Tom, kuşlarla dolu kutuyu yere koyup duvara dayadı. Sonra ev arkadaşları yemek odasında toplandı. Felix, Tom ve Jules için biraz su getirdi. Bardakları önlerine koyulduktan sonra dışarıda başlarına gelenleri anlatmaya koyuldular.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Tom, düşündüğünden çok daha fazla korkmuş haldeydi.

Dışarıdaki yaratıklar gittikçe yaklaşıyordu.

Sokağa çıktığımız zaman, diye düşündü Tom, *evden yeterince uzaklaştığımızda bize saldıracaklar mı?*

Soğuk ellerin kendisininkileri sardığını hayal etti. Boğazı kesilebilirdi. Boynu kırılabilirdi. Zihni paramparça olabilirdi.

Ama Tom, hiçbir raporun saldırıya uğrayan insanları tarif etmediğinin farkındaydı.

Bu şekilde düşünmeliyim, diye düşündü hâlâ ön verandada dikilirken. Bu düşünceyi zihnine yerleştirmeye çalışırken kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Bu sırada diğer duyguları ortaya çıktı.

İlk olarak dizginlenemeyen ve hatta biraz da umarsız bir özgürlük hissediyordu.

Tom eve geldiği ilk günden beri *dışarı* çıkıyordu. En az diğerleri kadar sıklıkla kuyudan su çekiyordu. Dışkıları ve idrarı dışarıdaki lağım çukurlarına taşıyordu. Ancak bu defa farklıydı. *Hava* farklıydı. Jules'la yürümeye başlamaya karar verdikleri anda üzerlerinden bir esinti geçti. Ensesine, dirseklerine, dudaklarına değdi. Bu, o ana kadar yaşadığı en tuhaf hislerden biriydi. Onu sakinleştirmişti. Kırılgan zihninde yaratıklar her ağacın ve sokak tabelasının ardında kol gezerken temiz ve açık hava başını döndürüyordu.

Sadece bir anlığına.

"Jules, hazır mısın?" dedi.

"Evet."

Sanki ikisi de gerçekten körmüş gibi ellerindeki süpürge saplarıyla önlerindeki toprağa dokundular. Verandadan indiler. Üç adım sonra Tom, artık beton üzerinde yürümediklerini hissetti. Sanki ayaklarının altındaki çimle birlikte ev de yok olmuştu. *Denizin ortasındaydı.* Savunmasızdı. Bir anlığına bunu yapabileceğinden emin olamadı.

Çareyi kızını düşünmekte buldu.

Robin. Sadece bize birkaç köpek bulmaya gidiyorum.

Bu iyiydi. Ona yardımı dokunuyordu.

Süpürge sapı, kaldırım olduğunu düşündüğü yerden kayınca sokağın beton zeminine ayak bastı. Orada durup dizlerinin üzerine çömeldi. Dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette el yordamıyla ön bahçenin köşesini buldu. Sonra sırt çantasından küçük bir ahşap kazık çıkarıp toprağa sapladı.

"Jules," dedi, "bahçemizi işaretledim. Eve geri dönerken yardıma ihtiyacımız olabilir."

Sonra ayağa kalkıp dönen Tom sertçe bir arabanın kaportasına çarptı.

"Tom," dedi Jules, "iyi misin?"

Tom kendini kontrol etti.

"Evet," dedi, "sanırım az önce Cheryl'in Wagoneer'ına çarptım. Ahşap paneli hissedebiliyorum."

Jules'un botlarının ve süpürge sapının sesi, Tom'a rehberlik ederek arabadan uzaklaşmasını sağladı.

Tom, tamamen farklı koşullar altında olsa, göz kapaklarını okşayacak güneşi engelleyen göz bağı ya da kaskı olmasa şeftali renginin tonlarıyla ve turuncuyla bezeli bir dünyadan geçmekte olduklarını bilirdi. Kapalı gözleri renklerin bulutlarla değiştiğini, ağaç tepeleri ve çatıların gölgeleriyle farklı tonlara dönüştüğünü görebilirdi. Ama bugün sadece siyah görüyordu. Ve o siyahlığın derinliklerinde kızı Robin'i hayal ediyordu. Ufacık, masum, zeki. Ona yürümesi, evdekilere yardımı dokunabilecek bir şeyler bulmak uğruna evden uzaklaşması için cesaret veriyordu. *Yürü Babacığım.*

"Siktir!" dedi Jules. Tom adamın yola düştüğünü duydu.

"*Jules!*"

Tom donakaldı.

"Jules, ne oldu?"

"Bir şeye takıldım. Hissedebiliyor musun? Bir bavula benziyor."

Tom süpürge sapını kullanarak çevresinde geniş bir yay çizdi. Süpürgenin uçları bir nesneye çarpınca Tom ona doğru uzandı ve elindeki süpürge sapını kızgın asfaltın üzerine bırakarak sokağın ortasında yatan şeyin ne olduğunu anlamak için iki elini birden kullandı. Ne olduğunu anlaması pek uzun sürmedi.

"Jules, bu bir ceset."

Tom, Jules'un ayağa kalkmakta olduğunu duyabiliyordu.

"Sanırım bir kadın," dedi Tom. Sonra ellerini hızla kadının suratından çekti.

Ayağa kalktı ve ikili yollarına devam etti.

İşler çok hızlı gelişiyor gibiydi. Her şey şimdiden çok süratli ilerliyordu. Eski dünyada yolun ortasında ölü bir beden bulmak hazmedilmesi saatler alacak bir şeydi.

Buna rağmen yollarına devam ediyorlardı.

Çalılara ulaşana kadar çimenlik bir araziden geçtiler. Çalıların arkasında bir ev vardı.

"Burada," dedi Jules. "Bir pencere var. Bir pencerenin camına dokunuyorum. "

Adamın sesini takip eden Tom, pencerenin önünde Jules'a katıldı. Ön kapıya ulaşana kadar evin tuğlalarını yokladılar. Jules kapıyı çaldı. Merhaba diye seslendi. Kapıya bir kere daha vurdu. Beklediler. Tom konuşmaya başladı. Böylesine sessiz bir dünyada sesinin bir şeyleri üzerlerine çekebileceğinden korktu ama başka seçenek göremiyordu. Evin içinde yaşaması olası insanlara, onlara zarar vermeyeceklerini, erzak ya da onlara yardımı dokunacak bir şeyler bulmak için geldiklerini açıkladı. Jules kapıya bir kere daha vurdu. Biraz daha beklediler ama içeride hiçbir hareket yoktu.

"Haydi, içeriye girelim," dedi Jules.

"Tamam."

Pencereye geri döndüler. Tom sırt çantasından küçük bir havlu çıkarıp yumruğunun etrafına sardı. Cama bir yumruk indirdi. Camın öteki tarafında battaniye yoktu. Mukavva yoktu. Kontrplak yoktu. Bunun, buradakilerin korunaksız bir şekilde yaşadıkları anlamına geldiğini biliyordu.

Belki de işler rayından çıkmadan kasabayı terk etmişlerdir. Belki de bambaşka bir yerde güven içinde yaşıyorlardır.

Tom kırık camdan evin içine seslendi.

"İçeride kimse var mı?"

Hiçbir yanıt alamayan Jules camları temizledi. Sonra Tom'un sürünerek içeri girmesine yardımcı oldu. Tom içeri girer girmez bir şeyleri devirdi. Devirdiği her neyse gürültülü bir şekilde yere düştü. Jules hemen arkasından pencereye tırmanarak içeri girdi.

Sonra içinde bulundukları odadan yükselen piyano sesini duydular.

Tom kendini korumak için süpürge sapını havaya kaldırdı. Ama Jules ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Tom, bunu ben yaptım!" dedi. "Üzgünüm. Süpürgem piyanoya çarptı."

Tom nefes nefeseydi. Kendi kendini sakinleştirmeye çalışırken ikisi de suskunluklarını bozmadı.

"Burada gözlerimizi açamayız," dedi Jules sessizce.

"Biliyorum," dedi Tom. "Havada cereyan var. Burada açık bir pencere daha olmalı."

Gözlerini açmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama ev güvenli değildi.

"Yine de buradayız," dedi Tom. "Şimdi alabileceğimiz her şeyi toparlayalım."

Ama ilk katta işlerine yarayacak bir şey bulamadılar. Mutfakta dolapların içini aradılar. Tom raflardan birini eliyle yoklayıp birkaç tane pil buldu. Küçük mumlar. Kalemler. Bulduklarını sırt çantasına atarken Jules'a seslendi.

"Devam edelim," dedi Tom.

"Üst kata bakmayacak mıyız?"

Buradan hoşlanmadım. Burada yiyecek varsa alt katta olmalıydı."

Süpürge saplarını kullanarak sokak kapısına doğru ilerlediler, kapıyı açtılar ve yeniden dışarı çıktılar ama sokağa geri dönmediler. Bunun yerine çimleri geçerek kendi evlerinden sadece bir ev uzaklıktaki komşularının evine yöneldiler.

Karşılarına çıkan ikinci verandada da aynı şeyleri tekrarladılar. Kapıyı çaldılar. Kendilerini tanıttılar. Beklediler. İçeride hiçbir hareketlilik olmayınca da pencerelerden birini kırdılar. Bu defa camı kıran Jules'tu.

Yumruğu korunmak için kullanılan zayıf bir malzemeyle karşılaştı. Bunun mukavva olduğunu düşündüler.

"İçeride birileri olabilir," diye fısıldadı.

Yaptıkları gürültüye bir karşılık beklediler. Ama karşılık veren kimse olmadı. Tom seslendi. Komşu olduklarını, çeşitli hayvanlar bulmaya çalıştıklarını ve karşılığında onlara güvenli bir yer sunabileceklerini söyledi. Yanıt yoktu. Jules camları temizledi ve Tom'un pencereden içeri girmesine yardım etti.

İçeri girdiklerinde mukavvayı yerine taktılar.

Süpürge saplarını kullanarak etrafı kontrol ettiler. Bunu yapmak saatlerini almıştı. Sırtlarını birbirlerine vererek hareket ediyor ve süpürge

saplarıyla geniş yaylar çiziyorlardı. Tom onları yönlendiriyor ve Jules'a nereye gideceklerini söylüyordu. İşleri bittiği zaman, evin boş, pencerelerin örtülü ve tüm kapıların kilitli olduğundan emin olduktan sonra Tom evin güvenli olduğunu söyledi.

İki adam da sıradakinin ne olduğunu biliyordu.

Kasklarını ve göz bağlarını çıkaracaklar ve gözlerini açacaklardı. İkisi de aylardır kendi evleri dışında hiçbir şey görmemişlerdi.

İlk harekete geçen Jules oldu. Tom adamın kaskını çözmekte olduğunu duydu. Sonra o da aynısını yaptı. Göz bağını saçlarına kadar kaldırdıktan sonra gözleri kapalı bir şekilde döndü ve Jules'un karşısında durdu.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

İki adam da gözlerini açtı.

Tom henüz küçük bir çocukken bir defasında bir arkadaşıyla birlikte kilitli olmayan arka kapıyı kullanarak komşularının evine girmişti. Hiçbir amaçları ya da planları yoktu. Sadece bunu yapıp yapamayacaklarını görmek istemişlerdi. Ama mutfak dolaplarının arkasında saklanarak bütün ailenin akşam yemeklerini bitirmesini beklerken umduklarından daha fazlasını bulmuşlardı. Yeniden dışarı çıkmayı becerdiklerinde arkadaşı kendisini nasıl hissettiğini sormuştu.

"Pis," demişti o zaman.

Simdi gözlerini bir yabancının evinde açarken de yine aynı şekilde hissediyordu.

Burası kendi evleri değildi ama yine de evin içindeydiler. Buradaki eşyalar onlara ait değildi ama olabilirdi. Burada bir aile yaşamıştı. Çocukları vardı. Tom etrafa dağılmış birkaç oyuncak gördü. Fotoğraflardan birinden ailenin bir oğlu olduğunu anladı. Açık renkli saçları ve genç gülümsemesi Tom'a Robin'i hatırlattı. Bir şekilde, Robin'in ölümünden beri karşılaştığı her şey Tom'a kızını hatırlatıyordu. Burada, ummadığı birinin evinde durmuş bir zamanlar yaşadıkları hayatı hayal etmeye başlamıştı. Çocuk annesine ve babasına okulda duyduklarını anlatıyordu. Baba, gazetede ilk çıkan raporları okuyordu. Anne çocuğu içeri çağırıyordu. Hepsi bir arada kanepede oturmuş, korku dolu bir halde haberleri izlerken baba uzanıp oğlunun ve karısının elini tutuyordu.

Robin.

Ortalıkta hiçbir hayvandan iz yoktu. Ne unutulmuş bir çiğneme

oyuncağı ne de kedi yatağı Hatta köpek kokusu bile yoktu. Ama Tom'un düşündüğü, insanların yokluğuydu.

"Tom," dedi Jules. "Sen üst katı kontrol et. Ben de buradan devam edeyim."

"Tamam."

Tom merdivenlerin başına geldiğinde yukarı baktı. Göz bağını cebinden çıkarıp yeniden gözlerine bağladı. Evi kontrol etmiş olmalarına rağmen Tom gözleri açık bir halde merdivenleri çıkmaya cesaret edemiyordu.

Yeterince iyi kontrol etmişler miydi?

Merdivenleri çıkarken kendisine yardımcı olması için süpürge sapını kullandı. Omzu duvarda asılı fotoğraflara sürtündü. Evdeki duvarda asılı olan George'un fotoğrafını düşürdü. Ayakkabısının burnu basamağa takılınca öne doğru tökezledi. Ellerinin altında bir halı vardı. Yeniden ayağa kalktı. Daha fazla merdiven. O kadar çok basamak vardı ki hepsini tırmanmak imkânsız gibi görünüyordu. Sanki çoktan evin çatısına çıkmış gibiydi.

Sonunda süpürgenin ucu merdivenlerin sonuna geldiğini söyledi. Ancak zihni süpürge sapını epeyce geriden izlediğinden yeniden tökezledi ama bu defa duvara çarptı. Üst kat sessizdi. Dizlerinin üzerine çöküp süpürge sapını yanına bıraktı. Sonra sırt çantasını alıp açtı ve el fenerini aramaya koyuldu. Bulduğunda yeniden ayağa kalkarak yolunu bulmak için süpürge sapını kullandı. Sağa döndüğünde bileği soğuk ve sert bir yüzeye çarptı. Duraksayıp dokundu. Cam, diye düşündü. Bir vazo. Burada kötü bir koku vardı. Daha önce hiç duyumsamadığı bir koku. Elleri, kırılgan ve ölü yapraklardan oluşan demete uzandı. Saplara yavaşça dokunarak bunların çiçek olduklarını fark etti. Büyük olasılıkla güldü. Uzun bir zaman önce ölmüşlerdi. Yeniden sola döndü ve çok daha güçlü bir şeyle karşılaştığı anda ölü güllerin kokusu etkisini yitirdi.

Koridorda durdu. O da Jules da nasıl bu kokuyu kaçırmıştı?

"Merhaba?"

Yanıt yoktu. Tom boştaki eliyle ağzını ve burnunu kapattı. Koku korkunçtu. Koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Sağ tarafında bir kapı bulunca odaya girdi. Burası bir banyoydu. Süpürgenin uçlarının çıkardığı ses fayanslarda yankılanıyordu. Kullanılmayan su tesisatından nemli, rutubetli bir koku geliyordu. Duş perdesini itekleyip süpürge sapıyla küvetin içini kontrol etti. Sonra bir ilaç dolabı buldu. İçinde ilaç

kutuları vardı. Hepsini cebine doldurdu. Dizlerinin üzerine çöküp hızla lavabonun altındaki dolabı kurcaladı. Arkasında bir şey duyup döndü.

Küvetle burun buruna gelmişti.

Az önce kontrol ettin. İçinde hiçbir şey yoktu.

Bir elini arkasındaki tezgâhtan ayırmadan diğeriyle süpürge sapını yavaşça kaldırdı. Gözleri bağlı bir halde sopayı önünde tuttu.

"Burada biri mi var?"

Yavaşça önündeki küvete yaklaştı.

Süpürge sapını savurdu. Sonra aynı şeyi bir kere daha tekrarladı.

Midesi bulanmaya başlamıştı. Terliyordu. Koku boğucuydu.

Tom öne doğru atılıp süpürge sapını vahşi bir şekilde küvete doğru savurdu. Üstündeki tavanı kontrol etti. Sonra tekrar geri çekilerek süpürge sapının banyonun zeminine düşmesine izin verdi. Sopa yerde sert bir şeye çarpıp az önce dolapların önünde diz çökmüş vaziyetteyken duyduğu sesin aynısını çıkardı.

Plastik şişeyi çabucak buldu. Boştu.

Tom iç çekti.

Odadan çıktı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Az sonra kendisini başka bir kapının önünde buldu. Bu seferki kapalıydı. Alt kattaki Jules'un hareket ettiğini belli belirsiz duyabiliyordu. Tom derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Burası soğuktu. Süpürge sapı onu önünde duran şeyden haberdar etti. Eliyle yoklayınca bunun bir şilte olduğunu anladı. Küçük bir yataktı. Gözlerini açmasına gerek olmadan buranın oğlanın yatak odası olduğunu anladı. Kapıyı kapatıp odayı süpürge sapıyla kontrol etti ve ardından ışıkları yaktı.

Sonra göz bağını çıkarıp gözlerini açtı.

Duvarlardan flamalar sarkıyordu. Yerel spor takımları. Biri hayvanat bahçesine aitti. Yatak örtüsü, Formula 1 yarış arabalarının resimleriyle bezenmişti. Oda tıklım tıkıştı. Kullanılmıyordu. Elektrikler kesik olmadığından el fenerini yeniden çantasına koydu. Kısa süren araması, burada kullanabilecekleri hiçbir şey olmadığını anlamasını sağladı. Robin'in yatak odasını anımsadı.

Yeniden gözlerini yumdu ve odadan ayrıldı.

Koridorun ilerleyen kısmında koku gittikçe korkunç bir hal alıyordu. Ağzını açması mümkün değildi. Koridorun sonunda bir duvara denk geldi. Döndüğü zaman süpürge sapı arkasındaki kapıya çarptı. Kapı yavaşça açılırken Tom kılını dahi kıpırdatamadı.

Sen ya da Jules bu odayı kontrol ettiniz mi? ETTİNİZ Mİ?!

"Merhaba?"

Yanıt yoktu. Tom yavaşça odaya girdi. Işıkları açıp duvarlarda pencere olup olmadığını kontrol etti. İki tane buldu. İkisi de kontrplaklarla iyice kapatılmıştı. Oda da epeyce büyüktü.

Burası ana yatak odası.

Odayı boylu boyunca arşınladı. Koku burada o kadar güçlüydü ki neredeyse fiziksel bir boyut kazanmıştı. İstese ona dokunabilecek gibiydi. Süpürge sapı onu giyinme odasına ulaştırdı. Giysiler. Kabanlar. Bunları yanına almayı düşündü. Yakında yüzleşmek zorunda kalacakları kış aylarını düşündü.

Döndüğünde orada daha küçük bir oda daha olduğunu keşfetti. İkinci bir banyo. Tekrar ilaç dolabını ve çekmeceleri kontrol etti. Birkaç ilaç kutusu, biraz diş macunu ve birkaç tane de diş fırçası buldu. Banyonun penceresi olup olmadığını kontrol etti ve bir tane buldu. Kontrplakla örtülmüştü. Banyodan çıkmak için süpürge sapını kullandı ve kapıyı arkasından kapattı.

Pencereleri kontrol ettiğine, artık güvende olduğuna inanarak gardırobun yanında dikilmekte olan Tom gözlerini açtı.

Yatağın üzerinde bir çocuk oturmuş, ona bakıyordu.

Tom gözlerini yumdu.

Acaba yaratıklar böyle mi görünüyordu?

Güvende değildin! GÜVENDE DEĞİLDİN!

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gördüğü neydi? Bir yüz. Yaşlı birinin yüzü mü? Hayır, genç birine aitti. Genç mi? Evet ama çökmüş bir yüzdü. Jules'a seslenmek istiyordu ama gözleri kapalı kaldıkça zihnindeki görüntü de netleşiyordu.

Karşısındaki, o oğlan çocuğuydu. Alt katta asılı fotoğraflardaki oğlan çocuğu.

Gözlerini yeniden açtı.

Oğlanın üzerinde bir takım elbise vardı. Koyu renkli yatak başına yaslanmış haldeki çocuğun yüzü doğal olamayacak bir açıyla Tom'a dönüktü. Gözleri açıktı. Çenesi sarkmıştı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu.

Burada açlıktan ölmüşsün, diye düşündü Tom. *Annenle babanın odasında.*

Tom, eliyle ağzını ve burnunu kapatarak çocuğa yaklaşırken çocuğun şimdiki halini fotoğraflarıyla kıyaslıyordu. Oğlan mumyalanmış gibi

görünüyordu. Ufalmış gibiydi.

Sen öleli ne kadar oldu? Seni buradan kurtarmaya ne kadar yakındım?

Boş gözlerle çocuğun ölü gözlerine baktı.

Robin, diye düşündü. Çok üzgünüm.

"Tom!" diye seslendi Jules alt kattan.

Tom döndü.

Odayı boylu boyunca geçti ve koridora girdi.

"Jules! İyi misin?"

"Evet! Evet! Çabuk buraya gel! Bir köpek buldum."

Tom paramparça olmuş haldeydi. İçindeki baba o çocuğu orada öylece bırakmayı istemiyordu. Robin çok uzun zaman önce terk ettiği evin arkasındaki bir mezarda yatıyordu.

Ana yatak odasına doğru dönerek, "Burada olduğunu bilseydim," dedi Tom, "daha önce gelirdim."

Sonra döndü ve hızla merdivenlerden indi.

Jules bir köpek buldu.

Alt katta Jules'la buluştu. Tom ona oğlandan bahsetme şansını bulamadan Jules kendi buldukları hakkında konuşarak mutfağı boylu boyunca arşınladı. Tom, bodruma inen merdivenlerin tepesinde duran Jules'un gösterdiği yere baktı. Dikkatlice.

Çocuğun anne ve babası merdivenlerin en altında sırtüstü yatıyordu. Sanki kiliseye gidecek gibi giyinmişlerdi. Kıyafetlerinin omuz kısmı yırtılmıştı. Annenin göğsünün üzerinde defterden koparılmış bir yaprak vardı. Biri kalın uçlu bir kalemle kağıdın üzerine "İyi UyKulAr" yazmıştı.

"Bunu yazan oğlanı az önce buldum," dedi Tom. "Onları buraya yatıran oğlanı."

"Açlıktan ölmüş olmalılar." dedi Jules. "Burada hiç yiyecek yok. *Onun* neyle beslendiğine dair hiçbir fikrim yok."

Jules anne ve babanın ötesinde bir noktaya işaret etti. Tom eğilip bir Sibirya kurdunun elbise askısındaki kürk mantoların arasına sığınmış olduğunu gördü.

O da bir deri bir kemik kalmıştı. Tom, onun anneyle babanın bedenlerinden beslendiğini düşündü.

Jules sırt çantasından bir parça et çıkarıp parçalara böldü ve köpeğin önüne attı. Köpek başlangıçta saklandığı yerden yavaşça dışarı çıktı. Sonra önüne atılanı bir çırpıda yiyip bitirdi.

"Dost canlısı mı?" diye sordu Tom sakince.

“Gördüğüm kadarıyla,” dedi Jules, “köpekler onları besleyen kişilerle kısa zamanda dost olmaya pek meraklıdır.”

Jules dikkatli bir şekilde aşağı biraz daha et attı. Cesaret verici bir şekilde konuşuyordu.

Ama köpekle uğraşmak gerekiyordu. Ve ona *zaman* ayırmak.

İki adam günün geri kalanını o evde geçirdiler. Et sayesinde Jules köpekle bağ kurmayı başarıyor gibiydi. Bu sırada Tom, Jules’un çoktan aramış olduğu yerleri elden geçirdi. Burada, kendi evlerinde olmayan çok az şey vardı. Ne telefon rehberi ne de yiyecek bulabilmişti.

Köpekleri Tom’dan çok daha iyi tanıyan Jules oradan ayrılmaya hazır olmadıklarını söyledi. Köpeğin çok temkinli olduğundan ve henüz ona güvenmediğinden bahsetti.

Tom, ev arkadaşlarına dönmek için söz verdikleri on iki saati düşündü. Görünüşe göre saat ilerliyordu.

Sonunda Jules, Tom’a köpeğin evden ayrılmaya hazır olduğunu söyledi.

“O zaman yola devam edelim,” dedi Tom. “Yolda onunla ilgilenmeye devam ederiz. Cesetlerden yükselen kokuyla burada uyumamız mümkün değil.”

Jules da onunla hemfikirdi. Ancak köpeğe tasma takmak için birkaç deneme yapmaları gerekti. Aradan biraz daha zaman geçti. Jules sonunda başardığında Tom, on iki saatte geri dönemeyeceklerini fark etti; sadece birkaç saat içinde bir köpek bulabildilerse ertesi günün onlara neler sunabileceğini kim tahmin edebilirdi?

Ama yine de *zaman* akıyordu.

Evin giriş salonunda göz bağlarını bağlayıp kasklarını yeniden kafalarına taktılar. Sonra Tom sokak kapısını açtı ve evden çıktılar. Artık süpürge sapını kullanan sadece Tom’du. Jules köpekten faydalanıyordu. Sibirya kurdu kesik kesik nefes alıyordu.

Yeniden çimlerin üzerinden geçip Malorie, Don, Cheryl, Felix ve Olympia’dan biraz daha uzaklaşarak başka bir eve geldiler.

Tom, bu evin geceyi geçirebilecekleri gibi bir yer olduğunu umuyordu. Tabii eğer camlar örtülü vaziyetteyse, yapacakları arama kendilerini güvende hissetmelerine neden olursa ve ölümün kokusu tarafından karşılanmazlarsa.

Malorie'nin omzundaki acı o kadar keskin, öylesine ayrıntılıydı ki acıyı zihninde canlandırabiliyordu. Omzunu hareket ettirdikçe acının da hareket ettiğini görebiliyordu. Yaralandığı sırada hissettiği kör edici acının aksine artık sızısı oldukça derinden geliyor ve zonkluyordu. Çarpışma anının parlak tonları yerine çürümenin soluk renklerini görüyordu. Kayığın dibindeki suyun o anda nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. İdrar. Su. Kan. Çocuklar iyi olup olmadığını sormuştu. Onlara iyi olduğunu söylemişti. Ama çocuklar, onlara ne zaman yalan söylendiğini anlarlardı. Malorie onları kelimelerin ötesini kavrayacak şekilde yetiştirmişti.

O anda ağlamıyordu ama aslında ağlamıştı. Göz bağlarının ardından sessiz gözyaşları dökmüştü. Ona göre sessiz gözyaşları. Ama çocuklar gözyaşlarının sesini sessizlikten ayırabilirdi.

Masanın etrafında oturup, *Tamam çocuklar*, derdi onlara. *Gözlerinizi kapatın.*

Kapatırlardı.

Şu anda ne yapıyorum?

Gülümsüyorsun.

Doğru, Kız. Nereden anladın?

Gülümsediğinde farklı şekilde nefes alıyorsun Anneciğim.

Ertesi gün aynı şeyi tekrarlardı.

Ağlıyorsun Anneciğim!

Doğru. Neden ağlıyorum?

Çünkü üzgünsün.

Tek nedeni bu değil.

Korkuyorsun.

Doğru. Şimdi bir kere daha deneyelim.

Artık su soğuyordu. Malorie küreklere her asılışında işkenceye benzeyen bir acı çekiyor ve suyun yüzüne çarptığını hissedebiliyordu.

"Anneciğim," dedi Oğlan.

"Ne var?"

Oğlanın ses tonu karşısında derhal kendine gelmişti.

"İyi misin?"

"Bunu daha önce de sordun."

"Ama sesin iyiymişsin gibi gelmiyor."

"İyi olduğumu söyledim. Bu da iyi olduğum anlamına gelir. Beni sorgulamayı kes."

"Ama," dedi Kız, "farklı şekilde nefes alıyorsun."

Öyleydi. Öyle olduğunu biliyordu. *Zorlanıyorum,* diye düşündü.

"Kürek çektiğim için," diyerek yalan söyledi.

Çocuklarını birer dinleme makinesi olarak yetiştirirken kaç defa annelik görevlerini sorgulamıştı? Malorie için çocuklarının gelişimlerini görmek kimi zaman korku vericiydi. Sanki iki mutant çocuğa bakmak için geride bırakılmıştı. İki küçük canavara. Gülümsemeyi bile duymayı öğrenecek kadar becerikli iki yaratığa. Korktuğunu kendine bile itiraf edemeden bunu ona söyleyen iki varlığa.

Omzundaki yara kötü durumdaydı. Malorie yıllardır böylesine ciddi bir yara almaktan korkmuştu. Başına gelen farklı olaylar da vardı. Kıl payı kurtulduğu anlar. Çocuklar henüz iki yaşındayken kilerin merdivenlerinden yuvarlanmıştı. Kuyudan su taşırken tökezlemiş ve kafasını bir taşa çarpmıştı. Bir defasında bileğini kırdığını bile sanmıştı. Dişi kırılmıştı. Morlukları olmadan bacaklarının nasıl göründüğünü hatırlamak onun için epeyce güçtü. Ve şimdi de omzundaki deri ve et bedeninden sarkıyordu. Kayığı durdurmak istiyordu. Bir hastane bulmak. Sokaklarda *bir doktora ihtiyacım var, bir doktora ihtiyacım var, BİR DOKTORA İHTİYACIM VAR. YOKSA ÖLECEĞİM VE BEN OLMAZSAM ÇOCUKLARIMIN HAYATTA KALMASI MÜMKÜN DEĞİL,* diye bağırarak koşmak.

"Anneciğim," dedi Kız.

"Ne oldu?"

"Yanlış yöne doğru ilerliyoruz."

"*Ne?*"

Yorgunluğu arttıkça daha güçlü durumdaki koluna fazla yüklenmişti. O anda akıntıya karşı kürek çekiyordu ve bunun bile farkında değildi.

Aniden Oğlan'ın elini kendininki üzerinde hissetti. Önce irkildi ama sonra anladı. Parmaklarını kadınınkilerin üzerine koyan çocuk, kuyunun başındaki kolu çevirir gibi onunla birlikle hareket ediyordu.

Bu soğuk ve acı dolu dünyada, annesinin acı çekmekte olduğunu duyan Oğlan, Malorie'nin kürek çekmesine yardım ediyordu.

Sibirya kurdu Tom'un elini yalıyordu. Ailenin oturma odasının halıyla kaplı zemininde hemen sollarında yatmakta olan Jules ise horluyordu. Arkasında meşe ağacından yapılmış bir dolabın üzerinde duran devasa ve sessiz bir televizyon vardı. Albümlerle dolu kutular duvara yaslanmıştı. Lambalar. Ekose desenli bir kanepe. Taş bir şömine. Şöminenin üzerindeki alanı, güzel bir sahilin resmedildiği kocaman bir tablo kaplıyordu. Tom, resimdeki sahilin Michigan'ın kuzeyinde bir yerlerde olduğunu düşündü. Başının tepesinde ise tozlanmış bir tavan vantilatörü asılıydı.

Köpek ellerini yalıyordu çünkü bir önceki gece kendilerine patates cipsiyle güzel bir ziyafet çekmişlerdi.

Bu ev, sonuncusuyla kıyaslandığında biraz daha bereketli bir yere benziyordu. Adamlar geride kalan birkaç konserveyi, kâğıtları, iki çift çocuk ayakkabısını, iki küçük ceketi ve dayanıklı olduğunu düşündükleri plastik kovayı paketledikten sonra uykuya dalmıştı. Burada da telefon rehberi yoktu. Modern çağda herkesin cebinde bir cep telefonu olduğundan telefon rehberlerinin devri kapanmışa benziyordu.

Evin asıl sahiplerinin kasabadan bilerek ayrıldıklarını gösteren kanıtlar vardı. Onları Teksas'ın Meksika sınırındaki küçük kasabalarından birine götürecek yol tarifleri. Kalemle işaretlenmiş, kriz hallerinde hayatta kalmayı konu alan bir kitap. Benzini ve araba yedek parçalarını da içeren uzun bir malzeme listesi. Tom faturalara bakarak on el feneri, üç olta, altı bıçak, kutu kutu su, propan, konserve, üç uyku tulumu, bir jeneratör, bir ok, pişirme yağı, benzin ve yakılacak odun aldıklarını görebiliyordu. Köpek elini yalarken Tom, Teksas'ı düşündü.

"Kâbus," dedi Jules.

Tom omzunun üzerinden bakıp arkadaşının uyandığını gördü.

Jules, "Rüyamda eve geri dönüş yolunu bulamadığımızı gördüm," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Bir daha asla Victor'u göremiyordum."

"Çimlere sapladığımız kazığı unutma," dedi Tom.

“Unutmadım,” dedi Jules. “Rüyamda biri onu oradan almıştı.”

Jules ayağa kalktı ve adamlar fındıktan ibaret olan kahvaltılarını ettiler. Sibirya kurdu ise bir kutu ton balığıyla idare etmek zorundaydı.

“Sokağın diğer tarafına geçelim,” dedi Tom.

Jules da ona katıldı. İki adam eşyalarını toplayıp kısa süre sonra evden ayrıldılar.

Dışarıda çimenlerle kaplı arazi betona dönüştü. Tekrar sokaktaydılar. Güneş yakıyordu. Temiz hava ikisine de iyi gelmişti. Tom tam düşündüklerini söyleyecekti ki aniden Jules’un sesi duyuldu.

“*O da* neydi?”

Gözleri bağlı haldeki Tom döndü.

“Ne?”

“Tom, burada bir direk var. Tıpkı... Sanırım bu bir çadır.”

“Sokağın ortasında mı?”

“Evet. *Sokağımızın* ortasında.”

Tom, Jules’a yaklaştı. Süpürgenin uçları metale benzeyen bir şeye temas etti. Dikkatli bir şekilde karanlığa doğru uzandı ve Jules’un bulduğu şeye dokundu.

"Anlamıyorum,” dedi Tom.

Süpürge sapını yere bıraktı. İki elini kullanarak başının üzerine dek uzanan brandanın alt kısımlarından başlayarak dokunmaya koyuldu. Bu ona kızını götürdüğü bir sokak festivalini hatırlatıyordu. Yollar turuncu renkli konilerle kapatılmıştı. Yüzlerce sanatçı resimlerini, heykellerini, çizimlerini satıyordu. Hepsi yan yana dizilmişlerdi ve sayıları sayılamayacak kadar çoktu. Ürünlerini, brandadan yapılmış derme çatma çadırlarda satıyorlardı.

Tom çadırın altına girdi ve süpürge sapını kullanarak başının üstünde geniş bir yay çizdi. Burada, brandayı destekleyen dört tane direkten başka hiçbir şey yoktu.

Ordu, diye düşündü Tom. Zihninde canlanan görüntünün sokak festivaliyle alakası yoktu.

Annesi, Tom henüz küçük bir çocukken oğlunun bir konuyu öğrenmek için tekrar tekrar kurcalamasından dolayı övünürdü. Öğrenmeye çalışıyor, derdi kadın. *Bu evde onu ilgilendirmeyen tek bir şey bile yok.* Tom annesinin arkadaşlarının yüzlerini, annesi böyle konuştuğunda yüzlerinde beliren gülümsemeleri hatırladı. *Oyuncaklar mı*, derdi annesi. *Tom’un oyuncaklara ihtiyacı yok. Bir ağaç dalıyla oynayabilir. VCR’ın*

arkasındaki kablolarla oynayabilir. Pencerenin açılıp kapanma şekli bile bir oyundur. Tüm hayatı boyunca bu şekilde tarif edilmişti. *Bir şeylerin nasıl çalıştığını öğrenmeye hevesli bir adam. Tom'a sorun. Bilmiyorsa bile öğrenecektir. O her şeyi tamir eder. Her şeyi.* Ama Tom'a göre davranışının dikkat çekici bir yanı yoktu. Ta ki Robin doğana kadar. Sonrasında nesnelerin makineleşmesi karşısında duyulan çocuklara özgü büyülenme hali onu alt etmişti. Şimdi Tom çadırın altında durmuş, çadırı keşfetmeye çalışan çocuk mu yoksa çadırdan uzaklaşması gerektiğini söyleyen baba mı olduğunu kestiremiyordu.

Adamlar uzun dakikalar boyunca gözlerini bir an olsun açmadan çadırı incelediler.

"Belki bunu kullanabiliriz," dedi Tom, Jules'a ama Jules çoktan oradan uzaklaşmış ona sesleniyordu.

Tom yolun öteki tarafına geçti. Başka bir çimenlik alanda buluşana kadar Jules'un sesini takip etti.

Gittikleri ilk evin kapısı kilitli değildi. Bu evde gözlerini açmayacaklarına karar verdikten sonra içeri girdiler.

İçeride hava akımı vardı. İkisi de henüz pencereleri kontrol etmeden bile camların açık olduğunu biliyordu. Tom'un elindeki süpürge sapı, girdikleri ilk odanın kutularla dolu olduğunu söyledi. *Bu insanlar*, diye düşündü Tom, *buradan ayrılmaya hazırlanıyorlarmış.*

"Jules," dedi Tom, "sen şunların içine bak. Ben de evin geri kalanını kontrol edeyim."

Evlerinden ayrılmalarının üzerinden çoktan yirmi dört saat geçmişli.

Şimdi ayaklarının altındaki halının üzerinde yine yabancı birinin evinde yavaşça yürüyordu. Bir kanepeye denk geldi. Bir sandalyeye. Bir televizyona. Jules'un ve Sibirya kurdunun sesini artık güçlükle duyabiliyordu. Açık camlardan içeriye rüzgâr doluyordu. Tom bir masanın önüne geldi. Parmakları bir şeye çarpana kadar elini masanın yüzeyinde gezdirdi.

Bir *kâse*, diye düşündü.

Kâseyi kaldırınca içindeki bir şeyin masanın üzerine düştüğünü duydu. Eliyle masayı yoklayarak düşen nesneyi buldu ve bunun hiç de beklemediği bir mutfak aleti olduğunu fark etti.

Dondurma kepçesine benziyordu ama daha küçüklü.

Tom bir parmağını kepçenin içinde gezdirdi. İçinde pek de akışkan olmayan bir madde vardı.

Ürperdi. Bu, dondurma değildi. Ve Tom böyle bir şeye daha önce de dokunmuştu.

Küvetin kenarında. Küçücük bileğinin hemen yanında. Orada da bunun gibi kan vardı. Kıvamlı. Ölü. Robin'in kanı.

Tir tir titreyerek kâseyi göğsüne yaklaştırdı ve kepçeyi masanın üzerine bıraktı. Parmakları, kâsenin dibinde duran bir şeye temas edene kadar kâsenin seramik kıvrımları üzerinde yavaşça dolandı. Nefesi kesildi ve kâseyi halıyla kaplı zemine düşürdü.

"Tom?"

Tom başlangıçta yanıt vermedi. Az önce dokunduğu bu şey, tıpkı daha önce de dokunduğu bir şeyi andırıyordu.

Robin okuldan gelirken yanında getirmişti. Fen dersinden sonraydı. Onu, bozukluklarla dolu bir kahve fincanına koymuştu. Tom o şeyi bulduğunda Robin okuldaydı. Oysaki sadece o *kokunun* kaynağını arıyordu.

Bozuklukların üzerinde, bardağın kenarından görünen o şeyi fark ettiğinde kokunun kaynağını bulduğunu anlamıştı. Rengi solmuş bir topa benziyordu. İçgüdüsel olarak onu eline almış ve parmaklarının arasında sıkıştırmıştı.

Bu bir domuz gözüydü. Yerinden çıkarılmıştı. Robin derste böyle bir şey yaptıklarından bahsetmişti.

"Tom? Orada neler oluyor?"

Jules sana sesleniyor. Ona yanıt ver.

"Tom?"

"Jules, ben iyiyim! Sadece bir şey düşürdüm."

Odadan çıkmayı isteyerek geriye doğru adım atarken eli hafifçe başka bir şeye dokundu.

Bu hissi de biliyordu.

Bu bir omuzdu, diye düşündü. Masanın başındaki sandalyelerden birinde oturan bir ceset var.

Tom onu hayal etti. Oturuyordu. Göz yuvaları boştu.

Başlangıçta hareket dahi edemedi. Cesedin durduğu yere dönük olmalıydı.

Çabucak odadan çıktı.

"Jules," dedi, "haydi buradan çıkalım."

"Ne oldu?"

Tom olanları anlattı. Sadece birkaç dakika içinde evden çıktılar. Eve

geri dönmeye karar verdiler. Bir köpek de yeterliydi. Çadırla Tom'un kâsenin içinde bulduğu şeyin üstüne ikisi de artık dışarıda olmak istemiyordu.

Bir bahçeden geçtiler. Sonra bir garaj yoluna adım attılar. Ardından bir tanesine daha. Köpek Jules'u çekiyordu. Tom onlara yetişmeye uğraşıyordu. Göz bağının karanlığında dışarıda kaybolacakmış gibi hissediyordu. Jules'a seslendi.

"Buradayım!" diye bağırdı Jules.

Tom adamın sesini takip ederek ona yetişti.

"Tom," dedi Jules. "Köpek buradaki garajla ilgili epeyce şamata çıkarıyor."

Az önceki keşfinden ötürü hâlâ titremekte olan ve sokaktaki çadırın manasızlığından ötürü içten içe korkuyla dolan Tom, yola devam etmelerini söyledi. Ama Jules, köpeğin böylesine ilgilendiği şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Burası evlerden bağımsız bir garaja benziyor," dedi Jules. "Köpek içeride hayatta olan bir şeyler varmış gibi davranıyor."

Yan kapı kilitliydi. Sadece tek bir pencere bulan Jules camı kırdı. Tom'a içerisinin korunaklı olduğunu söyledi. Cam, mukavvalarla kapatılmıştı. Küçük bir pencereydi ama ikisinden birinin içeri girmesi gerekiyordu. Jules kendisinin gireceğini söyledi. Tom da aynısını söyleyince köpeği bir boruya bağlayıp iki adam da sürünerek camdan içeri girdi.

İçeri girdikleri anda bir şey onlara hırlamaya başladı.

Tom pencereye dönünce Jules ona seslendi.

"Anlaşılan bir köpek daha bulduk."

Tom da onunla hemfikirdi. Kalbi hızlı atıyordu. *Olması gerekenden çok daha hızlı*, diye düşündü ve elini pencerenin pervazına koyup dışarı atlamaya hazırlandı.

"Buna inanamıyorum," dedi Jules.

"Neye?"

"Bu da bir Sibirya kurdu."

"Ne? Nasıl anladın?"

"Çünkü yüzüne dokunuyorum."

Tom pencereden uzaklaşınca köpeğin bir şeyler yemekte olduğunu duydu. Jules onu besliyordu.

Sonra Tom'un dirseğinin hizasından başka bir ses daha geldi.

Duydukları ses başlangıçta çocuk kahkahalarını andırıyordu. Sonra onlara bir şarkıyı anımsattı.

Sonunda, sesin ötmekte olan kuşlardan geldiğini anladılar.

Kuşlar.

Tom nazikçe geri çekildi. Ötme sesleri kesildi. Tekrar öne doğru bir adım attığında kuşların sesi yeniden yükseldi.

Bir önceki gün evden ayrılırken hissetmeyi umduğu heyecana gömülerek, *tabii ki,* diye düşündü Tom.

Jules sakince köpeğe yaklaşırken Tom, ötme sesleri dayanılmaz olana dek kuşlara doğru ilerlemeye devam etti. Elini uzatınca bir rafla karşılaştı.

"Tom," dedi Jules karanlığın içinden, "dikkatli ol..."

"Kutunun içindeler," dedi Tom.

"Ne?"

"Babası avcı olan biriyle birlikte büyümüştüm. Onun kuşları da aynı şekilde ötüyordu. Yanlarına yaklaştıkça seslerini yükselteceklerdir."

Tom'un elleri kutunun üzerindeydi.

Düşünüyordu.

"Jules," dedi, "haydi eve gidelim."

"Köpekle biraz daha zaman geçirmeyi isterim."

"Bunu evde yapmak zorunda kalacaksın. Sorun olursa onları bir odaya kilitleyebiliriz. Ama bulmak için yola çıktığımız şeyleri bulduk. Haydi, eve dönelim."

Jules ikinci Sibirya kurduna da bir tasma bağladı. Bu daha kolay olmuştu. Yan kapıyı kullanarak garajdan çıkarlarken Jules Tom'a, "Kuşları da mı alıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Bir fikrim var."

Dışarı çıktıklarında ilk Sibirya kurdunu da alıp eve doğru yola koyuldular. Jules ikinci köpekle yürürken Tom ilk köpekle yürüyordu. Yavaşça bahçelerden ve garaj yollarından geçtiler. Ta ki bir önceki gün koydukları işarete ulaşana kadar.

Verandaya ulaştıklarında kapıyı çalmadan önce Tom içeride tartışmakta olan ev arkadaşlarını duydu. Sonra arkalarındaki sokaktan gelen bir ses daha duyduğunu düşündü.

Döndü.

Bekledi.

Çadırın, şu anda dikilmekte oldukları yere ne kadar yakın olduğunu

merak etti.

Sonra kapıya vurdu.

İçerideki tartışma kesildi. Felix ona seslenince Tom adama cevap verdi.

“Felix! Benim. Tom!”

Gözlerini açmak zorunda kalacaksın...

"Kız, bir şeyler yemelisin," demeyi başardı Malorie. Sesi halsizdi.

Oğlan torbadaki fındıklardan yemişti ama Kız yemeyi reddediyordu.

"Eğer bir şeyler yemezsen," dedi Malorie acıdan yüzünü buruşturmadığı bir anda, "kayığı durdurup seni burada bırakırım."

Malorie, Kız'ın elini ensesinde hissetti. Kürek çekmeyi kesti ve torbadan Kız için biraz fındık çıkardı. Bu hareket bile canının yanması için yeterliydi.

Zihninde acıdan daha güçlü bir düşünce dolanıp duruyordu. Malorie'nin yüzleşmek istemediği bir gerçek.

Evet, göz bağının ardındaki dünya insanı hasta edecek kadar griydi. Evet, bilincini kaybetmekten korkuyordu. Ama çok daha karanlık bir gerçek tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak sayısız korkusunun ve düşüncesinin arasından öne çıkıyordu. Dalgalanıyor, süzülüyor ve hayal gücünün en ön sırasına yerleşiyordu.

Bu, sabahtan beri kendinden dahi koruduğu, gizlediği bir şeydi.

Ama yıllardan beri buna dayanarak karar veriyordu.

Evi sonsuza dek kaybetmekten korktuğun için dört yıl boyunca beklediğini kendi kendine tekrar edip duruyorsun. Dört yıl beklemenin nedeninin çocukları eğitmek olduğunu söylüyorsun. Ama bunların ikisi de doğru değil. Dört yıl boyunca bekledin çünkü bu yolculukta, aklını kaçırmış insanların ve kurtların kol gezdiği, yaratıklar tarafından kuşatılmış bu nehirde dört yıldan daha uzun bir süredir yapmadığın bir şey yapmak zorunda kalacaksın.

Bugün gözlerini açmak zorunda kalacaksın.

Hem de dışarıda.

Bu doğruydu. Bunu biliyordu. Bunu en başından beri biliyor gibi görünüyordu. Ama asıl korktuğu neydi? Yaratıklardan birinin görüş alanında bulunması mıydı? Yoksa gözlerini açtığı zaman önünde beliriverecek renklerin hayal dahi edilemez çeşitliliği miydi?

Dünya şimdi nasıl görünüyor? Onu tanıyabilecek misin?

Gri miydi? Ağaçlar da delirmiş miydi? Ya çiçekler, sazlar, *gökyüzü?* Bütün dünya aklını mı kaçırmıştı? Kendi kendiyle mi savaşıyordu? Dünya kendi okyanuslarını inkâr mı ediyordu? Rüzgâr hızlanmıştı. Yoksa bir şey mi görmüştü? O da aklını kaçırmış olabilir miydi?

Düşün, derdi Tom. *Beceriyorsun. Kürek çekiyorsun. Sadece kürek çekmeye devam et. Tüm bunlar, istediğini başaracağın anlamına geliyor. Gözlerini açmak zorunda kalacaksın. Bunu yapabilirsin. Çünkü bunu yapmaya mecbursun.*

Tom. Tom. Tom. Tom. Tom.

Onu şimdi hiç olmadığı kadar özlüyordu.

Nehirde, hatta rüzgârın uğuldadığı, soğuk suyun kotuna çarptığı, vahşi hayvanların sazlıkların arasında kol gezdiği, bedeninin paramparça, zihninin ise grilerin esiri olduğu bu yeni dünyada bile Tom ona parlak, doğru ve *iyi* bir şeymiş gibi geliyordu.

"Yiyorum," dedi Kız.

Bu da iyiydi. Malorie çocuğa cesaret verecek gücü buldu.

"Aferin," dedi aldığı derin solukların arasında.

Sollarındaki ağaçlıkta yoğun bir hareketlilik oldu. Çıkardığı ses, bir hayvanınkine benziyordu. Teknedeki adam da olabilirdi. Bir yaratık olması da mümkündü. Onlarca şey olabilirdi. Kayık er ya da geç balık peşinde olan aç ayılara denk gelecek miydi?

Malorie *yaralıydı.* Bu kelime zihnini meşgul ediyor, durmadan dönüp duruyordu.

Tıpkı Tom gibi. Tıpkı göz bağının ardındaki gri renkler gibi. Tıpkı nehrin sesleri ve yeni dünya gibi. Omzu. *Yarası.* Sonunda başına gelmişti. Çevresindeki kişilerin onu uyarıp durduğu şey sonunda gerçekleşmişti.

Eğer bunu yapacaksan nehirden git ama yaralanabileceğini bilmelisin.

Ah, ben olsaydım aynısını mı yapardım, bilmiyorum. Yaralanabilirsin.

Bu çok tehlikeli. Orada yaralanırsan çocuklara ne olur?

Malorie, artık hayvanlar tarafından istila edilmiş bir dünyada yaşıyoruz. Dışarı çıkma. Nehirden gitme.

Canın yanabilir.

Acı.

ACI.

ACI!

Shannon. Shannon'ı düşün. Ona tutun.

Denedi. Anılardan oluşan bir dirsek, çoktan üzerine binmiş karanlık düşüncelerin arasına dalarak kendine yol açtı. Shannon'la birlikte bir

yamaçta olduklarını hatırladı. Hava güneşliydi. Küçücük kolunu gözlerine siper etmiş, ardından da gökyüzünü göstermişti.

Bu Allan Harrison, demişti sınıflarındaki bir oğlanı kastederek. Şuradaki bulut Allan Harrison'a benziyor!

Gülüyordu.

Hangisi?

Şuradaki! Görüyor musun?

Shannon çimlerin üzerinde ona biraz daha yaklaşıp başını Malorie'ninkinin yanına getirmişti.

Evet! Haha! Ben de onu görüyorum! Şuradakine de bak! 0 da Susan Ruth!

Kız kardeşler saatler boyunca çimlerin üzerinde uzanıp bulutları insanlara benzetmişlerdi. Bir burun yeterliydi. Belki de bir kulak. Bulutlardan birinin tıpkı Emily Holt'unkilere benzeyen kıvırcık saçları vardı.

Gökyüzünü hatırlıyor musun, diye sordu kendi kendine. Hâlâ kürek çekebildiğine hayret ediyordu. *Rengi maviydi. Ve güneş, tıpkı çocukların çizdiği resimlerdeki gibi sarıydı. Çimler yeşildi. Shannon'ın yüzü solgun, pürüzsüz ve beyazdı. Tıpkı bulutlara işaret eden ellerimiz gibi. O gün baktığın her yerde renkler vardı.*

"Anneciğim?" dedi Oğlan. "Anneciğim, ağlıyor musun?"

Malorie, gözlerini açtığın zaman onları tekrar göreceksin. Tüm dünyan aydınlanacak. Duvarları ve battaniyeleri gördün. Merdivenleri ve kilimleri. İzleri ve kuyu suyuyla dolu kovaları. Halatı, bıçakları, kazmaları, kümes telini, hoparlör kablolarını ve kaşıkları. Konserve yiyecekleri, mumları ve sandalyeleri. Bantları, pilleri, ahşabı ve alçıyı. Yıllar boyunca görmene izin verilen tek şey ev arkadaşlarının ve çocuklarının yüzleriydi. Aynı renkler. Aynı renkler. Yıllardır aynı renkler. YILLARDIR. Hazır mısın? Milyonlarca görüntünün ve rengin hatırası tıpkı bir sel gibi üzerine *gelirken yaratıklardan mı kendinden mi daha çok korkuyorsun? Seni asıl korkutan ne?*

Malorie artık çok yavaş kürek çekiyordu. On dakika önceki hızının yarısından bile daha yavaştı. Su, idrar ve kan ayak bileklerine çarpıyordu. Sazlıklarda hayvanlar, aklını kaçırmış insanlar ya da yaratıklar kol geziyordu. Rüzgâr serindi. Tom yanında değildi. Shannon yanında değildi. Göz bağının ardındaki gri dünya, su giderine doğru daireler çizerek akan kıvamlı bir çamur gibi dönmeye başladı.

Kustu.

Son anda, yaşamakta olduğu durumun korkunç bir şey olmasından endişelendi. Kendinden geçecekti. Ya çocuklara ne olacaktı? Anneleri bayılsa da yollarına devam etmeyi başarabilirler miydi?

Her şey buraya kadardı.

Malorie'nin elleri küreklerden düştü. Zihninde, Tom onu izliyordu. Yaratıkların da gözü onun üzerindeydi.

Sonra Oğlan ona bir şey sorarken bu küçücük geminin kaptanı olan Malorie tamamen kendini kaybetti.

Malorie bebeklerle ilgili rüyasından uyandı. Ya sabahın çok erken saatleriydi ya da gecenin geç saatleri. Ev sessizdi. Hamileliği ilerledikçe dünyası daha renkli ve canlı bir hal alıyordu. Hem *Bebeğinizle* hem de *Sonunda... Bir Bebek!* evdeki doğumlardan kısacık bahsediyordu. Bir uzmanın desteği olmadan da doğum yapmak mümkündü ama kitaplar bunu pek önermiyordu. Temizlik, diyorlardı. Öngörülemeyen durumlar. Olympia o kısımları okumaktan nefret ediyordu ama Malorie okumaları gerektiğini biliyordu.

Bir gün annenizin ve diğer tüm annelerin bahsettiği acıyı siz de yaşayacaksınız: doğum yaparken. Bunu sadece kadınlar yaşar ve bu nedenden ötürü, bütün kadınlar birbirlerine içten içe bağlıdır.

Şimdi o an geliyordu. Şimdi. Ve o an geldiğinde yanında kim olacaktı? Eski dünyada bunun yanıtını vermek kolaydı. Tabii ki Shannon, annesi, babası ve arkadaşları yanı başından ayrılmazdı. Hemşire durumunun iyi olduğu konusunda onu temin ederdi. Masanın üzerinde çiçekler olurdu. Çarşaflar mis gibi kokardı. Daha önce doğum yapanların ilgisiyle karşılaşırdı; bunun tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacağını söylerlerdi. Son derece gergin olan sinirlerini rahatlatmak için ihtiyacı olan tek şey, onlardan doğumun ne kadar kolay olacağını duymaktı.

Ama yanıt artık bu değildi. Malorie'nin yapmak üzere olduğu doğum, hamile bir kurdunkine benzeyecekti: vahşi, acımasızca ve insanlık dışı. Yanında ne doktor ne de hemşire olacaktı.

İlacı olmayacaktı.

Ne yapması gerektiğini bileceğini nasıl düşünebilmişti ki? Nasıl hazır olabilirdi? Dergiler, web siteleri, videolar, jinekoloğunun tavsiyeleri, diğer annelerin anlattıkları hikâyeler. Bunların hiçbirine ulaşamayacaktı. *Hiçbirine!* Bir hastanede doğum yapmayacaktı; bebeğini bu evde dünyaya getirecekti. Bu evin odalarından birinde! Tek umabildiği, Olympia elini tutup korku dolu bir ifadeyle yüzüne bakarken Tom'un ona yardımcı olmasıydı. Pencereler battaniyelerle örtülü olacaktı. Kıçının altında bir

tişört olabilirdi. İçinde ne olduğu belli olmayan kuyu suyuyla dolu bir bardaktan su içecekti.

İşte bu kadardı. Olaylar böyle gelişecekti.

Yeniden sırtüstü döndü. Sert ve yavaş soluklar alarak boş gözlerle tavana baktı. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Bunu yapabilir miydi? *Bunu becerebilecek miydi?*

Yapmak zorundaydı. Böylece, kendini hazırlamak için ona güç verecek sözleri tekrarlamaya başladı.

Sonuçta, hastanede ya da mutfağın zemininde doğum yapmanın bir önemi kalmayacak çünkü bedenin ne yapması gerektiğini biliyor. Bedenin ne yapması gerektiğini biliyor. Bedenin ne yapması gerektiğini biliyor.

Tek önemli olan, dünyaya gelmek üzere olan bebekti.

Sokak kapısının dışındaki kuşlar, Malorie'nin kendini hazırlamaya çalıştığı bebeğin sesini taklit edermişçesine tuhaf bir şekilde ötmeye başladı. Malorie düşüncelerinden sıyrılıp sese doğru döndü. Yavaşça yatakta doğrulurken alt kattan gelen kapı sesini duydu.

Donakaldı.

O ses kapıdan mı gelmişti? Tom olabilir miydi? Yoksa başka biri mi dışarı çıkmıştı?

Sesi tekrar duydu ve hayrete düşmüş bir halde yerinde doğruldu. Ellerinden birini karnına koyup dinledi.

Ses yeniden duyuldu.

Malorie yavaşça ayaklarını yere koydu ve ayağa kalkıp odayı boylu boyunca arşınladı. Elini karnından ayırmadan diğer elini kapının ahşap pervazına dayayıp aşağıya kulak kabarttı.

Kapıya bir kere daha vuruldu. Bu sefer daha yüksekti.

Malorie merdivenlerin başına kadar yürüdü ve yeniden durdu.

O da kimdi?

Pijamalarına rağmen üşüdü. Bebek kıpırdandı. Malorie kendini bayılacakmış gibi hissetti. Kuşlar hâlâ avazları çıktığı kadar bağırıyordu.

Ev arkadaşlarımdan biri mi?

Yeniden yatak odasına girdi ve el fenerini aldı. Olympia'nın odasına gitti ve ışığı kadının yatağına tuttu. Uyuyordu. Koridorun sonundaki odada Cheryl'in de yatağında olduğunu gördü.

Malorie yavaşça merdivenlerden inerek oturma odasına girdi.

Tom.

Tom halının üzerinde, Felix ise kanepede uyuyordu.

“Tom,” dedi Malorie adamın omzuna dokunarak. “Tom, uyan.”

Tom yana döndü. Sonra aniden başını kaldırıp Malorie’ye baktı.

“Tom,” dedi.

“Her şey yolunda mı?”

Biri sokak kapısına vuruyor.”

“Ne? Şimdi mi?”

“Şu anda.”

Kapıya bir kere daha vuruldu. Tom koridora bakacak şekilde döndü.

“Lanet olsun. Saat kaç?”

“Bilmiyorum ama geç.”

“Tamam.”

Tom hızla ayağa kalktı. Sanki tamamen uyanmaya çalışırmış gibi bir anlığına duraksayıp uykusunu odanın zemininde bıraktı. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Malorie, Tom’un yatağı yerin hemen yanında yapmakta olduğu yeni kaskın parçalarını gördü. Tom oturma odasının ışığını açtı.

Sonra ikisi birlikte sokak kapısına doğru yürüdüler. Koridorda duraksadılar. O sırada kapıya birkaç kere daha üst üste vuruldu.

“Merhaba?” dedi bir adam.

Malorie, Tom’un kolunu kavrarken Tom da koridorun ışığını açtı.

“Merhaba?” dedi adam tekrar.

Kapıya birkaç kere daha vuruldu.

“Beni içeri almalısınız!” dedi adam. “Gidecek başka hiçbir yerim yok. Merhaba?”

Tom sonunda kapıya doğru hareketlendi. Malorie koridorun sonunda bir hareketlilik fark etti. Bu, Don’du.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Kapıda biri var,” dedi Tom.

Hâlâ uyku mahmuru olan Don’un aklı karışmış gibi görünüyordu. Sonra aniden çıkıştı. “Pekâlâ, bu konuda ne yapacaksın?”

Kapıya birkaç kere daha vuruldu.

“Gidecek bir yere ihtiyacım var,” dedi ses. “Dışarıda tek başına olmaya dayanamıyorum artık.”

“Onunla konuşacağım,” dedi Tom.

“Burası lanet olasıca bir pansiyon değil Tom,” dedi Don.

“Sadece onunla konuşacağım.”

Sonra Don onlara doğru yürümeye başladı. Malorie üst kattan gelen sesleri de duyabiliyordu.

“Eğer içeride kimse varsa...”

“Kimsiniz?” diye seslendi sonunda Tom.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra, “Ah, Tanrı’ya şükürler olsun ki içeride biri var! Benim adım Gary,” dedi adam.

“Kötü biri olabilir,” dedi Don. “*Deli* olabilir.”

Felix ve Cheryl koridorun diğer ucunda belirdi. Yorgun görünüyorlardı. Jules da gelmişti. Köpekler hemen arkasında dikiliyordu.

“Tom, neler oluyor?"

“Merhaba, Gary,” dedi Tom, “bize biraz kendinden bahseder misin?”

Kuşlar ötüyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordu Felix.

“Benim adım Gary ve kırk altı yaşındayım. Kahverengi bir sakalım var. Uzun zamandır gözlerimi hiç açmadım.”

“Sesinin tonundan hoşlanmadım,” dedi Cheryl.

Olympia da gelmişti.

Tom, “Neden dışarıdasın?” diye seslendi.

Gary, “Kaldığım evden ayrılmak zorunda kaldım. Onlar insanlar iyi değildi. Bir sorun çıktı,” dedi.

“Bu da ne anlama geliyor?” diye seslendi Don.

Gary duraksadı. Sonra, “Saldırganlaştılar,” dedi.

“Bu yeterli değil,” dedi Don diğerlerine. “Kapıyı açmayın.”

“Gary,” diye seslendi Tom, “ne kadar zamandır dışarıdasın?”

“Sanırım iki gündür. Üç güne yakın olabilir.”

“Nerede kalıyordun?”

“Kalmak mı? Bahçelerde. Çalıların altında.”

“Siktir,” dedi Cheryl.

“Beni dinleyin,” dedi Gary “Karnım aç, yalnızım ve çok korkuyorum. Temkinli davranmanızı anlıyorum ama gidecek başka hiçbir yerim yok.”

“Diğer evleri de denedin mi?” diye sordu Tom.

Evet! Saatlerdir kapıları çalıyorum. İlk yanıt veren siz oldunuz.”

“Burada olduğumuzu nereden anladı?” diye sordu Malorie diğerlerine.

“Belki de anlamamıştır,” dedi Tom.

“Uzun süredir kapıyı çalıyor. Burada olduğumuzu *biliyordu*.”

Tom, Don’a döndü. Yüzündeki ifadeden Don’a ne düşündüğünü sorduğu belli oluyordu.

“İmkânı yok.”

Tom artık terliyordu.

“İstediğinden eminim,” diye devam etti Don. “Adamın bir şeyler bildiğini umuyorsun.”

“Haklısın,” dedi Tom. “Fikri olabileceğini umuyorum. Ayrıca yardımımıza ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam. Pekâlâ, ben de dışarıda boğazımızı kesmeye hazır bekleyen yedi kişi daha olabileceğini düşünüyorum.”

“*Tanrım,*” dedi Olympia.

“Jules ve ben iki gün önce dışarıdaydık,” dedi Tom. “Diğer evlerin boş olduğu konusunda haklı.”

“O zaman neden o evlerden birinde uyumuyor?”

“Bilmiyorum Don. Yiyecek bulamadığından olabilir mi?”

“Ve aynı zamanlarda dışarıda olmanıza rağmen sizi duymadığını mı düşünüyorsun?”

“Lanet olsun,” dedi Tom. “Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum. Bir üst sokakta olabilirdi.”

“Oradaki evleri denemediniz. Doğru söylediğini nereden biliyorsunuz?”

“Adamın içeri girmesine izin verin,” dedi Jules.

Don ona döndü.

“İşler burada dediğin gibi yürümüyor dostum.”

“O zaman oylama yapalım.”

“Siktirin gidin," dedi Don öfkeden kulaklarından dumanlar çıkararak. “Aramızdan biri siktiğimin kapısını açmak istemiyorsa lanet olasıca kapıyı açmamalıyız.”

Malorie verandadaki adamı düşündü. Hayalinde adamı gözleri kapalı bir şekilde canlandırmıştı; tir tir titriyordu.

Kuşlar ötmeye devam ediyordu.

“Merhaba?” dedi Gary tekrar. Sesi kulağa gergin ve sabırsız geliyordu.

“Evet,” dedi Tom. “Gary, üzgünüm. Hâlâ bu konuda konuşuyoruz.” Sonra diğerlerine döndü ve, “Oylama,” dedi.

“Evet,” dedi Felix.

Jules başıyla onayladı.

“Üzgünüm,” dedi Cheryl. “Hayır.”

Tom, Olympia’ya baktı. Kadın başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Malorie, bunu sana yapmaktan nefret ediyorum,” dedi, “ama eşitlik

var. Ne yapacağız?"

Malorie yanıt vermek istemiyordu. Böyle bir güce sahip olmak istemiyordu. Dışarıdaki yabancının kaderi ayaklarının dibine atılmıştı.

"Belki de yardıma ihtiyacı vardır," dedi. Yine de sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez bunları söylememiş olmayı diledi.

Tom kapıya döndü. Don uzanıp adamın bileğini yakaladı. "O kapının açılmasını istemiyorum," dedi dişlerinin arasından.

Yavaşça bileğini Don'un elinden kurtaran Tom, "Don," dedi. "Oylama yaptık. İçeri girmesine izin vereceğiz. Tıpkı Olympia'nın ve Malorie'nin içeri girmesine izin verdiğimiz gibi. Tıpkı George'un seni ve beni içeri aldığı gibi."

Don, Malorie'ye çok uzun gelen bir süre boyunca Tom'a baktı. Bu defa konuşacak olan yumruklar mıydı?

"Beni dinle," dedi Don. "Eğer bu yüzden başımıza bir iş gelirse, eğer lanet olasıca bir oylama yüzünden hayatım tehlikeye girerse bu evden kaçarken size yardım etmek için bir an olsun durmayacağım."

"Don," dedi Tom.

"Merhaba?" diye seslendi Gary.

"Gözlerini kapalı tut!" diye bağırdı Tom. "Seni içeri alıyoruz."

Tom'un eli kapı kolunun üzerindeydi.

"Jules, Felix," dedi Tom, "süpürge saplarını kullanın. Cheryl, Malorie, sizin de yaklaşıp ona dokunmanız gerekecek. Tamam mı? Şimdi, herkes gözlerini kapatsın."

Malorie karanlığın içinde bir kapının açıldığını duydu.

Ortamda derin bir sessizlik vardı. Sonra Gary konuştu.

"Kapı açık mı?" diye sordu hevesli bir tavırla.

"*Acele et*," dedi Tom.

Malorie ayak sesleri duydu. Ön kapı kapandığında öne çıktı.

"Gözlerini kapalı tut Gary," dedi.

Uzanıp adamı buldu ve parmaklarını adamın yüzüne götürdü. Burnunu, yanaklarını, göz yuvalarını hissetti. Omuzlarına dokundu ve ellerinden birini uzatmasını istedi.

"Bu benim için yeni bir şey," dedi adam. "Ne arıyorsunuz..."

"Şşşt!"

Adamın ellerine dokunup parmaklarını saydı. Tırnaklarını ve eklem yerlerinin üzerindeki seyrek tüyleri hissetti.

"Tamam," dedi Felix. "Sanırım yalnız."

“Evet,” dedi Jules. “Yalnız.”

Malorie gözlerini açtı.

Yaşça kendisinden çok daha büyük, kahverengi sakallı bir adam gördü. Siyah hırkasının üzerine tüvit bir ceket giymişti. Haftalardır dışarıdaymış gibi kokuyordu.

“Teşekkürler,” dedi adam soluksuz bir halde.

Başlangıçta kimse yanıt vermedi. Sadece onu izlediler.

Asi görünümlü kahverengi saçları yana doğru taranmıştı. Ev arkadaşlarının tümünden daha yaşlı ve yapılıydı. Elinde kahverengi bir evrak çantası tutuyordu.

“Onda ne var?” diye sordu Don.

Gary sanki taşıdığını unutmuş gibi elindeki çantaya baktı.

“Eşyalarım,” dedi. “Çıkarken yanıma almayı becerdiklerim.”

“Ne gibi eşyalar?” diye sordu Don.

Hem şaşkın hem de anlayışlı görünen Gary çantayı açtı ve ev arkadaşlarına doğru çevirdi. Kâğıtlar. Bir diş fırçası. Bir gömlek. Bir saat.

Don başıyla onayladı.

Gary çantayı kapatırken Malorie’nin karnını fark etti. “Aman Tanrım,” dedi. “Doğumun epeyce yaklaşmış, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Malorie soğukkanlı bir tavırla. Hâlâ adama güvenebileceklerinden emin değildi.

“Kuşlar ne işe yarıyor?” diye sordu.

“Alarm,” dedi Tom.

“Tabii ki,” dedi Gary. “Madenlerdeki kanaryalar.[1] Çok zekice. Buraya yaklaşırken onların sesini duydum.”

Tom, Gary’yi evin içine davet etti. Köpekler adamı kokladı. Oturma odasına girdiklerine Tom tekli koltuğu işaret etti.

“Bu gece orada yatabilirsin,” dedi. “Geriye doğru yatıyor. Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Evet,” dedi Gary rahatlamış bir halde.

Tom adama mutfağı ve ardından yemek odasını gezdirdi.

“Konservelerimizi kilerde tutuyoruz. Senin için bir şeyler getireyim.”

Tom sessizce Malorie’ye mutfaktaki adamı takip etmesini işaret etti. Malorie kendisinden istenileni yaptı.

“Bir süre onunla kalacak ve uyumayacağım,” dedi Tom. “Eğer istiyorsanız gidip biraz uyuyun. Herkes yorgun. Sorun yok. Ona biraz yiyecek ve su vereceğim. Onunla yarın konuşabiliriz. Hep birlikte.”

“Şu anda uyumamın imkânı yok,” dedi Malorie.

Tom’un yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

“Tamam.”

Adam kilere yönelirken Malorie, yemek odasındaki diğerlerine katıldı. Tom döndüğünde yanında bir konserve dolusu şeftali getirmişti.

Gary, “Bir gün dünyanın en değerli aletinin bir konserve açacağı olacağı hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

Herkes yemek masasının başında oturuyordu. Tom, Gary’ye sorular soruyordu. Dışarıda nasıl hayatta kalmıştı? Nerede uyumuştu? Gary’nin yorgun olduğu ortadaydı. Uyumak istediğini söyledi. Sonunda Don’la başlamak üzere bütün ev arkadaşları teker teker yataklarına döndüler. Tom, Gary’yi oturma odasına götürürken Malorie ve Olympia masadan kalktı. Merdivenlere vardıklarında Olympia elini Malorie'ninkinin üzerine koydu.

“Malorie,” dedi, “bu gece seninle yatmamdan rahatsız olur musun?”

Malorie ona döndü.

“Hayır,” dedi. “Kesinlikle rahatsız olmam.”

Ertesi sabah Malorie uyandı ve giysilerini üzerine geçirdi. Duyduğu seslere göre herkes aşağıda gibiydi.

Malorie oturma odasına girdiğinde Felix, "Sizin de elektriğiniz var mıydı?" diye soruyordu.

Gary kanepede oturuyordu. Malorie'yi görünce gülümsedi.

Gary, "İçeri girdiğimde yüzüme dokunan melek buydu. İtiraf etmeliyim ki bir insanın bana dokunması az kalsın ağlamama neden olacaktı."

Malorie, Gary'nin konuşmasının aktörlerinkine benzediğini düşündü. Tiyatro sahnelerine özgü abartılı hareketlerle süslüydü.

"Yani kaderimi belirleyen tek bir oy muydu?" diye sordu Gary.

"Evet," dedi Tom.

Gary başıyla onayladı.

"Geldiğim evde böyle inceliklere yer yoktu. Bir fikir öne sürüldüğünde herkes onaylasa da onaylamasa da inatçı bir tavırla onu takip ederlerdi. Daha önceki hayatlarımıza özgü nezaketlerini korumayı başarmış insanlarla tanışmak çok umut verici."

"Ben ret oyu verdim," dedi Don beklenmedik bir şekilde.

"Öyle mi?" diye sordu Gary.

"Evet, öyle. Bir çatının altında yedi kişi yeter de artar bile."

"Anlıyorum."

Sibirya kurtlarından biri ayaklanıp Gary'ye gitti. Gary köpeğin kulaklarının arkasındaki tüyleri okşadı.

Tom, bir süre önce Malorie'ye açıkladıklarını Gary'ye anlatmaya koyuldu. Hidroelektrik. Kilerdeki erzaklar. Telefon rehberinin olmayışı. George'un ölüm şekli. Bir süre sonra Gary eski ev arkadaşlarından birinden bahsetmeye başladı. Bu, yaratıkların zararlı olmadığına inanan "sorunlu" bir adamdı.

"İnsanların onlara verdiği tepkilerin psikosomatik olduğuna inanıyordu. Diğer bir deyişle, tüm bu delilik nöbetinin yaratıklardan

değil, onları gören drama tutkunu insanlardan kaynaklandığını düşünüyordu."

Delilik nöbeti, diye düşündü Malorie. Önemsiz bir şeymiş gibi dudaklardan dökülen bu iki kelime Gary'nin eski ev arkadaşına mı aitti?

Yoksa Gary'nin sözleri miydi?

"Size daha önce kaldığım yerdeki deneyimlerimden bahsetmek istiyorum," diye devam etti Gary. "Ama sizi şimdiden uyarmalıyım; anlatacaklarım biraz karanlık."

Malorie bunu duymak istiyordu. Aslında hepsinin istediği buydu. Gary parmaklarını saçlarından geçirdi ve konuşmaya koyuldu.

"Hiçbirimiz gazetedeki bir ilanı görüp gelmemiştik ve sizler kadar genç değildik. Birlikte yaşamaya dair hiçbir hassasiyet göstermiyor, grup olmaya çalışmıyorduk. Kardeşim Duncan'ın Rusya Raporu'nu epeyce ciddiye alan bir arkadaşı vardı. Olaylara en başlarda inanmayı seçenlerden biriydi. Komplo teorilerine ve hükümetin ya da *birinin* bizi ele geçirmeye çalıştığına dair paranoyalarına uyuyordu. Bana gelince, *hâlâ* olan bitene inanamadığım anlar oluyor. Kim beni suçlayabilir ki? Kırk yaşımı çoktan geçtim. Sürdürdüğüm hayata o kadar alışmıştım ki böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Buna direndim. Ama kardeşimin arkadaşı Kirk, en başından beri kendinden emindi. Ve görünüşe göre hiçbir şey onu yolundan döndüremedi. Bir gün Duncan beni aradı ve Kirk'ün birkaç günlüğüne veya o 'şeyle' ilgili ayrıntılı bilgi edinene kadar onun evinde kalmamızı teklif ettiğini söyledi.

" 'Ne şeyi?' diye sordum.

" 'Gary, televizyonda bundan bahsedip duruyorlar.'

" 'Şey dediğin nedir Duncan? Rusya'da olanlar mı? Ciddi olamazsın.'

" 'Haydi ama,' dedi Duncan. 'Birkaç bira içip pizza yiyecek ve onun suyuna gideceğiz. Kaybedecek hiçbir şeyin yok.'

"Ona hayır deyip teşekkür ettim. Sansasyonel hikâyeleri irdeleyip duran deli Kirk'le takılmak kulağa güzel zaman geçirecekmişim gibi gelmiyordu. Ama kısa bir süre sonra onlara katıldım.

"Raporları ülkedeki diğer herkes gibi duyuyordum. Beni de endişelendirmeye başlamışlardı. Sayıları o kadar çoktu ki. Yine de aptalca davranarak duyduklarıma inanmamaya çalıştım. Böyle şeyler kendiliğinden olmazdı. Sonra, harekete geçmeme neden olan bir rapor yayınlandı. Alaska'daki kız kardeşlerle ilgiliydi. İkna olmamın neden o kadar uzun zaman aldığını merak ediyor olabilirsiniz. Alaska'daki olay

diğerleriyle kıyaslandığında geçti, Amerika'da gerçekleşmişti ve ben de evime yakın bir yerlerde olaylar patlak verene kadar endişelenmemeyi seçecek kadar dar kafalıydım. Muhabirin bile anlattıklarından korktuğu ortadaydı. Evet, haberleri sunan adam bile zangır zangır titriyordu.

"Hikâyeyi biliyorsunuzdur. Bir kadın, yaşlıca iki komşusunun evlerinden ayrıldığını görmüş. Günlük yürüyüşlerine çıktıklarını düşünmüş. Üç saat sonra radyoda kız kardeşlerin hastanenin önünde olduğunu, taş basamakların ardına saklandığını ve geçen insanları ısırmaya çalıştıklarını duymuş. Kadın arabaya atlayıp hastaneye gitmiş ve kadınlara yardımcı olma isteğiyle onlara herkesten daha fazla yaklaşmış. Ama iş öyle sonuçlanmadı. CNN'de yayınlanan fotoğraflar kadının derisi yüzülmüş suratını, kaldırımda duran kanlar içindeki kafatasının hemen yanında gösteriyordu. Polis tarafından vurulan iki kadın kafatasının arkasındaydı. Bu görüntü ürpermeme neden oldu. Böylesine normal insanlar. Her gün ziyaret ettiğimiz yerler.

"Kirk'e göre Alaska'da yaşanan olay tüm paranoyakça fantezileri kanıtlıyordu. Gittikçe büyümekte olan korkuma rağmen bildiğim hayatı, Kirk'ün kabullenmekte olduğu yeni ve milislerinkine benzer hayatla değiş tokuş yapmaya hazır değildim. Pencereleri örtmeye, kapıları kilitlemeye ve saklanmaya hazırdım ama Kirk, 'istila' olduğuna inandığı şeyle savaşmak için çoktan plan yapmaya başlamıştı. İstilacıların uzaylı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu hiç açıkça söylememişti. Tıpkı eski bir asker gibi silahlardan, teçhizattan ve tabancalardan bahsediyordu. Tabii ki asker filan değildi; hayatı boyunca hiçbir yere kaydolmamıştı."

Gary duraksadı. Olanları zihninde tartıyor gibi görünüyordu.

"Kısa zaman sonra ev, militanları andıran adamlarla doldu. Kirk, yeni generalliğinin tadını çıkarıyordu. Bense kenarda durmuş soytarılıklarını izliyordum. Duncan'a onlarla arasındaki mesafeyi koruması gerektiğini söylemeyi alışkanlık haline getirmiştim. Gittikçe Kirk'ün 'istilasından' sorumlu zalimleri alaşağı etme fantezisiyle beslenen kavgacı tiplere dönüştüler. Aradan günler geçti ama şehri koruyacaklarına, dünyaya yayılan bu deliliğin nedenlerini ortadan kaldıracaklarına ve 'büyük sorunu' çözen grup olarak tarihteki yerlerini güvenceye alacaklarına dair yaygaracı iddialarından hiçbir sonuç çıkmadı. Oysaki evde, inandıkları uğruna harekete geçen bir adam vardı. Adamın adı Frank'ti ve Kirk'ün karşılaşmak üzere hazırlandığı yaratıkların hiçbir tehdit teşkil etmediğine inanıyordu. Yine de er ya da geç ülkeyi ele geçireceğini düşündüğü

kaçınılmaz kanunsuzluk halinden korktuğu için eve geldiğini itiraf etmişti.

"Kirk günlük tatbikatlar yapmayı planlarken Frank ikinci kattaki yatak odasından çıkmayıp tamamen içine kapanık birine dönüştü. Odasında tek yaptığı yazı yazmaktı. Gece gündüz demeden kurşun kalemlerle, tükenmez kalemlerle, tahta kalemleriyle ve makyaj malzemeleriyle yazılar yazıyordu. Bir gün üst kattaki koridorda yürürken kapalı kapısının ardında bir ses duydum. Deliye dönmüş, sinirli, öfke dolu bir sesti; odayı yorulmak bilmeden arşınlıyor gibiydi. Kapıyı hafifçe araladım ve onu masasının üzerine abanmış bir halde bir şeyler karalarken tiksindiği "kültlerle dolu ve aşırı tepki veren" topluma dair bir şeyler fısıldarken gördüm. Ne yazdığını bilmem mümkün değildi ama öğrenmek istiyordum.

"Duncan'la bu konu hakkında konuştum. Kardeşimin yüzü komik görünümlü bir kamuflaj deseniyle boyanmıştı. O sırada kendini tamamen Kirk'ün saçmalıklarına kaptırmıştı. Frank'in bir tehdit olmadığına inanıyordu. Frank *kitlesel histeri* ve *psikosomatik putperestlik* gibi ifadeler savururken Kirk ve diğerleri bodrum katına inip silahsız bir halde nişan antrenmanı yapıyordu. Herkes Frank'i işe yaramaz bir barışsever olarak görüyordu."

Gary parmaklarını bir kere daha saçlarından geçirdi.

"Frank'in odasında ne işler karıştırdığını öğrenmeyi kafama koymuştum. Gizli yazılarını okuyabilmek için fırsat kollamaya başladım.

"Zaten deli olan biri dışarıdaki yaratıkları gördüğünde ne olacağını düşünüyorsunuz? Zihni zaten paramparça olduğundan yaratıklardan etkilenmeyebilir mi? Yoksa deliliği bambaşka ve çok daha yüksek bir mertebeye mi çıkar? Büyük olasılıkla bu dünyayı ruhsal bozukluğu olan insanlar ele geçirecek çünkü zihinlerinin olduğundan daha fazla parçalanması mümkün değil. Bu konuda sizden fazla bir şey bilmiyorum."

Gary su dolu bardağından bir yudum aldı.

"Beklediğim an kendiliğinden ortaya çıktı. Kirk ve diğerleri bodrum katında meşguldüler. Frank banyodaydı. Hızla içeri süzülmeye karar verdim. Odasına girdim ve masasının çekmecesinde duran yazılarını buldum. Bu sandığınız kadar küçük bir zafer değildi. Ondan korkmaya başlamıştım. Diğerleri onu umursamıyor olabilirdi, onu gülünç buluyor olabilirlerdi ama ben, bunun altından çok daha korkunç olasılıkların

çıkmasını bekliyordum. Okumaya başladım. Kısa süre sonra kelimelerinin ağırlığı altında ezilip kalmıştım. Frank ne zaman yazmaya başlamış olursa olsun bu kadar çok yazması mümkün görünmüyordu. Hepsi farklı renklerde ve her biri bir öncekinden çok daha öfke dolu *düzinelerce* defter vardı. Tümü yaratıklardan korkmamamız gerektiğini ifade eden kocaman harflerle yazılmış kelimeler, minicik harflerle yazılmış küfür dolu satırları takip ediyordu. Geri kalanımıza 'yok edilmesi gereken küçük zihinliler' diyordu. Gerçekten de tehlikeliydi. Aniden banyodan çıktığını duyunca aceleyle odasından çıktım. Belki de Duncan, Kirk'le takılmakta o kadar da haksız değildi. O defterler, yeni dünyaya bundan daha kötü tepkiler verilebileceğini göstermişti bana."

Gary derin bir nefes aldı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"Ertesi gün uyandığımızda perdeler açılmıştı.

Cheryl nefesini tuttu.

"Kapılar kilitli değildi."

Don bir şeyler söyleyecek gibi oldu.

"Ve Frank gitmişti. Defterini de yanında götürmüştü."

"Hasiktir," dedi Felix.

Gary başıyla onayladı.

"Zarar gören kimse oldu mu?" diye sordu Tom.

Gary'nin gözleri sulandı ama kendine hâkim olmayı başardı.

"Hayır," dedi. "Hiç kimseye bir şey olmadı ki Frank'in bunu notlarına eklemekten memnuniyet duyacağından eminim."

Malorie ellerinden birini karnına koydu.

"Neden oradan ayrıldın?" diye sordu Don sabırsız bir tavırla.

"Ayrıldım," dedi Gary, "çünkü Kirk ve diğerleri Frank'in peşine düşmekten bahsediyordu. Yaptıkları için onu öldürmek istiyorlardı."

Oda sessizdi.

"Oradan çıkmak gerektiğini biliyordum. O ev harabeye dönmüştü. Orada salgın bir hastalık baş göstermişti. Ama sizinkinde öyle bir durum görünmüyor. Bu nedenle," dedi Gary, Malorie'ye bakarak, "beni içeri aldığın için teşekkür ederim."

"Seni içeri ben almadım," dedi Malorie. "Hepimiz aldık."

Ne tür bir adam kardeşini geride bırakır, diye düşündü Malorie.

Don'a baktı. Cheryl'e. Olympia'ya. Hikâyesi onu içeri almamak yönünde oy kullananlara Gary'yi sevdirmeyi başarmış mıydı? Yoksa sadece korkularını mı doğrulamıştı?

Delilik nöbeti.

Tom ve Felix, Gary'ye hikâyesiyle ilgili sorular soruyorlardı. Jules da onlara katıldı ama Cheryl odadan ayrıldı. Genellikle her konu hakkında edilecek birkaç kelimesi olan Don pek konuşmuyordu. Sadece boş gözlerle ona bakıyordu.

Bölüneceğiz, diye düşündü Malorie.

Bunun ne zaman başladığı umurunda değildi. Artık olacakları görebiliyordu. Gary yanında bir çanta getirmişti. Bir hikâye. Ve her nasılsa bir bölünme.

Malorie gözleri kapalı bir şekilde uyandı. Artık eskisi kadar zorlanmıyordu. Bilinci geri geldi. Sesler, hisler ve hayatın esansları. Hatta görme becerisi bile. Malorie, gözleri kapalıyken bile bir şeyler görebileceğini biliyordu. Şeftalinin tonlarını, sarıları, tenini delip gelen gün ışığının renklerini görebiliyordu. Görüş alanının kenarlarında griler vardı.

Duyduğu sesler ona dışarıda olduğunu söylüyordu. Soğuk havayı yüzünde hissediyordu. Dudakları çatlamış, boğazı kurumuştu. En son ne zaman bir şey içmişti? Vücudu fena durumda değildi. Dinlenmişti. Ama boynunun sol taraflarında bir yer zonkluyordu. Omzu. Sağ elini alnına götürdü. Parmakları yüzüne dokunduğunda ellerinin ıslak ve kirli olduğunu anladı. Aslında bütün sırtı ıslak gibiydi. Tişörtü suyla sırılsıklam olmuştu.

Tepesinde bir kuş ötüyordu. Gözleri hâlâ kapalı vaziyetteki Malorie kuşa doğru döndü.

Çocuklar gürültülü bir şekilde nefes alıyordu. Sanki bir şeylerle uğraşıyorlardı.

Resim mi yapıyorlardı? Bir şeyler mi inşa etmeye çalışıyorlardı? Yoksa oyun mu oynuyorlardı?

Malorie doğruldu.

"Oğlan?"

Aklına gelen ilk düşünce şaka gibiydi. İmkânsızdı. Hataydı. Sonra o sırada tam olarak ne olduğunu fark etti.

Gürültülü bir şekilde nefes alıyorlar çünkü kürek çekiyorlar.

"*Oğlan!*" diye bağırdı Malorie. Sesi kulağa kötü geliyordu. Boğazı odundan yapılmış gibiydi.

"Anneciğim!"

"Neler oluyor?!"

Kayık. Kayık. Kayık. Nehirdesin. Kendinden geçtin. Sen KENDİNDEN GEÇTİN.

Sakat kolunu kenardan sarkıtarak avucunu suyla doldurdu ve ağzına götürdü. Sonra dizlerinin üzerine çöküp kayığın kenarından eğilerek birbiri ardına birkaç avuç daha su aldı. Zorlukla nefes alıyordu ama griler yok olmuştu. Bedeni biraz daha iyi durumdaydı.

Çocuklara döndü.

"Ne kadar zamandır? *Ne kadar zamandır?*"

"Uyuyakaldın Anneciğim," dedi Kız.

"Kötü rüyalar gördün," dedi Oğlan.

"Ağlıyordun."

Malorie'nin zihni hızla çalışıyordu. Bir şeyler kaçırmış mıydı?

"*Ne kadar zamandır?*" diye bağırdı tekrar.

"Uzun değil," dedi Oğlan.

"Göz bağlarınızı takıyor musunuz? *Konuşun!*"

"Evet," dedi çocuklar.

"Kayık bir yere takıldı," dedi Kız.

Ulu *Tanrım,* diye düşündü Malorie.

Sonra kendini, "Peki oradan nasıl kurtulduk?" diye sorabilecek kadar sakinleştirdi.

Kız'ın küçük bedenini buldu. Kollarını takip ederek ellerine ulaştı. Sonra kayığın diğer tarafına uzanıp Oğlan'a dokundu.

İkisi de birer kürek kullanıyor. Birlikte kürek çekiyorlar.

"Biz yaptık Anneciğim!" dedi Kız.

Malorie dizlerinin üzerindeydi. Kötü koktuğunu fark etti. Tıpkı bir bar gibi kokuyordu. Bir tuvalet gibi.

Kusmuk gibi.

"Bizi oradan kurtardık," dedi Oğlan.

Malorie şimdi Oğlan'ın yanındaydı. Titreyen ellerini çocuğunkilerin üzerine koydu.

"Yaralandım," dedi yüksek sesle.

"Ne?" diye sordu Oğlan.

"Anneniz uykuya dalmadan önce durduğunuz yerlere geri dönmenizi istiyorum. Hemen."

Çocuklar kürek çekmeyi kesti. Kız, kayığın arka tarafına geçerken sırtını annesinin göğsüne bastırdı. Malorie ona yardım etti.

Sonunda Malorie tekrar ortadaki oturağın üzerinde oturuyordu.

Omzu zonkluyordu ama daha önceki kadar kötü değildi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bedeninin dinlenmesine izin vermiyordu. Bu nedenle,

vücudu dizginleri kendi eline almıştı.

Uyanmakta olan zihni o derin sis perdesini araladıkça Malorie üşüyor, gittikçe daha fazla korkuyordu. Ya tekrar kendinden geçerse ne olurdu?

Ulaşmak istedikleri noktayı çoktan geçmiş olabilirler miydi?

Kürekler yeniden onun ellerindeydi. Kürek çekmeye başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Sonra ağlamaya başladı. Kendinden geçtiği için ağlıyordu. Bir kurdun saldırısına uğradığı için ağlıyordu. Sayamayacağı kadar çok nedenden ötürü ağlıyordu. Ama ağlamasının nedenlerinden birinin, o bir anlığına kendinden geçse bile çocuklarının hayatta kalmayı başardığını keşfetmek olduğunu biliyordu.

Onları iyi eğittin, diye düşündü. Genellikle ona korkunç gelen bu düşünce gururlanmasına neden oldu.

"Oğlan" dedi gözyaşlarının arasından, "tekrar dinlemene ihtiyacım var. Tamam mı?"

"Dinliyorum Anneciğim!"

"Ve sen de Kız, senin de aynısını yapmanı istiyorum."

"Ben de dinliyorum!"

Başımızın belada olmaması mümkün mü, diye düşündü Malorie. *Kendinden geçip uyanmam ve her şeyin hâlâ yolunda olması mümkün mü?*

Bu, kulağa doğru gelmiyordu. Yeni dünyanın kurallarına uygun değil gibiydi. Dışarıda, onlarla aynı nehrin üzerinde bir şeyler vardı. Deli insanlar. Canavarlar. Yaratıklar. Daha ne kadar uyursa kayığa saldırırlardı?

İnsaflı bir şekilde yeniden kürek çekmeye başladı. Ama ormanın derinliklerinde kol gezen şeyin gittikçe onlara yaklaştığını hissediyordu.

"Çok üzgünüm," dedi ağlayarak kürek çekerken.

Bacakları idrarla, suyla, kanla ve kusmukla sırılsıklamdı. Ama vücudu dinlenmişti. Her nasılsa, diye düşündü Malorie, bağışlaması olmayan bu yeni dünyanın acımasız kurallarına rağmen mola verme şansını bulmuştu.

Ama bu rahatlık hissi sadece bir kürek çekişi kadar kısa sürdü. Sonra, Malorie bir kere daha tepeden tırnağa tetikteydi, korkuyordu.

Cheryl gergindi.

Malorie, kadının koridorun sonundaki odada Felix'le konuştuğunu duydu. Diğer ev arkadaşları alt kattaydı. Gary, sen ahşap zemine rağmen yemek odasında uyuyordu. İki hafta önceki gelişinden beri Don adama epeyce ısınmıştı. Malorie bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Don o sırada da büyük olasılıkla Gary'yle birlikteydi.

Ama koridorun sonunda, Cheryl aceleci bir tavırla bir şeyler fısıldıyordu. Sesi kulağa korkmuş gibi geliyordu. Tıpkı diğer herkes gibi. Her zamankinden daha fazla. Bir zamanlar Tom'un iyimserliğiyle beslenen evdeki ruh hali her geçen gün biraz daha kararıyordu. Malorie, bazen korkudan çok daha derin bir ruh haline gömüldüklerini düşünüyordu. Cheryl'in sesi de tam olarak öyle çıkıyordu. Malorie onlara katılmayı, hatta Cheryl'i sakinleştirmeye çalışmayı düşündü ama sonra yapmamaya karar verdi.

"Felix, bunu her gün yapıyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Bu benim işim. Ve dışarıda geçirdiğim birkaç dakika benim için çok değerli. Bana bir zamanlar *gerçek* bir işim olduğunu hatırlatıyor. Sabahları gitmek için uyandığım, kendimle gurur duymama neden olan bir işim olduğunu. Kuşları beslemek, beni bir zamanlar yaşadığım hayata bağlayan tek şey."

"Ve sana dışarı çıkma şansı tanıyor."

"Ve bana dışarı çıkma şansı tanıyor, evet."

Cheryl sesini kontrol etmeyi denedi ve konuşmayı sürdürdü.

Felix'e, kuşları beslemek için dışarı çıktığını söyledi. Kutuyu bulmak için duvara dokundu. Sağ elinde kilerdeki konservelerden birinden aldığı elma dilimleri vardı. Ön kapı arkasından kapanmıştı. Jules içeride onu bekliyordu. Gözleri bağlı haldeki Cheryl dengesini kurmak için evin duvarını kullanarak yavaşça yürüdü. Parmak uçlarıyla dokunduğu tuğlaların yüzeyleri pürüzlüydü. Kısa süre sonra tuğlalar kaybolup yerlerini, metal kancanın takıldığı ahşap panele bıraktı. Kuşların asılı olduğu yer burasıydı.

Çoktan ötmeye başlamışlardı bile. Onlara bu kadar yaklaştığında daima öterlerdi. Ev işleri paylaşılırken Cheryl kuşları beslemeye gönüllü olmuştu. O günden beri de görevini her gün yerine getiriyordu. Her nedense kuşlar sanki onunmuş gibi hissediyordu. Kuşlarla konuşuyor, onlara evde olan biten ıvır zıvır olaylardan bahsediyordu. Tatlı melodileri, Cheryl'i tıpkı bir zamanlar müziğin yaptığı gibi sakinleştiriyordu. Kuşların seslerinin yüksekliğine göre kutuya ne kadar yakın olduğunu tahmin edebildiğini söyledi Felix'e.

Ama bazen kuşların sesleri arasından başka bir şey daha duyuyordu.

Duyduğu şey, ön bahçedeki yolun sonundan gelen "terk edilmiş bir adım sesiydi". Sesi Felix'e ancak bu şekilde betimleyebilirdi. Birilerinin yürüdüğünü, yürümeye de devam etmeyi planladığını fakat aniden durduğunu düşünüyordu.

Kuşları beslerken daima tetikte olan Cheryl, titrediğini fark ettiğinde hayrete düştü.

"Orada kimse var mı?" diye sordu.

Yanıt yoktu.

Sokak kapısına geri dönmeyi düşündü. Diğerlerine, bugün işini yapamayacak kadar korktuğunu söyleyecekti.

Bunun yerine beklemeyi tercih etti.

Başka bir ses duymadı.

Kutudaki kuşlar hâlâ ötüyordu. Gergin bir tavırla kuşlara seslendi.

"Hey hey, çocuklar. Hey hey."

Kendi sesinin titrediğini duymak Cheryl'i korkuttu. Sanki bir şey yüzüne dokunacakmış gibi içgüdüsel olarak başını eğip elmalarını tutan elini kendini koruyacak şekilde kaldırdı. Bir adım attı. Sonra bir tane daha. Sonunda kutuya ulaştı. Kimi zaman, dedi Felix'e, sokak kapısıyla kutu arasında yürümek uzay boşluğunda süzülmek gibiydi. Hem de hiçbir yere bağlı olmadan.

Bugün kendini ana karadan mümkün olamayacak kadar uzak hissediyordu.

"Hey hey," dedi ve kutunun kapağını sadece birkaç elma dilimini içeri atacak kadar açtı. Normalde kuşlar yemeğe hücum ederken minik ayaklarının çıkardığı pıtırtıları duyardı. Ama bugün duymadı.

"Haydi, yiyin çocuklar. Yoksa aç değil misiniz?"

Kutunun kapağını biraz daha aralayıp elindeki diğer elma parçalarını da içeri bıraktı. Bu, dedi Felix'e, en sevdiği kısımdı. Kapağı kapatırken

kulağını kutuya dayar ve kuşların minik bedenlerinin yemeklerini yemesini dinlerdi.

Ama kuşlar yemeye başlamadı. Bunun yerine, endişeli bir şekilde ötmeyi sürdürdüler.

"Hey hey," dedi Cheryl sesinin titremesine mani olmaya çalışarak. "Yiyin çocuklar."

Kulağını kutudan ayırırken orada olmasının, kuşların utanmasına neden olduğunu düşündü. Kutudan uzaklaşırken bir anda tüyleri diken diken oldu.

Omzuna bir şey dokunmuştu.

Gözleri kapalı vaziyette kendi etrafında dönen Cheryl kollarını panik içinde sağa sola savurdu ama elleri hiçbir şeye temas etmedi.

Bacaklarını hareket ettiremiyordu. Koşarak içeri giremiyordu. Omzuna bir şey dokunmuştu ve bunun ne olduğuna dair en küçük bir fikri yoktu.

Kuşların sesleri artık ona tatlı bir melodiyi anımsatmıyordu. Tıpkı Tom'un onlardan olmalarını istediği şey gibi ötüyorlardı.

Bir alarm gibi.

"*Orada kim var?*"

Birinin yanıt vereceğinden endişelendi. Kimsenin sorusuna yanıt vermesini istemiyordu.

Bağırmaya karar verdi. Ev arkadaşlarından biri çıkıp onu oradan kurtarabilirdi. Onu yeniden dünyaya çekebilirlerdi. Ama adım attığı sırada ayakkabısının altında bir yaprağın ezildiğini duydu. Panik içinde eve ilk geldiği günü hatırlamaya çalıştı. Arabasının camından eve bakmıştı. Burada bir ağaç var mıydı? Ön bahçedeki yolun kenarında?

Var mıydı?

Belki de aklını kaçırmasına neden olan şey dalından düşen bir yapraktı.

Bunu öğrenmek çok kolay olabilirdi. Eğer sadece bir anlığına gözlerini açabilseydi yalnız olduğunu görebilirdi. Bunun sadece bir yaprak olduğunu görebilirdi.

Ama gözlerini açamazdı.

Tir tir titreyerek sırtını eve dayadı ve yavaşça sokak kapısına doğru kaydı. En küçük seste bile başını sağa sola çeviriyordu. Gökyüzündeki bir kuş. Sokağın diğer tarafında salınmakta olan bir ağaç. Ilık bir esinti. Ter içinde tuğlalara ulaştı ve hızla kapıya doğru ilerledi.

"Yüce İsa," dedi Felix. "Bunun sadece bir yaprak olabileceğine

gerçekten inanıyor musun?”

Cheryl duraksadı. Malorie koridora doğru biraz daha eğildi.

“Evet,” dedi Cheryl aniden. İnanıyorum. Olanları düşünüp duruyorum. Kesinlikle bir yapraktı.”

Malorie yatak odasına dönüp yatağına oturdu.

Felix’in kuyuda başına gelenlere ve orada duyduklarına dair anlattıkları. Victor’un battaniyeyle örtülü pencerelere bakarak havlaması. Cheryl’in kuşları beslerken yaşadıkları.

Malorie, dışarıdaki dünyanın ve saklandıkları şeylerin dört bir yanlarını sarıp sarmadığını merak etti.

Malorie'ye göre Gary'nin gelişinden beri ev tamamen farklı bir yere dönüşmüştü. Bölünmüşlerdi. Bu küçük bir değişimdi ama içinde bulundukları şartlar düşünüldüğünde oldukça büyük bir değişiklik gibi hissediliyordu.

Malorie'yi en çok endişelendiren ise Don'du.

Çoğunlukla Tom, Jules ve Felix oturma odasında konuşurlarken Don, Gary'yle birlikte yemek odasında oluyordu. Perdeleri indirip kapıları açan adamla ilgili hikâyeye epeyce ilgi göstermişti. Mutfaktaki lavaboda giysileri yıkayıp çalkalamakta olan Malorie iki konuşmayı da aynı anda dinlemeye çalıştı. Tom ve Jules uzun kollu bluzları köpekler için tasmaya çevirirken Gary, Don'a Frank'in düşüncelerinden bahsediyordu. Daima Frank'in düşüncelerinden. Asla kendi fikirlerinden değil.

"Bunun bir adamın diğerinden daha iyi hazırlanmasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi Gary. "Bunu daha ziyade üç boyutlu bir film gibi düşünüyorum. Başlangıçta seyirci, nesnelerin gerçekten üzerine geldiğini düşünür. Kendilerini korumak için ellerini kaldırırlar. Ama akıllı olanlar, çevresindekilerin farkında olanlar filmin başından sonuna kadar güvende olacaklarını bilirler."

Don, dönüp dolaşıp Gary'yle aynı noktaya geldi. Malorie bu dönüşüme tanık olduğunu düşündü.

Aslında o teorinin bizimkinden daha delice olduğunu sanmıyorum, demişti Don bir keresinde Gary'ye.

"İşimiz zor," dedi Don şimdi, "çünkü artık raporları takip edemiyoruz."

"Kesinlikle."

Evet, Don Gary'yi içeri almamak yönünde oy kullanmış olmasına rağmen onunla oturup konuşan yegâne insana dönüşmüştü. Durmadan konuşuyor, konuşuyorlardı.

O şüpheci biri, diye düşündü Malorie. *Bu onun doğasında var. Uzun zamandır konuşacak birine ihtiyacı vardı. Tüm bunlar o anlama geliyor. O*

senden farklı. Bunu anlamıyor musun?

Ama bu düşünceler kök salmıyordu. Durumu nasıl değerlendirirse değerlendirsin Gary ve Don, hisleri ve yaratıkların onları görmeye hazır olan birine hiçbir zarar vermeyeceği gibi konulardan bahsediyorlardı. Malorie, Don'un uzun zamandır yaratıklardan ziyade insanlardan korktuğunu biliyordu. Yine de sokak kapısı açılıp kapandığında gözlerini kapatıyordu. Pencereden dışarı bakmıyordu. Asla yaratıkların bize zarar veremeyeceği fikrine *körü körüne* bağlanmamıştı. Gary gibi biri sonunda onu ikna edebilir miydi?

Malorie, bu konuyu Tom'la konuşmak istedi. Onu bir kenara çekip onlara buna bir son vermelerini söylemesini veya en azından gidip onlarla konuşmasını rica edecekti. Belki de onun söyleyecekleri konuşmanın gidişatını değiştirebilirdi. Söyledikleri kulağa daha güvenli gelebilirdi.

Evet, Tom'a gidip onunla Don hakkında konuşmak istiyordu.

Bölünme.

Kaygıyla mutfağı boylu boyunca geçti ve oturma odasına baktı. Tom ve Felix yere oturmuş bir haritayı inceliyorlardı. Haritanın ölçeğine bakarak mesafeleri hesaplıyorlardı. Jules ise köpeklere yeni komutlar öğretiyordu.

Dur. Tekrar başla.

"Ortalama bir *adımının* kaç santim olduğunu ölçmeliyiz," dedi Felix.

"Siz neler planlıyorsunuz?" diye sordu Malorie.

Tom ona döndü.

"Mesafe," dedi. "Bir kilometrenin benim adımımla kaç adım olduğunu hesaplıyoruz."

Felix şerit metreyi almış Tom'un adımını ölçüyordu.

"Eğer yürürken müzik dinlersem," dedi Tom, "onunla aynı ritimde yürüyebilirim. Bu şekilde, buradayken ölçtüğümüz adımlar dışarıda atacaklarımla benzer büyüklükte olacaktır."

"Dans etmek gibi," dedi Felix.

Malorie dönüp Olympia'nın mutfak lavabosunun başında olduğunu gördü. Bulaşıkları yıkıyordu. Malorie de ona katıldı ve giysileri yıkamaya devam etti. Neredeyse dört aydan beri bu eve kısılıp kaldığından Olympia parlaklığının bir kısmını kaybetmişti. Teni solgundu. Gözlerine derin bakışlar yerleşmişti.

"Endişeli misin?" diye sordu Olympia aniden.

“Hangi konuda?”

“Bunu başarmak konusunda.”

“Neyi başarmak?”

“Doğum yaptıktan sonra hayatta kalmak.”

Malorie, Olympia’ya her şeyin yolunda gideceğini söylemek istiyordu ama doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Don’u düşünüyordu.

“Daima bir bebeğim olsun istemiştim,” dedi Olympia. “Hamile olduğumu öğrendiğimde çok heyecanlandım. Hayatım sonunda tamamlanmış gibi hissediyordum. Beni anlıyor musun?”

Malorie öyle hissetmiyordu ama onu anladığını söyledi.

“Ah Malorie, bebeklerimizi kim doğurtacak?”

Malorie bilmiyordu.

“Ev arkadaşlarımız, başka bir seçenek...”

“Ama Tom daha önce hiç böyle bir şey yapmamış!”

“Hayır, ama o da bir babaydı.”

Olympia kovanın içine daldırdığı ellerine baktı.

“Ne diyeceğim biliyor musun,” dedi Malorie şakayla karışık. “Birbirimizin bebeklerini doğurtmaya ne dersin?”

“Birbirimizin bebeklerini doğurtacağız!” dedi Olympia sonunda gülümseyerek. “Malorie, sen harikasın!”

Gary mutfağa girdi. Tezgâhın üzerindeki kovadan bir bardak su aldı. Sonra ikinci bardağını doldurdu. Malorie bunun Don için olduğunu biliyordu. Adam odadan çıkarken oturma odasından beklenmedik bir müzik sesi yükseldi. Malorie oturma odasını görebilmek için öne eğildi. Tom’un elinde pille çalışan küçük bir radyo vardı. Çalan ise George’un kasetlerinden biriydi. Elleri ve dizleri üzerindeki Felix ise müziğin ritmine göre yürüyen Tom’un adımlarını ölçüyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Olympia.

“Sanırım akıllarında gitmek istedikleri bir yer var,” dedi Malorie. “Dışarıda dolaşmak için daha iyi bir yöntem bulmaya çalışıyorlar.”

Malorie sessizce yemek odasının girişine yöneldi. İçeri baktığında Don ve Gary’nin sırtları ona dönük bir şekilde yemek masasının etrafındaki sandalyelerde oturduklarını gördü. Alçak sesle konuşuyorlardı.

Bir kere daha mutfaktan geçip oturma odasına girdi. Tom gülümsüyordu. Her iki elinde de birer tasma vardı. Sibirya kurtları kuyruklarını sallaya sallaya onlarla oynuyordu.

Malorie’nin tek düşünebildiği, oturma odasındakilerin parlak ve umut

verici hareketleriyle yemek odasındakilerin alçak sesli fısıltıları arasındaki farktı.

Yeniden lavabonun başına döndü ve yıkamaya koyuldu. Olympia konuşuyordu ama Malorie'nin aklı bambaşka yerlerdeydi. Öne doğru eğildiğinde Gary'nin omzunu görebiliyordu. Dışarıdaki dünyadan getirdiği tek şey ise hemen arkasındaki duvara yaslanmış duruyordu.

Çantası.

Eve girdiğinde çantasının içindekileri onlara göstermişti. Bunu ondan Don istemişti. Ama Malorie onlara iyice bakabilmiş miydi? Ya diğer ev arkadaşları?

"Ve durun!" dedi Tom. Malorie döndüğünde Tom'un köpeklerle birlikte mutfağın girişinde dikildiğini gördü. Sibirya kurtlarının ikisi de oturuyordu. Tom onları çiğ etle ödüllendirdi.

Malorie yıkamaya devam etti. Gary'nin çantasını düşünüyordu.

Bunun olacağını biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? Köpeklerle birlikte döndükleri andan beri her şey ortadaydı. Tom ve Jules köpekleri günün on, on iki saati boyunca eğitiyorlardı. Önce evi kullanıyorlardı, sonra bahçeye geçtiler. Rehber köpekler. Dışarıda asılı vaziyetteki kuşlar tıpkı bir alarm gibi iş görüyordu. Tıpkı Tom'un söylediği gibi. Gary geldiğinde kuşlar ötmüştü. Cheryl onları beslerken ötüyorlardı. Dolayısıyla Tom'un rehber köpekleri kullanarak dışarıdaki yeni dünyaya bir kere daha adım atmayı istemesi sadece bir zaman meselesiydi.

Ama bu defa durum daha da kötüydü çünkü daha uzağa gidecekti.

Tek bir blok için iki gün boyunca gözden kaybolmuşlardı. Eğer beş kilometre gitmeye kalkarlarsa onları bir daha ne zaman görebiliriz?

Beş kilometre. Tom'un evi beş kilometre uzaklıktaydı. Zaten gitmek istediği yer de orasıydı.

"Yüzde yüz emin olabileceğim tek yer orası," dedi. "Orada erzakım var. Onlara ihtiyacımız var. Yara bantları. Neosporin. Aspirin. Bandajlar."

İlaçlardan bahsedilince Malorie'nin morali biraz olsun yerine geldi ama Tom'un o kadar uzun zaman boyunca dışarıda olması destekleyemeyeceği kadar fazlaydı.

O gece Felix, "Endişelenme," dedi. "Bir T şekli çizecek şekilde planladık. Tom ve Jules bir şarkının ritmine göre yürüyecekler. Tek bir şarkının. Tony Light adında bir adamın 'Halfway to Paradise' isimli bir şarkısı. Radyoyu yanlarında götürecekler ve belirlediğimiz yönü takip ederken şarkıyı üst üste defalarca çalacaklar. Her yönde kaç adım atmaları gerekeceğini tam olarak biliyoruz. Hem de yolculuğun başından sonuna kadar."

"Yani dışarıda dans etmeyi mi planlıyorsunuz?" dedi Gary. "Ne hoş."

"Dans etmeyeceğiz," dedi Tom gergin bir tavırla. "Biraz yardım bulmak için yürüyeceğiz."

"Tom," dedi Cheryl, "istediğin kadar alıştırma yapabilirsin ama

dışarıdayken adımlarını olduğundan yarım santim bile daha büyük atsan yoldan çıkarsın. Kaybolursun. O zaman nasıl geri döneceksin? Dönemezsin."

"Döneceğiz," dedi Tom.

"Ayrıca kaybolsak da çaresiz kalmayacağız," diye ekledi Jules. "Erzaka ihtiyacımız var. Bunu hepimizden daha iyi biliyorsun Cheryl. En son erzak sayımını sen yaptın."

Evet, işte o gün geliyordu ama Malorie bundan hiç hoşlanmıyordu.

Tom ve Jules o sabah evden ayrılmadan önce adamı kenara çekerek "Tom," dedi. "Geri dönmezseniz evin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Geri döneceğiz."

"Geri döneceğinizi düşünmeni anlıyorum," dedi Malorie, "ama evin sana ne kadar ihtiyacı olduğunu anladığını sanmıyorum."

Jules gitmeye hazır olduğunu söylemek için ona seslenirken "Malorie," dedi Tom. "Evin hepimize ihtiyacı var."

"Tom."

"Geçen seferki gibi sinirlerinizin sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Bunun yerine, geçen sefer geri döndüğümüz gerçeğine tutunun. Bunu bir kere daha yapacağız. Ve bu defa Malorie, bir lider gibi davran. Korktukları zaman onlara yardımcı ol."

"Tom."

"İlaca ihtiyacın var Malorie. Steril olmaya. Doğumun çok yakın."

Tom'un kendi yolundan gideceği, evdeki hayatı iyileştirmek uğruna kendi hayatını durmadan tehlikeye atacağı açıktı.

Geçen sefer çocuk ayakkabılarıyla döndüler, diye hatırlattı kendine Malorie.

Bunu şimdi kendine bir kere daha hatırlatıyordu. Artık Tom ve Jules gitmişti. Dünyanın o ana dek karşılaştığı en tehlikeli ortamda beş kilometrelik bir yürüyüş yapacaklardı.

O sabah evden ayrıldılar. Felix onlarla birlikte haritanın üzerinden bir kere daha geçti. Gary onları cesaretlendirdi. Olympia ona daima şans getirdiğini söylediği Petoskey taşını onlara verdi. Fakat Malorie tek kelime bile etmedi. Sokak kapısı ikinci defa Tom'un ardından kapandığında Malorie ona seslenmedi. Ona sarılmadı. Ona veda etmedi.

Gidişlerinin ardından sadece birkaç saat geçtikten sonra bundan pişman oldu.

Yine de Tom'un evden ayrılmadan önce söylediği birkaç kelime işe

yarıyordu. Tom olmadığında evin ona rehberlik edecek bir güce ihtiyacı vardı. Tüm bu kaygılara, anlaşılabilir korkulara rağmen sakinliğini bozmayacak birine.

Ama bu zordu. Ev arkadaşları iyimserliğe uygun bir ruh halinde değildi.

Cheryl, beş kilometrelik bir yürüyüş sırasında yaratıklarla karşılaşma ihtimalinin iki blokluk bir dairedekinden daha yüksek olduğunu söyledi. Evdekilere, hayvanların yaratıklardan nasıl etkilendiğini kimsenin bilmediğini hatırlattı. Sibirya kurtları bu defa bir şey görürlerse Tom'a ve Jules'a ne olacaktı? Köpekler tarafından yenecekler miydi? Yoksa daha kötüsü mü olacaktı?

Cheryl kötü olasılıkları kabul eden tek kişi değildi.

Don, Tom ve Jules'un geri dönmemesi halinde başka bir grubun evden ayrılmaya hazırlanması gerektiğini söylüyordu. *Daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız var,* diyordu. *Onlar geri dönseler de dönmeseler de.*

Olympia başının ağrıdığını ve bunun büyük bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu anlamına geldiğini söyledi. Bu öyle bir fırtına olacaktı ki Tom ve Jules kendilerine sığınacakları bir yer ararken Felix'in ölçümlerinin dışına çıkacaklardı.

Cheryl de onunla hemfikirdi.

Don, erzakı "kendi gözleriyle görmek" için kilere gitti; neye ihtiyaçları olduğunu ve bunun için nereye gitmeleri gerektiğini tam olarak bilmek istiyordu.

Olympia şimşeklerden ve dışarıda olmaktan bahsetti.

Cheryl harita hakkında Felix'le tartışıyor, haritaların anlamını tamamen yitirdiğini söylüyordu.

Don ise uyku düzeni hakkında konuşuyordu.

O sırada Olympia gençliğinde yaşadığı bir fırtınayı anlattı.

Cheryl ve Felix arasındaki tartışma gittikçe kızışıyordu.

Olympia'nın sesi kulağa biraz histerik geliyordu.

Don sinirlenmeye başladı.

Tırmanmakta olan panikten ötürü bunalan Malorie en son konuşan oldu.

"Beni dinleyin," dedi, "şu anda yapabileceğimiz işlerimiz var. Hem de evden çıkmamıza gerek olmadan. Akşam yemeğini hazırlamamız gerekiyor. Bok kovası bütün gün boyunca boşaltılmadı. Kiler olduğundan çok daha iyi bir şekilde düzenlenebilir. Felix, sen ve ben

bahçede dolaşıp daha önce gözden kaçırmış olabileceğimiz alet edevatı arayabiliriz. Kullanabileceğimiz bir şeyler olabilir. Cheryl, sen de kuşları beslemelisin. Gary ve Don, neden birkaç yeri aramayı denemiyorsunuz? Aklınıza gelen tüm numaraları arayın. Belki de birilerine ulaşabilirsiniz. Olympia, eğer çarşafları yıkarsan gerçekten bize çok yardımın dokunur. Bir hafta önce yıkamıştık ama burada ne kadar az banyo yaptığımız düşünüldüğünde daha temiz çarşaflar gibi küçücük şeyler burayı bizim için katlanılır bir yer haline getirecektir."

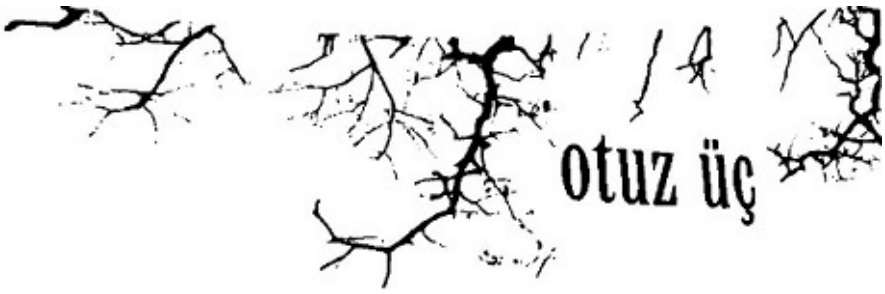
Ev arkadaşları Malorie'ye sanki bir yabancıymış gibi baktı. Bir anlığına kendini ortaya attığı için utandı ama sonra söyledikleri işe yaradı.

Gary sessizce telefona doğru yürüdü. Cheryl kilerin kapısına yöneldi.

Doğumun çok yakın, demişti Tom evden ayrılmadan önce.

Ev arkadaşları kendilerini ev işleriyle meşgul ederken ve Felix'le birlikte dışarı çıkmak için göz bağlarını takarken Tom ve Jules'un döndüklerinde yanlarında getirebilecekleri şeyleri düşündü. Bebeğine daha iyi bir hayat vermesine yardımcı olabilecek *herhangi bir şey* getirecekler miydi?

Göz bağına uzanırken Malorie'nin tek yapabildiği umut etmekti.

Nehir dört kola ayrılacak, demişti adam ona. *Senin takip etmen gereken, sağdan ikincisi. Sağdaki sazlıklara yapışıp bunun üstesinden gelmeyi bekleyemezsin. Zor olacak. Ve gözlerini açmak zorunda kalacaksın.*

Malorie kürek çekiyordu.

Ve zamanı geldiğini böylelikle anlayacaksın, demişti adam. *Bir kayıt duyacaksın. Bir ses. Bütün gün boyunca nehrin kenarında oturamayız. Bu çok tehlikeli. Bunun yerine oraya bir hoparlör koyduk. Kayıt durmadan kendini tekrar edecek. Onu duyacaksın. Epeyce yüksek sesli ve net. Sesi duyduğunda ise gözlerini açmak zorunda kalacaksın.*

Omzundaki acı dalgalanıyordu. İnlemelerini duyan çocuklar ona yardım etmeyi teklif etti.

Çocuklarla tek başına geçirdiği ilk yıl boyunca durmadan Tom'un sesini duyuyordu. Fikirlerinin çoğu hakkında sadece konuşulmuş, hiçbiri başarıya ulaşmamıştı. Elinde zamandan başka hiçbir şey olmayan Malorie bunların çoğunu denemişti.

Bahçeye mikrofon takmalıyız, demişti bir defasında.

Tom'un alarm sistemini kuşlardan hoparlörlere yükseltmek konusundaki fikri. İki bebekle bir başına kalan Malorie o mikrofonları istiyordu.

Ama nasıl olacaktı? Mikrofonları, hoparlörleri ve kabloları nereden bulacaktı?

Bir yere kadar arabayla gidebiliriz, demişti Tom başka bir sefer.

Bu çılgınlık, diye yanıtlamıştı Don.

Hayır, değil. Yavaş süreriz. Sokaklar bomboş. Başımıza gelebilecek en kötü şey ne olabilir ki?

Kürek çekmekte olan Malorie, banyodaki aynanın karşısında geçirdiği bir anı hatırladı. Aynada başka yüzler görmüştü. Olympia'nınkini. Tom'unkini. Shannon'ınkini. Hepsi ona evden ayrılması, çocukları daha güvenli bir yere götürmesi için yalvarıyordu. Riski tek başına almak zorundaydı. Bunu onun için yapabilecek Tom ve Jules artık yanında

değildi.

O sırada Tom'un sesi geri dönmüştü. Daima Tom'un sesiydi. Zihninin içindeydi, odayı dolduruyordu, aynadan yansıyordu.

Cheryl'in Wagoneer'ının çevresine bir tampon yap. Camları siyaha boya. Neye çarptığına aldırış etme. Sadece sür. Saatte sekiz, dokuz kilometre ilerle. Malorie, artık evde bebekler var. Dışarıda bir şey olup olmadığını öğrenmelisin. Yakında bir tehlikenin olup olmadığını. Mikrofonlar sana bu konuda yardımcı olacaktır.

Malorie banyodan çıkıp mutfağa gitti. Tom'un evine yürüyerek gidebilmeleri için bir zamanlar Felix'in, Jules'un ve Tom'un kullandığı haritayı inceledi. Notları hâlâ haritanın üzerindeydi. Felix'in hesaplamaları. Ölçekten faydalanarak Malorie de kendi yolunu çizdi.

Tom'un gelişmiş alarm sistemini istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Buna rağmen, henüz kazandığı kararlılığa rağmen nereye gideceğini hâlâ bilmiyordu.

Bir gece geç saatlerde bebekler uyurken mutfak masasında oturup eve arabayla geldiği o günü düşündü. Bu bir yıldan daha kısa bir zaman önceydi. O zamanlar aklındaki tek şey, gazetede gördüğü ilandaki adresti. Ama nelerin yanından geçmişli?

Hatırlamaya çalıştı.

Bir çamaşırhane.

Güzel. Başka?

Vitrinler boştu. Tıpkı bir hayalet kasaba gibi görünüyordu ve ilanı veren kişilerin orayı terk etmiş olabileceklerinden endişeleniyordun. Ya delirdiklerini ya da arabaya atlayıp çok uzaklara gittiklerini düşünüyordun.

Evet, doğru. Başka?

Bir fırın.

Güzel. Başka?

Başka mı?

Evet.

Bir bar.

Güzel. Posterde ne yazıyordu?

Bilmiyorum. Bu saçma bir soru!

Şeyin... şeyin... adını gördüğünde hissettiğin hüznü hatırlamıyorsun.

Neyin adını?

Grubun adını?

Grubun mu?

İki hafta önceki bir tarihte konser vereceği söylenen bir grubun adını okumuştun. Neydi o?

Grubun adını asla hatırlayamam.

Tamam, ama ya o duyguyu?

Hatırlamıyorum.

Evet, hatırlıyorsun. O duygu.

Üzgündüm. Korkuyordum.

Orada ne yaptılar?

Ne?

Barda. Orada ne yaptılar?

Bilmiyorum, içtiler. Yemek yediler.

Evet. Başka?

Dans etmiş olabilirler mi?

Dans ettiler

Evet.

Ve?

Ve ne?

Nasıl dans ettiler?

Bilmiyorum.

Neyle dans ettiler?

Müzikle dans ettiler Grupla dans ettiler.

Malorie ellerinden birini alnına götürdü ve gülümsedi.

Haklısın. Grubun çaldığı müzikle dans ettiler

Ve grubun mikrofonlara ihtiyacı vardı. Grubun hoparlörlere ihtiyacı vardı.

Tom'un fikirleri evde tıpkı birer hayalet gibi dolanıyordu.

Eğer Tom olsaydı, *tıpkı bizim yaptığımız gibi*, derdi. *Jules ve benim blokta dolaştığımız günkü gibi. Yaptıklarımızın çoğuna katılamamıştın ama artık yapabilirsin Malorie. Jules'la birlikte köpekleri bulduk ve sonra onları evime kadar yürümek için kullandık. Bunu düşün Malorie. Her şey birbirini takip etti, her adım bir sonrakinin habercisiydi. Çünkü tembellik etmedik. Risk aldık. Şimdi sen de aynısını yapacaksın. Arabanın ön camını siyaha boya.*

Tom gözleri görmeden araba kullanmayı önerdiğinde Don ona katıla katıla gülmüştü.

Ama Malorie'nin yaptığı tam olarak buydu.

Victor ona yardım edebilirdi. Bir keresinde Jules, köpeğin o şekilde kullanılmasına karşı çıkmıştı. Ama Malorie'nin yaşadığı evdeki

koridorun sonunda iki tane yeni doğmuş bebek vardı. Artık kurallar farklıydı. Hâlâ doğum yüzünden ağrı çekiyordu. Sırtındaki kaslar tutulmuştu. Ani hareketler yaptığında kasıkları parçalanacakmış gibi hissediyordu. Çabucak yoruluyordu. Yeni bir annenin hak ettiği dinlenme imkânını bulamamıştı.

Victor, diye düşünmüştü o zaman, *o seni koruyacak.*

Kilerde bulduğu boyayla arabanın ön camını siyaha boyadı. Camın iç kısmına çoraplar ve hırkalar yerleştirdi. Garajda bulduğu ahşap tutkalını ve kilerden aldığı bandı kullanarak arabanın tamponunu battaniyelerle ve şiltelerle güçlendirdi. Tüm bunları sokakta yapmıştı. Hem de gözleri bağlı bir halde. Henüz doğum yapmış olmanın verdiği tüm acılara rağmen. Her hareketinde cezalandırılıyormuşçasına.

Onları tek başına bırakmak zorunda kalacaktı, yalnız gitmeliydi.

Geldiği yönün tersine doğru yarım kilometre gidecekti. Sonra sola dönüp altı buçuk kilometre daha gidecekti. Ardından sağa dönecek ve dört kilometre boyunca düz gitmeye devam edecekti. O noktada barı aramaya başlayacaktı. Yanında Victor için yiyecek götürecekti; ihtiyacı olduğunda onu arabaya ve arabadaki yiyeceğe geri götürecek olan Victor olacaktı.

Saatte sekiz, on kilometre kulağa oldukça makul geliyordu. Yeterince güvenliydi.

Ama ilk denemesinde ne kadar zor olabileceğini fark etti.

Aldığı tüm önlemlere rağmen önünü görmeden araba kullanmak dehşet vericiydi. Asla ne olduğunu öğrenemeyeceği şeyleri ezip geçerken Wagoneer vahşi bir şekilde sarsılıyordu. Yirmi defa kaldırıma girdi. İki defa direğe tosladı. Bir defasında ise park halindeki bir araca çarptı. Bu saf ve korkutucu bir gerilimdi. Kilometre sayacından gelen her tık sesinde bir çarpışma, bir kaza bekliyordu. Bir trajedi. Eve dönene kadar sinirleri allak bullak olmuştu. Elleri boş dönmüştü ve bunu bir kere daha deneyecek cesarete sahip olduğundan pek emin değildi.

Ama denedi. Ciddi şekilde hasar görmüş olan Wagoneer ile dokuzuncu denemesinde aradığını buldu.

Çamaşırhaneyi yedinci denemesinde bulmuştu ve orayı eve ilk gelişinden hatırladığı için bir daha deneyecek cesareti buldu. Gözleri bağlı ve korkmuş vaziyette bir ayakkabıcıya, bir kahveciye, bir dondurmacıya ve bir sinemaya girdi. Ayakkabılarının çıkardığı sesin bir ofis lobisinin mermer zemini üzerinde yankılandığını duydu. Tebrik

kartlarıyla dolu bir rafı yere devirdi. Tüm bunlara rağmen barı bulmakta zorlanıyordu. Sonra dokuzuncu günün akşamına doğru Malorie kilitli olmayan ahşap bir kapıdan geçti ve o anda başardığını anladı.

Ekşimiş meyve, duman ve bayat bira kokusu kadar sıcak bir karşılama daha görmemişti. Dizlerinin üzerine çökerek Victor'un boynuna sarıldı.

"Bulduk," dedi.

Vücudu acı içindeydi. Başı ağrıyordu. Boğazı kurumuştu. Karnını sönmüş, ölgün bir balon gibi hayal etti.

Ama işte, oradaydı.

Ahşap bar tezgâhına ulaşmak epey zamanını aldı. Sandalyelere çarpınca dirseğini sertçe bir sütuna vurdu. Bir defa tökezledi ama önündeki masa yere düşmesini önledi. Parmaklarıyla dokunarak çevresindeki ekipmanların ne olduklarını anlamak için bir hayli zaman harcadı. Mutfakta mıydı? İçecekleri karıştırmak için mi kullanılıyordu bu? Victor oyuncu bir tavırla Malorie'yi dürtükleyince kendi etrafında dönen kadın karnını sert bir yere çarptı. Sonunda barı bulmuştu. Victor'un tasmasını çelik taburelerden biri olduğunu düşündüğü şeye bağlayarak barın arkasına geçip şişelere dokundu. Her hareketi ne kadar kısa zaman önce doğum yaptığını hatırlatıyordu. Birer birer şişeleri burnuna götürdü. Viski. Şeftalili bir şey. Limonlu bir şey. Votka. Cin. Ve sonunda rom. Tıpkı Olympia'nın geldiği akşam ev arkadaşlarının eğlenmeye çalışması gibi.

Elindeki şişe kendisini iyi hissetmesine neden oluyordu. Sanki onu ellerinin arasına almak için binlerce yıl beklemiş gibiydi.

Şişeyi tezgâh boyunca taşıdı, bir tabure bulup oturdu ve şişeyi ağzına götürüp kafasına dikti.

Alkol damarlarına yayılıyordu. Bir anlığına acısını dindirir gibi oldu.

Kendine ait karanlığında, yaratıklardan birinin barda hemen yanında oturuyor olabileceğini biliyordu. Büyük olasılıkla bar onlarla dolup taşıyordu. Her masada üçer yaratık oturuyordu. Onu büyük bir sessizlik içinde izliyorlardı. Aklını kaçırmış gibi görünen, gözleri bağlı haldeki kadını ve rehber köpeğini seyrediyorlardı. Ama o anda bunların hiçbiri Malorie'nin umurunda değildi.

"Victor," dedi, "sen de biraz ister misin? Senin de içmeye ihtiyacın var mı?"

Tadı bir harikaydı.

Barda bir akşam geçirmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu

hatırlayarak içkisini tekrar yudumladı. *Bebekleri unut, evi unut, her şeyi unut.*

"Victor, bu çok güzelmiş."

Ama köpeğin meşgul olduğunu gördü. Tabureye bağladığı tasmasını çekiştiriyordu.

Malorie şişeyi kafasına bir defa daha dikti. Sonra Victor inledi.

"Victor? Ne oldu?"

Victor tasmasını sertçe çekiştirmeye başlamıştı. Hırlamıyor ama inliyordu. Malorie köpeği dinledi. Köpeğin sesi kulağa epeyce endişeli geliyordu. Malorie ayağa kalkıp Victor'un tasmasını çözdü ve köpeğin ona yol göstermesine izin verdi.

"Victor, nereye gidiyoruz?"

Köpeğin onu içeri girdikleri kapıya geri götürdüğünü biliyordu. Yolda masalara çarptılar. Victor'un patileri seramik zemin üzerinde kayıyordu. Malorie bacağını bir sandalyeye çarptı.

Koku burada daha güçlüydü. Bar kokuyordu. Dahası da vardı.

"Victor?"

Köpek durdu. Sonra yerdeki bir şeyi eşelemeye başladı.

Bu bir fare, diye düşündü Malorie. *Burada çok sayıda fare olmalı.*

Ayağıyla genişçe bir yay çizmeye kalktığında küçük ve sert bir şeye çarptı. Victor'u kenara çekerek temkinli bir şekilde yere dokundu.

Bebekleri ve eğer o olmazsa öleceklerini düşündü.

"Ne var Victor?"

Bu bir tür halkaydı. Çeliğe benziyordu. Yanında kısa bir halat vardı. Gözleri kapalı bir halde nesneyi inceleyen Malorie bunun ne olduğunu anlayarak ayağa kalktı.

"Victor, bu bir kiler kapısı."

Köpek gürültülü bir şekilde nefes alıyordu.

"Buraya hiç bulaşmayalım. Bardan almamız gereken bazı şeyler var."

Ama Victor tekrar çekiştirdi.

Aşağıda insanlar olabilir, diye düşündü Malorie. *Saklanıyor, aşağıda yaşıyor olabilirler. Bebekleri büyütmesine yardımcı olabilecek insanlar.*

"Merhaba!" diye seslendi ama yanıt yoktu.

Göz bağının ardından terler süzülüyordu. Victor tırnaklarını ahşap kapağa geçirmişti. Eğilip kapağı açtığı sırada Malorie bedeninin ortadan ikiye ayrılacağını sandı.

Bir anda bara dolan koku yüzünden boğulacak gibi oldu. Dikildiği

yerde kusarken romun genzini yaktığını hissetti.

"Victor," dedi güçlükle nefes alarak. "Aşağıda çürümekte olan bir şeyler var. *Bir şeyler...*"

Sonra kavurucu bir korku dalgası bedenini ele geçirdi. Bu, camları siyaha boyanmış bir arabayı kullanmaya çalışan bir kadının duyacağı türden bir korku değildi; daha ziyade, göz bağlarını takmış vaziyette bir odaya girdiğinde orada ondan başka birinin daha olduğunu hissettiği an yaşayacağı türden bir korkuydu.

Tökezleyerek kilere düşeceğinden ve kilerin dibinde her ne varsa onunla karşılaşacağından korkarak kapıya uzandı. Koku bayatlamış yiyeceklere ait değildi. Kalitesiz içkiler de böyle kokmazdı.

"Victor!"

Köpek, kokunun kaynağını keşfetmeye kararlı bir şekilde kadını çekiştiriyordu.

"Victor! *Haydi!*"

Ama köpek vazgeçmedi.

Mezarlar böyle kokar. Ölümün kokusudur bu.

Acı içindeki Malorie, Victor'u çekiştirerek hızla odadan çıktı ve bara dönüp köpeği bağlayabileceği bir direk aradı. Ahşaptan yapılmış bir tane buldu. Köpeğin tasmasını direğe bağladı, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına alarak sakinleşmesi için ona yalvardı.

"Bebeklere dönmeliyiz," dedi köpeğe. "Sakinleşmek *zorundasın.*"

Ama Malorie'nin kendi kendini de sakinleştirmesi gerekiyordu.

Hayvanların bundan nasıl etkilendiğini belirlemeyi başaramadık. Bunu asla öğrenemedik.

Gözleri kapalı bir halde, kilere uzanan koridora doğru döndü.

"Victor," dedi gözlerinden yaşlar akarken. "Aşağıda ne gördün?"

Köpek hareketsizdi. Gürültülü bir şekilde nefes alıp veriyordu. Fazlasıyla gürültülü bir şekilde.

"Victor?"

Ayağa kalkıp köpekten uzaklaştı.

"Victor. Şuraya kadar gideceğim. Birkaç tane mikrofon bulmaya çalışacağım."

Malorie'nin bir parçası ölmeye başlamıştı. Sanki aklını kaçıran oydu. Jules'u düşündü. Bu köpeği kendisini sevdiğinden bile daha çok seven Jules'u.

Köpek ev arkadaşlarıyla arasındaki son bağlantıydı.

Köpeğin gırtladığından işkence görüyormuş gibi bir hırıltı yükseldi. Malorie daha önce hiç köpeğin bu sesi çıkardığını duymamıştı. Dünya üzerindeki hiçbir köpek böyle sesler çıkarmazdı.

"Victor. Buraya geldiğimiz için üzgünüm. Çok üzgünüm."

Köpek vahşice hareket edince Malorie köpeğin tasmasından kurtulduğunu düşündü. Ahşap direk paramparça oldu.

Victor havladı.

Geriye çekilen Malorie, yorgun dizlerinin arkasında basamağa benzer bir şey hissetti.

"Victor, hayır. *Lütfen*. Çok üzgünüm."

Köpek bedenini savurarak bir masaya çarptı.

"Ah Tanrım! VICTOR! *Hırlamayı kes! Dur! Lütfen!*"

Ama Victor duramıyordu.

Malorie arkasındaki halıyla kaplı basamağa dokundu. Sürünerek basamağa çıktı; Victor'un gördüğü şeye arkasını dönmeye korkuyordu. Büzülüp zangır zangır titreyerek köpeğin aklını kaçırmasını dinledi. Köpeğin işeme sesini. Havayı ısırmaya çalışırken dişlerinden gelen çarpma sesini.

Malorie irkildi. İçgüdüsel olarak silah olarak kullanabileceği bir alete uzandı ve ellerinin, çelikten yapılmış küçük bir sopayı andıran bir şeyi kavradığını hissetti.

Yavaşça ayağa kalkarak çelik sopanın uzunluğunu ölçmeye çalıştı.

Victor hâlâ havayı ısırıyordu. Tekrar deliye döndü. Dişleri kırılıyor gibiydi.

Malorie'nin parmakları, çelik çubuğun ucundaki kısa ve dikdörtgen kısma dolandı. Ucu, çelikten örülmüş bir ağla kaplanmış gibiydi.

Nefesini tuttu.

Sahnedeydi. Buraya gelmesine neden olan şeyi ellerinin arasında tutuyordu. Ellerinin arasındaki bir mikrofondu.

Victor'un kemiklerinin kırıldığını, kürkünün ve elinin yırtıldığını duydu.

"*Victor!*"

Mikrofonu cebine sokuşturdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Öldür onu, diye düşündü.

Ama öldüremezdi.

Çılgına dönmüş bir halde sahnenin üzerindekileri yokladı. Arkasındaki Victor kendi bacaklarından birini çiğniyordu sanki.

Bedenin yorgun. Victor ölüyor. Ama evde iki tane minicik bebek var. Malorie, onların sana ihtiyacı var. Sana ihtiyaçları var, sana ihtiyaçları var, sana ihtiyaçları var.

Gözyaşları birikip göz bağının ardından süzüldü. Kesik kesik inleyerek nefes alabiliyordu. Dizlerinin üzerine çöküp sahnenin diğer ucunda duran kare şeklindeki küçük nesneye doğru uzanan kabloyu takip etti. Ucunda üç mikrofon olan üç kablo daha buldu.

Victor hiçbir köpeğin çıkarmaması gereken bir ses çıkardı. Sesi, çaresizlik içindeki bir insanı andırıyordu. Malorie bulabildiği her şeyi topladı.

Hoparlörler taşıyabileceği kadar küçüktü. Mikrofonlar. Kablolar. Ayaklık.

"Victor, üzgünüm. Çok üzgünüm Victor. Çok üzgünüm."

Ayağa kalktığında bedeninin daha fazlasına dayanamayacağını düşündü. Gücü biraz daha az olsaydı sonsuza dek ayağa kalkamayacağına inanıyordu. Yine de ayağa kalktı. Victor çabalamaya devam ederken Malorie sırtını duvara dayayıp yolunu bulmaya çalıştı. Sonunda sahneden inmeyi başardı.

Victor bir şey görmüştü. O şimdi neredeydi?

Gözyaşları durmak bilmiyordu. Yine de yabancısı olduğu tuhaf bir duygu onu ele geçirdi: son derece sakindi. Annelik. Sanki kendine yabancı gibiydi, sadece bebekler için hayatta kalmalıydı.

Barı boylu boyunca geçerek Victor'un bacağına sürtünebileceği kadar yaklaştı köpeğe. Ona sürtünen yeri yanı mıydı? Burnu muydu? Ona veda mı ediyordu? Yoksa Malorie'yi yalamaya mı çalışmıştı?

Malorie barda yoluna devam ederek içeri girmek için kullandıkları kapıya döndü. Açık vaziyetteki kiler kapısı epeyce yakındaydı ama tam olarak nerede olduğunu kestiremiyordu.

"BENDEN UZAK DUR! BENDEN UZAK DUR!"

Topladığı eşyaları taşımaya çalışarak öne doğru bir adım attı ama ayakkabısının altında zemini hissedemedi.

Dengesini kaybetti.

Az kalsın düşecekti.

Toparlanmayı başardı.

Bardan çıkmadan önce çığlık attığı sırada sesi sanki bir yabancıya aitti.

Güneş tenini ısıtırken hızla hareket ederek arabaya yöneldi.

Düşünceleri bölük pörçüktü. Her şey çok çabuk olup bitiyordu. Beton

kaldırımdan inip sertçe arabaya çarptı. Elindeki eşyaları aceleyle arabanın arkasına yükledi. Direksiyonun önüne geçtiğinde acı acı feryat etti.

Acımasızlık. Bu dünya. Victor.

Kontağa taktığı anahtarı döndürmek üzereyken sırtı terden sırılsıklam olmuş vaziyette donakaldı.

O yokken arabaya bir şey girmiş olabilir miydi? Hemen yanı başındaki yolcu koltuğunda bir şeyin oturuyor olma ihtimali neydi?

Eğer arabaya bir şey girdiyse onu kendi elleriyle çocuklara götürüyor olacaktı.

Eve gitmek için kilometre sayacına bakmak zorundasın, dedi kendi kendine. Kafasının içindeki ses bile titriyordu; o bile kulağa ağlıyormuş gibi geliyordu.

Gözlerini bir an olsun açmadan kollarını sağa sola savurarak arabanın içinde döndü, elleri sertçe arabanın ön paneline, tavanına, camlarına çarptı.

Göz bağını yırtarak çözdü.

Siyah ön camı gördü. Arabada yalnızdı.

Kilometre sayacını kullanarak dört kilometre geri döndü. Shillingham'a kadar altı buçuk kilometre daha ilerledikten sonra önünde yarım kilometrelik bir mesafe kalmıştı. Yol boyunca karşısına çıkan her kaldırıma ve tabelaya çaptı. Saatte sadece sekiz kilometre hızla ilerlediğinden yol gözüne hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Park ettikten sonra bulduklarını topladı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Gözlerini açıp koşarak bebeklerin odasına girdi.

Uyanmışlardı. Suratları kıpkırmızıydı. Ağlıyorlardı. Açlardı.

Çok sonra, tir tir titreyerek rutubetli mutfak zeminine uzandı. Victor'un çıkardığı sesleri hatırlayarak yanındaki mikrofonlara ve iki küçük hoparlöre baktı.

Köpeklerin bağışıklığı yok. Onlar da akıllarını kaçırabiliyor. Köpeklerin bağışıklığı yok.

Ve ne zaman ağlamasının kesileceğini sansa yeniden ağlamaya başladı.

Malorie üst kattaki banyodaydı. Saat geç olmuştu ve ev sessizdi. Ev arkadaşları uyuyordu.

Gary'nin çantasını düşünüyordu.

Tom, yokluğunda evin lideri rolünü üstlenmesini söylemişti. Ama çanta onu rahatsız ediyordu. Tıpkı Don'un aniden Gary'yle ilgilenmeye başlamasının onu rahatsız ettiği gibi. Tıpkı Gary'nin abartılı ve samimiyetsiz bir şekilde söylediği her şey gibi.

Her şeye burnunu sokmak yanlıştı. İnsanlar bir arada yaşamaya zorlandıklarında mahremiyetleri çok önemliydi. Ama bu onun görevi değil miydi? Tom'un yokluğunda hislerinin doğru olup olmadığını öğrenmek ona bağlı değil miydi?

Malorie koridora kulak kabarttı. Evde en küçük bir hareket yoktu. Banyodan çıkıp Cheryl'in odasına doğru döndü ve dinlenmekte olan kadının hatlarını gördü. Başını Olympia'nın odasına uzattığında onun da hafifçe horladığını duydu. Malorie elini tırabzandan ayırmadan yavaşça merdivenlerden indi.

Mutfağa girdi ve ocağın üzerindeki ışığı yaktı. Çevresine loş bir ışık yayan lamba hafifçe uğulduyordu ama yeterliydi. Malorie oturma odasına yöneldiğinde Victor'un onu izlediğini gördü. Felix kanepede uyuyordu. Genellikle Tom'un yattığı yer yatağı boştu.

Mutfaktan geçerek yemek odasına yaklaştı. Ocağın solgun ışığı, odayı Gary'nin yerde yattığını görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu. Sırtüstü uyuyordu.

Malorie düşündü.

Çanta duvara dayalı vaziyette duruyordu, yattığı yerden kolunu uzatsa ona dokunabilirdi.

Malorie ağır adımlarla yemek odasını arşınladı. Döşeme tahtaları ağırlığı altında gıcırdıyordu. Durdu ve adamın aralanmış dudaklarına ve sakallı suratına baktı. Adamın dudaklarından iniltiye benzer hafif ve düzenli bir horultu yükseliyordu. Malorie nefesini tutarak ona doğru bir

adım attı ve durdu. Adamın tepesinde dikilerek kılını bile kıpırdatmadan Gary'yi izledi.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Gary aniden horlayınca kalp atışları hızlandı. Beklemeye karar verdi.

Çantayı almak için adamın göğsünün üzerinden uzanmalıydı. Gary uyuklarken kadının kolu adamın tişörtünün sadece birkaç santim üzerinde sallandı. Adam tekrar horladığında parmakları çantanın sapını kavramıştı. Malorie döndü.

Adam ona bakıyordu.

Malorie donakaldı. Adamın gözlerine baktı.

Hafifçe ciğerlerindeki havayı boşalttı. Adamın gözleri açık değildi. Gölgeler onu yanıltmıştı.

Hızla çantayı aldı, ayağa kalktı ve odadan ayrıldı.

Kiler kapısının önüne geldiğinde durup dinledi. Yemek odasında hiçbir hareket yoktu. Kiler kapısı yavaşça ve sessizce açıldı ama menteşelerin gıcırdamasını engelleyememişti. Kapının çıkardığı ses her zamankinden daha yüksekti. Sanki tüm ev çatırdayarak ortadan ikiye ayrılıyor gibiydi.

Kapıyı geçebileceği kadar araladıktan sonra süzülerek kilere girdi. Ev yeniden sessizliğe kavuştu.

Yavaş adımlarla merdivenleri inerek toprak zemine ayak bastı.

Gergindi; ampulün yanındaki ipi bulmak epeyce zamanını aldı. İpi bulduğunda oda parlak sarı renkli ışıkla aydınlandı. Işık gereğinden fazla parlaktı. İki kat yukarıda uyuyan Cheryl'i bile uyandırabilirdi.

Odaya göz gezdirerek biraz daha bekledi.

Kesik kesik aldığı solukların sesini duyabiliyordu. Başka en küçük bir ses yoklu.

Bedeni sızlıyordu. Dinlenmesi gerekiyordu ama o anda tek istediği, Gary'nin yanında getirdiklerini görmekti.

Ahşap tabureye doğru yürüyüp oturdu.

Bir klik sesiyle çantayı açtı.

Çantanın içinde eski bir diş fırçası gördü.

Çoraplar.

Tişörtler.

Bir gömlek.

Deodorant.

Ve kâğıtlar. Bir de defter.

Malorie kilerin kapısına baktı. Yukarıdan ayak sesi gelip gelmediğini anlamaya çalıştı ama yoktu. Giysilerin altındaki defteri çekip çıkardı ve çantayı yere bıraktı.

Defterin kapağı mavi renkli ve temizdi. Kenarları kıvrılmamıştı. Gary defteri elinden geldiğince özenle saklamış gibi görünüyordu.

Defteri açtı.

Okumaya başladı.

El yazısı o kadar düzgündü ki Malorie'yi korkutuyordu. Titizlikle yazılmıştı. Yazının sahibi tüm tutkusunu ve kibrini yazısına yansıtmıştı. Malorie sayfaları çevirirken bazı cümlelerin soldan sağa, bazılarının ise tam tersi yönde sağdan sola yazıldığını gördü. Defterin ilerleyen sayfalarındaki cümleler ise yukarıdan başlayıp aşağı doğru iniyordu. Defterin sonundaki cümleler kusursuz birer spiral oluşturacak şekilde yazılmış, kelimelerden oluşan tuhaf tasarımlara ve desenlere dönüşmüştü.

Bir insanın zihninin sınırını öğrenmek için *bu yaratıkların gücünü kavramak gerekir. Bu, algılamayla ilgili bir meseleyse onlarla karşılaşan iki farklı adam üzerindeki etkileri birbirinden son derece farklı olacaktır. Benim sınırım seninkinden farklı. Bu evdeki maymunlardan farklı olduğu ise su götürmez bir gerçek. Hiperbolik bir histeri içinde olan diğerleri, yaratıklara bağladığımız kurallara karşı daha duyarlı. Diğer bir deyişle, çocuklarınkine benzer gelişmemiş zihinlere sahip olan bu ahmaklar hayatta kalmayı beceremeyecek. Fakat benim gibi biri... Aslında demek istediğimi anlatmayı başardığımı düşünüyorum.*

Malorie sayfayı çevirdi.

Dünyanın sonu gelirken ne tür bir adam korkuyla büzülür ki? Kardeşleri birbirini öldürürken, Amerika'nın banliyöleri cinayetlerle kuşatılırken... ne tür bir adam battaniyelerin ve göz bağlarının arkasına sığınır? Cevap şu: ÇOĞU. Onlara akıllarını kaçıracakları söylendi. Onlar da akıllarını kaçırıyorlar.

Malorie tekrar kilerin merdivenlerine baktı. Ocağın üzerindeki ışık, kiler kapısının altından ince bir şerit halinde süzülüyordu. En azından o ışığı kapatabileceğini düşündü ama yukarı çıkıp lambayı kapatmak yerine sayfayı çevirdi.

Bunu kendimize yapan biziz. Bunu kendimize yapan biziz. BUNU KENDİMİZE YAPAN BİZİZ. Diğer bir deyişle (ki bu lafımı sakın unutma!): İNSANOĞLU ASLINDA KORKTUĞU YARATIĞIN TA KENDİSİDİR.

Bu, Frank'in defteriydi ama bunun Gary'de ne işi vardı?

Çünkü bunları yazan oydu.

Çünkü Malorie, Gary'nin eski evinde perdeleri indirenin Frank olmadığını biliyordu.

Perdeleri açan Gary'ydi.

Malorie göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbine rağmen ayağa kalktı.

Tom evde değildi. Tom, kendi evine gitmek için beş kilometrelik bir yürüyüşe çıkmıştı.

Kiler kapısının alt kısmına baktı. Ocaktan gelen ışığa. Bir çift ayakkabının aniden kapının önünde belirip ışığı kesmesini bekliyordu. Raflarda silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Eğer Gary kilere girerse onu neyle öldürebilirdi?

Işığın önünü kesecek bir çift ayakkabı görmeyince Malorie defteri iyice suratına yaklaştırdı ve okumaya devam etti.

Rasyonel olarak bakıldığında ve düşüncelerimi onlara kanıtlamak için başka seçeneğim kalmadı. Kendimi bunu yapmaya ikna edene kadar en az bin defa aynı satırları yazacağım. İki bin defa. Üç bin defa. Bu insanlar söylediklerimi reddediyorlar. Bana inanmak için bir kanıta ihtiyaçları var. Ama bunu onlara nasıl kanıtlayabilirim? Onların nasıl inandırabilirim?

Perdeleri indirip kapıları açacağım.

Satır aralarında numaralandırılmış notlar vardı ve notlara karşılık gelen sayılar titizlikle sayfanın tepesine yazılmıştı. 2343 numaralı not. 2344 numaralı not. Sonu gelmeyen, bitmek bilmeyen, acımasız notlar.

Malorie sayfayı çevirdi.

Üst kattan bir gürültü geldi.

Kapıya baktı. Hareket etmeye, hatta gözlerini kırpmaya bile korkuyordu. Boş gözlerle kapıya bakarak bekledi.

Gözleri kapının üzerindeydi, çantaya uzandı ve defteri Gary'nin eşyalarının altına sokuşturdu. Defter doğru yöne mi bakıyordu? Gary de bu şekilde mi koymuştu?

Malorie bilmiyordu. *Bilmiyordu.*

Çantayı kapattı ve ampulün yanındaki ipi çekti.

Malorie gözlerini kapattı ve ayaklarının altındaki soğuk toprağı hissetti. Sonra gözlerini kapattı. Kiler kapısının altından sızan ışık mutlak karanlığı yarıyordu.

Malorie ışığa bakarak beklemeye devam etti.

Kileri boylu boyunca arşınlayıp gözleri karanlığa alışırken merdivenleri çıktı ve kulağını kapıya dayadı.

Düzensiz soluklar alarak dinledi. Eve bir kere daha sessizlik hâkim olmuştu.

Gary mutfağın diğer ucunda dikiliyor. Kilerin kapısına bakıyor. Kapıyı açtığın zaman seni karşılayacak.

Bekledi. Bekledi. Ama hiçbir şey duymadı.

Kapıyı açtığı anda menteşeler gıcırdadı.

Çantayı elinden bir an olsun bırakmayan Malorie gözleriyle mutfağı taradı. Sessizlik sağır ediciydi.

Ama orada kimse yoktu. Kimse onu beklemiyordu.

Elini karnına koyarak kapıdan süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı.

Oturma odasına baktı. Sonra da yemek odasına.

Oturma odasına.

Yemek odasına.

Parmak uçlarında yürüyerek mutfağı geçti ve sonunda yemek odasına girdi.

Gary hâlâ sırtüstü uzanıyordu. Göğsü yükselip alçalıyordu. Hafifçe horulduyordu.

Ona yaklaştığı sırada adam hareket edince Malorie bekledi.

Hareket etti...

Hareket eden sadece adamın koluydu.

Malorie boş gözlerle adamın suratına ve kapalı haldeki gözlerine bakarak onu izledi. Alelacele dizlerinin üzerine çöküp adamın vücudunun sadece birkaç santim üzerinden uzanarak çantayı duvara dayadı.

Çanta daha önce de bu şekilde mi duruyordu?

Onu orada öylece bıraktı. Ayağa kalkarak hızla odadan çıktı. Mutfağa girdiğinde ışığın aydınlattığı gözleri başka birinin gözleriyle buluştu.

Malorie donakaldı.

Karşısındaki Olympia'ydı.

"Sen ne *yapıyorsun?*" diye fısıldadı Olympia.

"Hiçbir şey," dedi Malorie soluksuz bir biçimde. "Burada bir şey unuttuğumu sandım."

"Korkunç bir rüya gördüm," dedi Olympia. Malorie kadına doğru yürüyüp ona uzandı. Olympia'yı üst kata çıkardı. Bunun üstesinden beraber geleceklerdi. Yukarı çıktıklarında Malorie alt kata baktı.

"Tom'a söylemeliyim," dedi.

"Rüyamdan mı bahsediyorsun?"

Malorie, Olympia'ya baktı ve başını iki yana salladı.

"Hayır. Hayır. Üzgünüm. Hayır."

"Malorie?"

"Evet."

"Sen iyi misin?"

"Olympia. Tom'a ihtiyacım var."

"Pekâlâ, ama o burada değil."

Malorie alt kata baktı. Ocağın ışığı hâlâ yanıyordu. Oturma odasının girişini yeterince aydınlatıyordu. Böylece, yemek odasından biri çıkıp da mutfağa girerse Malorie onun gölgesini görebilecekti.

Hevesli bir şekilde loş odaya bakıyordu. Bekliyordu. Gölgeyi görmeyi umuyordu. Er ya da geç geleceği kesindi.

Alt katı izlerken Olympia'nın az önce söylediğini düşündü.

Tom burada değil.

Evi büyük bir kutu olarak düşünüyordu. Bu kutudan çıkmak istiyordu. Tom ve Jules her ne kadar dışarıda olsalar da hâlâ *bu* kutunun içindeydiler. Bütün dünya kutunun içinde kapana kısılmıştı. Gezegen, dışarıdaki kuşların içinde durduğu karton kutuya sıkışıp kalmıştı. Malorie, Tom'un kutunun kapağını açmak için bir yol aradığını biliyordu. Dışarı çıkmanın yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama Malorie, bunun üzerinde ikinci ya da üçüncü bir kapak daha olup olmadığını merak ediyordu.

Kapana kısıldık, diye düşündü. *Hem de sonsuza dek.*

Tom ve Jules'un, Sibirya kurtlarıyla birlikle beş kilometrelik yürüyüşlerine çıkmalarının üzerinden bir hafta geçmişti. Malorie onları evde görmeyi hiç bu kadar istememişti. Kapının çaldığını duymayı ve geri döndükleri için rahatlamayı istiyordu. Karşılaştıkları şeyleri anlatırken onları dinlemek ve yanlarında getirdiklerine bakmak istiyordu. Tom'a kilerde okuduklarından bahsetmek istiyordu.

Bir önceki gece hiç uyumamıştı. Yatak odasının karanlığında Gary'nin defteri hakkında düşünüp durmuştu. Şimdi evin giriş salonundaydı. Görünüşe göre evin geri kalanından saklanıyordu.

Felix'e anlatamazdı çünkü adam bir şeyler yapabilirdi. Bir şeyler söyleyebilirdi. Malorie öyle bir durumda Tom ve Jules'un evde olmasını istiyordu. Felix'in onlara ihtiyacı olacaktı.

Gary'nin neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? *Ya da neler yaptığını.*

Cheryl'le konuşamazdı. Cheryl ateşli ve güçlü bir karaktere sahipti. Sinirlenirdi. Bir şeyler yapmak konusunda Felix'ten bile daha önce davranırdı.

Olympia ise sadece daha fazla korkardı.

Gary'yle konuşamazdı. Konuşmayacaktı. Tom olmadan böyle bir şeyin imkânı yoktu.

Ama arlık eskisi kadar yakın olmasalar da ruh halindeki ani değişimlere rağmen Don'la konuşabileceğini düşünüyordu.

Malorie onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordu. Her zaman öyleydi.

Gary ise haftalardır Don'un omuzlarından inmeyen şeytandı. Don'un evde bunun gibi birine *ihtiyacı* vardı. Dünyayı onun gibi gören birine. Ama Don'un şüpheciliği ona yardımcı olabilir miydi? Gary'yle yaptığı onca konuşmaya rağmen yeni gelenle ilgili bir sorun olabileceğini düşünememiş miydi?

Gary uyurken bile çantayı yanından ayırmıyor. Ona önem veriyor. İçindeki yazılara önem veriyor ve inanıyor.

Bu dünyadaki her şey çok acımasız, diye düşündü ama hiçbir şey Gary'nin defterini Tom uzaklardayken keşfetmek kadar acımasız olamazdı.

Uzun bir süre boyunca dönmeyebilir

Kes şunu.

Ya da sonsuza dek.

Kes şunu.

Ölmüş olabilir. Evin önündeki sokakta bile öldürülmüş olabilirler. Beklediğin adamın cesedi bir haftadır hemen yanı başındaki bahçede yatıyor olabilir.

Hayır, o ölmedi. Geri dönecek.

Belki.

Dönecek.

Belki.

Felix'le birlikte harita hazırladılar.

Felix ne bilir ki?

Üzerinde birlikte çalıştılar. Tom başarma şansı olmadığını düşünseydi böyle bir risk almazdı.

George'un izlediği videoyu hatırlıyor musun? Tom, George'a epeyce benziyor.

SUS ARTIK!

Benziyor. O adamı idolleştirmiş. Ya köpeklerden ne haber?

Köpeklerin nasıl etkilendiğini bilmiyoruz.

Hayır, ama etkilenebilirler. Bunun neye benzeyeceğini hayal edebiliyor musun? Deliye dönen bir köpeğin?

Lütfen... hayır.

Bunları görmen, düşünmen gerekiyor. Tom geri dönmeyebilir.

Dönecek, dönecek, dönecek...

Dönmezse başka birine söylemek zorunda kalacaksın.

Tom geri dönecek.

Aradan bir hafta geçti.

GERİ DÖNECEK!

Gary'ye söyleyemezsin. Önce başkasıyla konuşmalısın.

Don.

Hayır. Hayır. O olmaz. Felix. Don seni öldürür.

Ne??

Malorie, Don değişti. O artık farklı. O kadar da aptal olma.

Bize zarar vermez.

Evet, verir. Hepinizi baltayla paramparça eder.

KES ARTIK!!

Hayatı önemsemiyor. Sana bebeğini kör etmeni söylemişti Malorie.

Bize zarar vermez.

Verir. Felix'le konuş.

Felix herkese söyleyecektir.

Söylememesini iste. Felix'le konuş. Tom geri dönmeyebilir.

Malorie giriş odasından ayrıldı. Cheryl ve Gary mutfaktaydı. Gary masanın başında oturmuş, konservedeki armutları boşaltıyordu.

"İyi akşamlar," dedi sanki akşamın iyi olmasının nedeni kendisiymiş gibi bir ses tonuyla.

Malorie adamın anladığını düşündü. Biliyordu.

Uyanıktı, uyanıktı, uyanıktı.

"İyi akşamlar," dedi Malorie. Adamın yanından ayrılarak oturma odasına girdi.

Felix oturma odasındaki telefonun başında oturuyordu. Haritayı sehpanın üzerine açmıştı.

"Anlamıyorum," dedi aklı karışmış bir halde. Felix pek iyi görünmüyordu. Doğru düzgün yemek yediği söylenemezdi. Bir hafta önce Malorie'yi sakinleştirmek için söyledikleri buhar olup uçmuş gibiydi.

"Çok uzun zaman oldu Malorie. Tom'un dışarıda ne yapması gerektiğini bildiğinden eminim ama çok uzun zaman oldu."

Köşeden başını uzatan Cheryl, "Başka bir şeyler düşünmen gerekiyor," dedi. "Felix, ciddiyim. Başka bir şeyler düşün ya da göz bağını takmadan dışarı çık. İki şekilde de aklını kaçıracaksın."

Felix gürültülü bir şekilde soluk verdi ve parmaklarını saçlarından geçirdi.

Felix'e söyleyemezdi. Adam bir şeyler kaybediyordu. Bir şeyler kaybetmişti. Gözleri ölgündü. Hassasiyetini, mantığını, gücünü kaybediyordu.

Malorie tek kelime bile etmeden adamın yanından ayrıldı. Koridordaki Don'un yanından geçti. Keşfine dair kelimeler zihninin derinliklerinde hayat buldu. Az kalsın konuşacaktı.

Don, Gary iyi biri değil. O tehlikeli. Frank'in defterini çantasında taşıyor.

Ne?

Dediğim gibi.

Adamın eşyalarını mı karıştırdın? Gary'nin çantasına mı baktın?

Evet.

Bana neden bununla geliyorsun?

Don, sadece birilerine söylemem gerekiyordu. Bunu anlıyorsun, değil mi?

Neden sadece Gary'ye sormadın? Hey, Gary!

Hayır. Don'a söyleyemezdi. Don da bir şeylerini kaybetmişti. Saldırganlaşabilirdi. Tıpkı Gary gibi.

Tek bir darbede bebeğini kaybedebilirsin, diye düşündü Malorie.

Gary'nin kilere inen merdivenlerin başında olduğunu hayal etti. Kırıklarla dolu ve kanamakta olan iki büklüm bedeninin ise merdivenlerin dibinde.

Kilerde okumayı seviyorsun, DEĞİL Mİ?? O zaman çocuğunla birlikte orada geber!

Tüm ev arkadaşlarının oturma odasında olduğunu duyabiliyordu. Cheryl, Felix'le konuşuyordu. Gary ise Don'la sohbet ediyordu.

Malorie seslere doğru döndü ve oturma odasına yaklaştı.

Hepsine aynı anda söyleyecekti.

Odaya girdiğinde bedeni buzdan yapılmış gibi hissetti. Eriyordu. Parçaları teker teker yere düşüyor da yaklaşmakta olan anın dayanılmaz baskısı altında suya dönüşüyor gibiydi.

Cheryl ve Olympia kanepedeydi. Felix telefonun yanında bekliyordu. Don tekli koltuktaydı. Gary battaniyeyle örtülü pencerelere bakarak ayakta dikiliyordu.

Ağzını açtığında Gary yavaşça omzunun üzerinden baktı ve gözlerini Malorie'ninkilere dikti.

"Malorie," dedi sert bir ses tonuyla, "aklını kurcalayan bir şey mi var?"

Malorie aniden herkesin ona bakmakta olduğunun farkına vardı. Konuşmasını bekliyorlardı.

"Evet, Gary," dedi. "Var."

"Nedir?" diye sordu Don.

Kelimeler boğazına takıldı. Küçük bir kırkayağın bacakları gibi boğazı boyunca tırmanıp dudaklarına ulaştılar. Çıkmak için bir yol arıyorlardı.

"Gary'nin şeyini hatırlayan var mı?"

Durdu. O ve ev arkadaşları battaniyelere doğru döndüler.

Kuşlar ötüyordu.

"Bu Tom," dedi Felix çaresizce, "Tom *olmalı!*"

Gary tekrar Malorie'nin gözlerine baktı. Ön kapı çalındı.

Ev arkadaşları hızla hareket ettiler. Felix koşarak ön kapıya gitti.

Malorie ve Gary ise yerlerinden kıpırdamadılar.

Biliyor, biliyor, biliyor, biliyor, biliyor.

Tom seslendiğinde Malorie korkuyla titriyordu.

Biliyor.

Sonra Tom'un sesini duyan Gary onu orada bırakıp giriş salonuna yöneldi.

Sokak kapısına gidip sorular sorulduktan ve ev arkadaşları gözlerini kapattıktan sonra Malorie, sokak kapısının açıldığını duydu. Soğuk hava içeri hücum etti. Malorie az kalsın Tom olmadan Gary'yle yüzleşecekti.

Köpekler giriş salonunun fayanslarını eşeliyordu. Ayakkabı sesleri. Kapının eşiğine çarpan bir şey. Sokak kapısı hızla kapandı. Duvarlara sürtünen süpürge saplarının sesi odayı ele geçirdi. Sonunda Tom konuştu. Adamın sesi, Malorie'nin kurtuluşu oldu.

"Sizi evimden aramayı planlıyordum ama siktiğimin telefonu çalışmadı."

"Tom," dedi Felix; sesi kulağa heyecanlı ama zayıf geliyordu. "Başaracağınızı biliyordum. Biliyordum!"

Malorie gözlerini açtığında artık Gary'yi düşünmüyordu. Çantasında beklemekte olan kusursuz bir el yazısıyla yazılmış harfleri de görmüyordu.

Tek gördüğü Tom ve Jules'un yeniden evde olduğuydu.

"Bir marketi yağmaladık," dedi Tom. Kelimeler kulağa imkânsız gibi geliyordu. "Oraya birileri bizden önce el atmış ama yeterince erzak topladık."

Yorgun ama iyi görünüyordu.

"Köpekler işe yaradı," dedi. "Bize yol gösterdiler." Gurur dolu ve mutluydu. "Ama evimde, hepimize daha da yardımcı olacağını umduğum bir şey buldum."

Felix, Tom'un sırt çantasını çıkarmasına yardımcı oldu. Tom çantanın fermuarını açtı ve içinden bir şey çıkarıp giriş salonunun zeminine düşmesine izin verdi.

Bu bir telefon rehberiydi.

"Buradaki bütün numaraları arayacağız," dedi. "Her birini. Ve er ya da geç biri yanıt verecek."

Bu sadece bir telefon rehberiydi ama Tom onu değerli bir hediyeye dönüştürmeyi bilmişti.

"Şimdi," dedi Tom. "Haydi, yemek yiyelim."

Diğerleri heyecanlı bir şekilde yemek odasını hazırladılar. Olympia tabak çanağı getirdi. Felix bardakları kovadan aldığı suyla doldurdu.

Tom geri dönmüştü.

Jules geri dönmüştü.

"Malorie!" diye seslendi Olympia. "Bu bir yengeç eti konservesi!"

Malorie iki dünya arasında kalakalmıştı, mutfağa girdi ve akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etti.

Biri tarafından takip ediliyorlardı.

Daha ne kadar gitmeleri gerektiğini kendisine sorup durmasının bir faydası yoktu. Aradığı yeri bulduğunu ona gösterecek olan kaydın sesini ne zaman duyacağını bilmiyordu. Hâlâ kaydın çalınıp çalınmadığını bile bilmiyordu. Artık sadece kürek çekiyordu, yalnızca azimle yoluna devam ediyordu.

Bir saat kadar önce kavgaya tutuşmuş aslanları andıran bir şeylerin yanından geçmişlerdi. Kükremeleri duymuşlardı. Yırtıcı kuşlar gökyüzünde çığlıklar atıyordu. Ormanın içindeki canlılar kükreyip hırlıyordu. Nehrin akıntısı gittikçe hızlanmıştı. Tom ve Jules'un evlerinin hemen yanındaki sokakta buldukları çadırı hatırladı. Nehirde de oraya ait olmayan, böylesine şaşırtıcı bir şeyin olması mümkün müydü? Ona çarpabilirler miydi?

Dışarıda her şeyin mümkün olduğunu biliyordu.

Ama o anda onu endişelendiren daha önemli bir durum vardı.

Biri tarafından takip ediliyorlardı. Evet, Oğlan da duymuştu.

Hayalet bir yankı. Kendisininkileri takip eden ikinci bir kürek sesi.

Kim olabilirdi? Ve eğer istedikleri ona ve çocuklara zarar vermekse neden Malorie kendinden geçtiği sırada bunu yapmamışlardı?

Evinden kaçan başka biri olabilir miydi?

"Oğlan," dedi Malorie sessizce, "onlar hakkında söyleyebileceğin her şeyi anlat."

Oğlan dinledi.

"Bilmiyorum Anneciğim."

Sesi kulağa utanmış gibi geliyordu.

"Hâlâ oradalar mı?"

"Bilmiyorum."

"*Dinle.*"

Malorie durmayı düşündü. Dönmeyi. Arkalarından gelen gürültünün karşısına çıkmayı.

Kayıt durmadan kendini tekrar edecek. Onu duyacaksın. Epeyce yüksek sesli ve net. Sesi duyduğunda ise gözlerini açmak zorunda kalacaksın.

Onları takip eden *neydi*?

"Oğlan," dedi tekrar. "Onlar hakkında söyleyebileceğin her şeyi anlat."

Malorie kürek çekmeyi kesti. Su etraflarından süratle akıyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Oğlan.

Malorie yine de bekledi. Sağdaki sazlıklarda bir köpek havladı. İkinci bir havlama ona yanıt verdi.

Vahşi köpekler, diye düşündü Malorie. *Kurtlar.*

Tekrar kürek çekmeye koyuldu. Oğlan'a ne duyduğunu sordu.

"Üzgünüm Anneciğim," diye bağırdı çocuk. Sesi gözyaşları yüzünden çatlaktı. Utanç içindeydi.

Bilmiyor.

Yıllardır Oğlan'ın tarif edemediği tek bir ses olmamıştı. O anda duyduğu ses, büyük olasılıkla daha önce hiç duymadığı bir şeydi.

Fakat Malorie çocuğun yine de yardımcı olabileceğine inanıyordu.

"Ne kadar uzaklıktalar?" diye sordu Malorie.

Ama Oğlan ağlıyordu.

"Yapamıyorum!"

"*Sesini yükseltme!*" dedi Malorie dişlerinin arasından.

Soldaki sazlıklardan bir homurtu yükseldi. Sesi domuzlarınkini andırıyordu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Nehir fazlasıyla incelmiş gibiydi. Sazlıklar çok yakındaydı.

Onları takip eden bir şey mi vardı?

Malorie küreklere asıldı.

Malorie eve geldiğinden beri ilk defa başkalarının bilmediği bir şey biliyordu.

Tom ve Jules henüz dönmüşlerdi. Ev arkadaşları akşam yemeğini hazırlarken Tom, konserve yiyeceklerden oluşan yeni erzaklarını kilere taşıdı. Malorie onunla orada buluştu. Belki de Gary, Frank'in yazdıklarını derinlemesine incelemek için defteri saklıyordu. Kendisi de yazmış olabilirdi. Her halükarda Tom'un bilmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

Tom kilerin ışığı altında yorgun ama muzaffer görünüyordu. Açık renkli saçları kirlenmişti. Malorie'nin onunla birlikte kilere ilk inişine kıyasla yüz hatları daha yaşlı gibiydi. Zayıflıyordu. Kendisinin ve Jules'un sırt çantasındaki konserveleri sistemli bir şekilde çıkarıp raflara yerleştirdi. Markette olmanın nasıl bir his olduğundan, çürümüş yiyeceklerin kokusundan konuşmaya başladığı sırada Malorie aradığı fırsatı buldu.

Ama o anda kilerin kapısı açıldı.

Gelen, Gary'ydi.

"Elimden gelirse sana yardım etmek isterim," dedi Tom'a merdivenlerin tepesinden.

"Pekâlâ," dedi Tom. "O zaman aşağı gel."

Gary toprak zemine ulaştığında Malorie kilerden çıktı.

Artık herkes yemek odasındaki masanın etrafında toplanmıştı. Malorie hâlâ bir fırsat arıyordu.

Tom ve Jules geçirdikleri bir haftayı yavaş yavaş anlatmaya koyuldu. Anlattıkları inanılmazdı ama Malorie'nin zihni Gary'ye kilitlenmişti. Normal davranmaya çalışıyordu. Anlattıklarını dinliyordu. Geçen her dakika, Tom'un evin geri kalanı için Gary'nin bir tehdit olduğunu bilmediği anlara ekleniyordu.

Sanki o ve diğerleri Gary'nin özel alanını işgal ediyormuş gibiydiler. Sanki Gary ve Don, onları *kendi* yemek odalarına, fısıltıyla konuşmayı en çok sevdikleri yere davet etme hakkına sahiplermiş gibi. İkisi odada o

kadar uzun zaman geçiriyorlardı ki oda onlar gibi kokuyordu. Akşam yemeğini oturma odasında yiyecek olsalardı grubun geri kalanına katılırlar mıydı? Malorie hiç sanmıyordu.

Tom gözleri bağlı bir halde beş kilometre yürümenin nasıl bir his olduğunu anlatırken Gary oldukça cana yakın, konuşkan ve ilgiliydi. Adam ağzını ne zaman açsa Malorie ona bağırarak susmasını söylemek istiyordu. Önce eteğindeki taşları dök, demek istiyordu.

Ama bekledi.

"Hayvanların etkilenmediğine ikna olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu Gary ağzı yengeç etiyle tıka basa dolu halde.

"Hayır, öyle demiyorum," dedi Tom. "Henüz değil. Belki de görünce etkilenecekleri bir şeyin yanından geçmemişizdir."

"Bu ihtimal oldukça düşük," dedi Gary.

Malorie az kalsın bağıracaktı.

Sonra Tom herkes için başka bir sürprizi olduğunu ilan etti.

"Sırt çantan tıpkı bir palyaço arabası gibi," dedi Gary gülümseyerek.

Tom geri döndüğünde elinde küçük, kahverengi bir kutu taşıyordu. Kutunun içinden sekiz tane bisiklet koması çıkardı.

"Bunları markette bulduk," dedi. "Oyuncak reyonunda."

Herkese birer tane dağıttı.

"Benimkinin üzerinde adım yazıyor," dedi Olympia.

"Hepsinin üzerinde yazıyor," dedi Tom. "İsimlerinizi gözlerim kapalı bir halde yazdım."

"Bunlar ne için?" diye sordu Felix.

"Dışarıda daha fazla zaman geçirmeye başlayacağımız bir döneme yaklaşıyoruz," dedi Tom otururken. "Bunlarla birbirimize sinyal verebiliriz."

Gary aniden kornasını öttürdü. Sesi bir kazı andırıyordu. Herkes kornalarını çalmaya başladığında ise oda sanki bir kaz sürüsüyle dolmuş gibiydi.

Gülümserken Felix'in gözlerinin altındaki halkalar genişledi.

"Ve *bu* da," dedi Tom, "büyük kapanış." Sırt çantasına uzandı ve çantasından bir şişe çıkardı. Bu romdu.

"Tom!" dedi Olympia.

"Evime dönmeyi istememin asıl nedeni buydu," diye şakalaştı Tom onlarla.

Ev arkadaşlarının kahkahalarını dinleyen, gülümsemelerini gören

Malorie artık dayanamayacak hale geldi.

Avuç içlerini masaya vurarak ayağa kalktı.

"Gary'nin çantasına baktım," dedi. "Bize bahsettiği defteri buldum. Battaniyeleri indirmekle ilgili olanı. Frank'in yanına aldığını söylediği defteri."

Odaya sessizlik çöktü. Bütün ev arkadaşları ona bakıyordu. Yanaklarına bir anda ateş basınca suratı kıpkırmızı kesildi. Alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı.

Rom şişesini hâlâ elinde tutan Tom, Malorie'nin yüzünü inceledi. Sonra yavaşça Gary'ye döndü.

"Gary?"

Gary gözlerini masaya dikmişti.

Zaman kazanmaya çalışıyor, diye düşündü Malorie. *Lanet olasıca herif düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor.*

"Aslında," dedi Gary, "ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum."

"Başka birinin eşyalarını mı karıştırdın?" diye sordu Cheryl ayağa kalkarak.

"Karıştırdım. Evet. Bunun evin kurallarını ihlal etmek anlamına geldiğini biliyorum ama bulduğum şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Oda yeniden sessizleşti. Malorie hâlâ ayaktaydı. Bedenindeki elektrik akımını hissedebiliyordu.

Jules, "Gary?" diyerek adamı zorlamaya çalıştı.

Gary sandalyesinde arkaya yaslandı. Derin bir nefes aldı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra kollarını açıp iki yana bıraktı. Ciddi görünüyordu. Sinirlenmişti. Sonra sırıttı. Ayağa kalkıp çantasına gitti. Çantayı aldı ve masanın üzerine bıraktı.

Diğerleri çantaya bakıyordu ama Malorie, Gary'nin suratını inceliyordu.

Adam çantayı açtı ve defteri çıkardı.

"Evet," dedi Gary. "Defter *benim* yanımda. Frank'in defteri bende."

"Frank'in mi?" diye tekrarladı Malorie.

"Evet," dedi Gary kadına dönerek. Sonra tiyatro sahnelerine özgü, centilmenvari bir tavır takınarak, "Seni küçük meraklı," dedi.

Ansızın herkes aynı anda konuşmaya başladı. Felix defteri istiyordu. Cheryl, Malorie'nin bunu ne zaman öğrendiğini bilmek istiyordu. Don parmağını Malorie'ye doğrultmuş bağırıyordu.

Karmaşanın tam ortasında Malorie'ye bakmaya devam eden Gary; "Seni paranoyak hamile *kaltak*," dedi.

Jules adama doğru hamle etti. Köpekler havlıyordu. Tom araya girdi. Herkese susmaları için bağırıyordu, durmalarını söylüyordu. Malorie hareket etmedi. Tek yaptığı, Gary'ye bakmaktı.

Jules geri adım altı.

"Malorie'nin bunu *hemen* açıklaması gerekiyor," diye patladı Don. Ayağa fırladı ve parmağını öfkeli bir şekilde Malorie'ye doğrulttu.

Tom kadına baktı.

"Malorie?" dedi.

"Ona güvenmiyorum."

Ev arkadaşları daha fazlasını bekliyordu.

Olympia, "Defterde ne yazıyor?" diye sordu.

"Olympia!" dedi Malorie. "Defter hemen şurada. Açıp kendin oku."

Ama defter çoktan Felix'in ellerindeydi.

"Neden hayatını tehlikeye atan bir adamdan hatıra saklamak isteyesin ki?" diye sordu.

"Defteri saklamamın nedeni de *tam olarak* bu," dedi Gary ısrarcı bir tavırla. "Frank'in ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Haftalar boyunca onunla birlikte yaşadım ve bizi öldürmeyi deneyebileceği aklımın ucuna bile gelmedi. Belki de bunu bir uyarı niyetine saklıyorumdur. Onun gibi düşünmeye başlamamak için. Sizlerin de aynı hataya düşmemesi için."

Malorie öfkeli bir şekilde başını iki yana salladı.

"Frank'in defteri yanında götürdüğünü söylemiştin," dedi.

Gary cevap verecek oldu ama sonra durdu.

"Bunun için tatmin edici bir cevabım yok," dedi Gary. "Muhtemelen defterin yanımda olduğunu öğrenirseniz korkacağınızı düşündüm. Ne isterseniz onu düşünebilirsiniz ama bana güvenmenizi tercih ederim. Yaşamakta olduğumuz koşullara bakıldığında bir yabancının eşyalarını kurcaladığın için seni suçlayamam ama en azından bana kendimi savunma şansını tanıyın."

Tom artık deftere bakıyordu. Kelimeler gözlerinin ardında sürünerek ilerliyor gibiydi.

Defter sonra Don'un eline geçti. Yüzündeki öfkeli ifade yerini yavaşça akıl karışıklığına bıraktı.

Sonra Malorie, herhangi bir oylamanın çözebileceğinden çok daha büyük bir şeyin farkındaymış gibi parmağını Gary'ye doğrultup, "Burada

daha fazla kalamazsın. Buradan *ayrılmalısın*," dedi.

"Malorie," dedi Don kadını ikna etmeye çalışarak, "haydi ama; adam kendini açıklamaya çalışıyor."

"Don," dedi Felix, "sen o lanet olasıca aklını mı kaçırdın?"

Hâlâ defteri elinde tutmakta olan Don, Gary'ye döndü.

"Gary," dedi, "bunun ne kadar kötü göründüğünü anlamalısın."

"Anlıyorum. Tabii ki anlıyorum."

"Bu senin el yazın değil mi? Bunu kanıtlayabilir misin?"

Gary çantasından bir kalem çıkardı ve defterin sayfalarından birine adını yazdı.

Tom kısa bir anlığına yazıya baktı.

"Gary," dedi Tom, "geri kalanımızın konuşması gerekiyor. İstersen burada oturabilirsin. Nasıl olsa diğer odada da olsan sesimizi duyabilirsin."

"Anlıyorum," dedi Gary. "Bu geminin kaptanı sensin. Sen ne dersen o olsun."

Malorie adama vurmak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Tom sakince, "ne yapacağız?"

"Gitmesi gerekiyor," dedi Cheryl bir an olsun tereddüt etmeden.

Sonra Tom oylamayı başlattı.

"Jules?"

"Burada kalamaz Tom."

"Felix?"

"Hayır demek istiyorum. Birini dışarı atmak için oylama yapamayacağımızı söylemek istiyorum ama o defteri yanında taşımasının başka hiçbir nedeni olamaz."

"Tom," dedi Don, "bu defa, gitmek isteyen birini göndermek için yapmıyoruz bu oylamayı. Birini *zorla* sokağa almaya çalışıyoruz. Vicdanın buna elverecek mi?"

Tom, Olympia'ya döndü.

"Olympia?"

"Tom," dedi Don.

"Don, sen oyunu kullandın."

"Kimseyi zorla sokağa atamayız Tom."

Defter masanın üzerinde duruyordu. Açıktı. Kelimeler tertemiz bir şekilde gözler önüne serilmişti.

"Üzgünüm Don," dedi Tom.

Don umut dolu bir tavırla Olympia'ya döndü.

Ama kadın yanıt vermedi. Zaten önemi de yoktu. Ev kararını vermişti.

Gary ayağa kalktı. Defterini alıp çantasına koydu. Sandalyesinin arkasına geçti ve çenesini havaya kaldırdı. Derin derin nefes aldı. Sonra başıyla onayladı.

"Tom," dedi Gary, "Kasklarından birini alabilir miyim? Komşuna ödünç vermişsin gibi düşün."

"Tabii ki," dedi Tom sessizce.

Sonra Tom odadan ayrıldı. Elinde bir kask ve biraz yiyecekle geri döndü. Hepsini Gary'ye verdi.

"Böyle mi çalışıyor?" diye sordu Gary kaskın kayışını bağlarken.

"Bu *korkunç* bir şey," diyerek inledi Olympia.

Tom, Gary'nin kaskı takmasına yardımcı oldu. Sonra onunla birlikte sokak kapısına kadar yürüdü. Ev arkadaşları grup halinde onları takip ediyorlardı.

"Bu bloktaki tüm evlerin boş olduğunu sanıyorum," dedi Tom. "Jules'la birlikte keşfettiklerimize göre buradaki evlerden istediğini seçebilirsin."

"Evet," dedi Gary göz bağının ardından gergin bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım bu oldukça cesaret verici."

İçi alev alev yanan Malorie dikkatli bir şekilde Gary'yi izliyordu.

Gözlerini kapattığında, herkes gözlerini yumduğu zaman sokak kapısının açılıp kapandığını duydu. Bu sırada adamın ayaklarının çimler üzerinde çıkardığı sesi duyduğunu düşündü. Gözlerini açtığında Don diğerleriyle birlikte giriş salonunda dikilmiyordu. Malorie adamın da Gary'yle birlikte evden ayrıldığını düşündü. Sonra mutfakta bir şeylerin hareket ettiğini duydu.

"Don?"

Adam homurdandı. O olduğunu biliyordu.

Kiler kapısını açıp çarparak kapatmadan önce ağzında bir şeyler geveledi.

Malorie'yi hedef alan başka bir küfür.

Herkes sessizce dağılırken yaptıkları şeyin ciddiyetini kavradı.

Sanki Gary dışarıda her an her yerdeydi.

Kovulmuştu. Sürgüne gönderilmişti.

Dışlanmıştı.

Hangisi daha kötü, diye sordu Malorie kendi kendine. *Gözümüzü*

üzerinden ayırmamamız için burada olması mı? Yoksa dışarıda olduğu için ne yaptığını asla öğrenemeyecek olmamız mı?

Seni takip eden Gary mi?

Arkalarındaki kişinin çıkardığı sesler uzaktan geliyor olmasına rağmen duyuluyordu.

Seni korkutmaya çalışıyor. Seni istediği zaman alaşağı edebilirdi.

Gary.

Bu dört yıl önceydi!

Dört yıldır intikam almak için bekliyor olabilir miydi?

"Anneciğim," diye fısıldadı Oğlan.

"Ne oldu?"

Çocuğun söylemek üzere olduklarından korkuyordu.

"Ses gittikçe yaklaşıyor."

Gary dört yıldır neredeydi? Seni izliyordu. Evin dışında bekliyordu. Çocukların büyümesini izledi. Dünyanın gittikçe daha soğuk, daha karanlık bir yere dönüşmesini izledi. Ta ki aptalca bir şekilde seni gizleyeceğine inandığın sis çökene kadar. Sisin içinde seni gördü. Yaptığın her şeyi gördü. O adam seni GÖRDÜ, Malorie. Hem de attığın her adımı.

"*Lanet olsun!*" diye bağırdı. "*Bu imkânsız!*" Sonra direnen kaslarına rağmen boynunu çevirip, "*Bizi rahat bırak!*" diye bağırdı.

Kürek çekmek artık eskisi kadar kolay değildi. Kürekler sabahki kadar kolay hareket etmiyordu. O saatlerde iki omzu da sağlamdı. Kalbi enerjiyle doluydu. Arkasında, onu harekete geçirecek dört yıl vardı.

Katlandığı onca şeyden sonra Gary'nin hâlâ peşinde olduğuna inanmayı reddediyordu. Bu son derece acımasız bir son olurdu. Onca yıl boyunca dışarıda tek başına hayatta kalmış bir adam. Yaratık değil, sadece bir *adam.*

İNSANOĞLU ASLINDA KORKTUĞU YARATIĞIN
TA KENDİSİDİR

Sadece altı kelimeden oluşan bu cümle, Gary'nin cümlesi, kilerde onu

okuduğu geceden beri Malorie'nin aklından çıkmıyordu. Doğru değil miydi? Victor'la birlikte ele geçirdiği hoparlörlerden kırılan bir dal sesi yükseldiğinde, dışarıdaki bahçeden gelen ayak seslerini duyduğunda en çok korktuğu neydi? Bir hayvan mı? Yaratıklar mı?

Yoksa bir insan mı?

Gary. Daima Gary.

İstediği anda içeri girebilirdi. Pencerelerden birini kırabilirdi. Kuyudan su alırken Malorie'ye saldırabilirdi. Neden beklesindi ki? Daima takipteydi, pusu kuruyordu, saldırıya geçmeye hazır değildi.

O adam deli. Bildiğimiz delilerden.

İNSANOĞLU ASLINDA KORKTUĞU YARATIĞIN
TA KENDİSİDİR

"Oğlan, peşimizdeki bir erkek mi?"

"Bilmiyorum Anneciğim."

"Biri kürek mi çekiyor?"

"Evet. Ama kürek yerine ellerini kullanıyor."

"Acele ediyorlar mı? Bekliyorlar mı? Daha fazla ayrıntı ver. Duyduğun her şeyi söyle."

Seni kim takip ediyor?

Gary.

Seni kim takip ediyor?

Gary.

Seni kim takip ediyor?

Gary. Gary. Gary. Gary.

"Bir kayıkta olduklarını sanmıyorum," dedi Oğlan ansızın. Sonunda bir ayrım yapabildiği için sesi kulağa gurur dolu geliyordu.

"Ne demek istiyorsun? *Yüzüyorlar mı?*"

"Hayır, Anneciğim. Yüzmüyorlar. Yürüyorlar."

Epeyce arkalarında, daha önce hiç duymadığı bir şey duydu. Gök gürültüsüne benziyordu. Değişik bir tür gök gürültüsüne. Ya da ağaçlardaki kuşların tümü ötmeyi kesmiş ve aynı anda çığlık atmaya başlamıştı.

Ses nehir boyunca yankılandı ve Malorie. Ekim ayına özgü serin havanın neden olamayacağı kadar ürperdi.

Tek yapabileceği, küreklere asılmaktı.

Don kilerdeydi. Kilerden çıkmıyor, artık orada uyuyordu. Toprağın göründüğü yerden dışarı doğru bir tünel kazıyor olabilir miydi? Yoksa toprağın içine, derinliklerine doğru mu kazıyordu? Onlardan uzaklaşmaya mı çalışıyordu? Yazı yazıyor muydu? Malorie'nin, Gary'nin çantasında bulduğuna benzer bir defteri var mıydı?

Gary.

Gidişinin üzerinden beş hafta geçmişti. Bunun Don üzerindeki etkisi neydi?

Gary gibi birine mi ihtiyacı vardı? Bir kulağa daha mı ihtiyaç duyuyordu?

Don gittikçe içine kapanıyor, evin içine gömülüyordu. Şimdi de kilerdeydi.

Daima kilerdeydi.

Her ne kadar dört yılını daha burada geçirecek olsa da Malorie sonraları bu geceyi evdeki son gecesi olarak düşünecekti. Karnı aynada artık o kadar büyük görünüyordu ki onu korkutuyordu. Sanki ansızın vücudundan kopup düşecek gibiydi. Bebeğiyle konuştu.

"Her an doğabilirsin. Sana anlatmak istediğim ve istemediğim bir sürü şey var."

Küçük bir kız olduğu zamanlardan beri siyah saçları hiç bu kadar uzamamıştı. Shannon saçlarını hep kıskanırdı.

Bir prenses gibi görünüyorsun. Ben de prensesin kız kardeşine benziyorum, derdi.

Sürekli konserve gıdalarla beslendiği ve kuyu suyu içtiği için karnındaki şişkinliğe rağmen kaburgalarından bazılarını görebiliyordu. Kolları incecik dalları andırıyordu. Yüz hatları keskin ve sertti. İyice derinlere gömülen gözleri, aynadan gördüğü haline rağmen hâlâ dikkat çekiciydi.

Ev arkadaşları alt kattaki oturma odasında toplanmışlardı. O günün erken saatlerinde telefon rehberindeki son isimleri aramışlardı. Aranacak başka numara kalmamıştı. Felix beş bine yakın arama yaptıklarını söylemişti. On yedi mesaj bırakmışlardı. Her şey bu kadardı. Ama Tom umudunu yitirmemişti.

Malorie aynadaki aksini incelerken alt kattaki köpeklerden birinin hırladığını duydu.

Sesi Victor'unkine benziyordu. Koridora çıkarak aşağıya kulak kabarttı.

"Neler oluyor Victor?" diye sordu Jules.

"Bundan hoşlanmıyor," dedi Cheryl.

"Hoşlanmadığı ne?"

"Kilerin kapısından hoşlanmıyor."

Kiler. Evin geri kalanının Don'un umurunda olmadığı sır değildi. Tom telefon rehberindeki numaraları aramak için önayak olup her birine

birkaç harf verirken Don, sürecin geneline "inancı olmadığını" söyleyerek sorumluluk almayı reddetmişti. Gary'yi kapının önüne koymalarının üzerinden geçen yedi hafta boyunca Don onlarla birlikte yemek bile yememişti. Arada sırada tek tük birkaç kelime ediyordu.

Malorie mutfaktaki sandalyelerden birinin döşeme üzerinde kaydığını duydu.

"Victor, iyi misin?" diye sordu Jules.

Malorie kiler kapısının açıldığını ve ardından Jules'un seslendiğini duydu.

"Don? Aşağıda mısın?"

"*Don?*" diye tekrarladı Cheryl.

Ne olduğu anlaşılamayan bir yanıt aldıklarında kapıyı tekrar kapattılar.

Merak ve endişe içindeki Malorie tişörtünü karnının üzerine indirdi ve alt kata yöneldi.

Mutfağa girdiğinde Jules'un dizlerinin üzerine çökmüş, inleyip gürültülü soluklar alan Victor'u sakinleştirmeye çalıştığını gördü. Malorie oturma odasına baktı. Tom battaniyeyle örtülmüş pencerelere bakıyordu.

Kuşları dinliyor, diye düşündü. *Victor onu korkutuyor.*

Tom, Malorie'nin onu izlediğini hissetmiş gibi kadına döndü. Victor ise Malorie'nin arkasında durmuş, inlemeye benzer sesler çıkarıyordu.

"Jules," dedi Tom mutfağa girerken, "bunun ne olduğunu düşünüyorsun? Onu korkutan ne?"

"Bilmiyorum ama bir şeyin onu rahatsız ettiği açık. Daha önce de kilerin kapısını eşeliyordu. Don aşağıda ama onunla konuşmak deveye hendek atlatmaktan zor. Üst kata çıkarmaktan bahsetmiyorum bile."

"Pekâlâ," dedi Tom. "O zaman biz de aşağı ineriz."

Jules başını kaldırıp Tom'a baktığında Malorie adamın yüzündeki korkuyu gördü.

Gary onlara ne yapmıştı?

Güvensizlik yarattı, diye düşündü Malorie. *Jules, Don'la yüzleşmekten korkuyor.*

"Haydi," dedi Tom. "Onunla konuşma zamanı geldi."

Jules ayağa kalktı ve elini kiler kapısının koluna koydu. Victor tekrar hırlamaya başladı.

"Sen burada kal oğlum," dedi Jules.

“Hayır,” dedi Tom. “Onu da yanımızda götürelim.”

Jules duraksadı ve sonra kilerin kapısını açtı.

“Don?” diye seslendi Tom.

Yanıt gelmedi.

Aşağı ilk inen Tom oldu. Ardından Jules ve Victor indi. Malorie de onları takip etti.

Işık açık olmasına rağmen aşağısı karanlık gibiydi. Malorie başlangıçta yalnız olduklarını sandı. Don’u taburede otururken görmeyi bekliyordu. Okuyor, düşünüyor ya da bir şeyler yazıyor olmalıydı. Neredeyse aşağıda kimsenin olmadığını söyleyecekti ki aniden irkildi.

Don, gölgelerinin içindeki çamaşır makinesine dayanmış, ince perdenin yanında dikiliyordu.

“Köpeğin içine ne kaçtı?” diye sordu sessizce.

Tom yanıt verirken kelimelerini özenle seçmeye dikkat ediyordu.

“Bilmiyoruz Don. Buradaki bir şeyden hoşlanmıyor. Her şey yolunda mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Son günlerde burada bizden daha fazla zaman geçiriyorsun,” dedi Tom. “Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Don öne doğru adım atarak aydınlığa çıktığında Malorie sessizce nefesini tuttu. İyi görünmüyordu. Solgundu. Zayıflamıştı. Koyu renkli saçları kirlenmiş ve seyrekleşiyordu. Yüz hatları kille kaplanmış gibiydi. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar, haftalardır baktığı karanlığın bir kısmını özümsemiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Rutubetli ve karanlık kilerde umut verici bir şeyler söylemeye çalışarak, “Telefon rehberindeki bütün isimleri aradık,” dedi Tom.

“Şansınız yaver gitti mi?”

“Henüz değil ama neler olacağını kim bilebilir ki?”

“Evet. Kim bilebilir ki?”

Sonra ikisi de sustu. Malorie, aralarında baş göstermekte olan bölünmenin artık tamamlandığını anladı. Don’u kontrol ediyorlardı. Sanki artık başka bir yerde yaşıyormuş gibi. Aralarındaki ilişkinin onarılması imkânsızdı.

“Üst kata gelmek ister misin?” diye sordu Tom kibarca.

Malorie bir anda bayılacakmış gibi oldu. Ellerinden birini karnına götürdü.

Bebek. Kilerin merdivenlerinden inmemeliydi ama tıpkı diğerleri gibi

o da Don'un halinden endişe ediyordu.

"Niçin?" diye yanıtladı Don sonunda.

"Niçin olduğunu bilmiyorum," dedi Tom. "Bir geceliğine bile olsa geri kalanımızla birlikte zaman geçirmek sana iyi gelebilir."

Don başıyla yavaşça onayladı. Dudaklarını yaladı. Bir kere daha kilere baktı. Raflara, kutulara, yeni hafta önce Gary'nin çantasındaki defteri okurken Malorie'nin üzerinde oturduğu tabureye.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Don. "Tamam."

Tom elini Don'un omzuna koyunca Don ağlamaya başladı. Ağladığını gizlemek için elini yüzüne götürdü.

"Üzgünüm dostum," dedi. "Aklım çok karışık Tom."

"Hepimizin öyle," dedi Tom alçak sesle. "Üst kata gel. Herkes seni görmekten memnun olacaktır."

Mutfağa çıktıklarında Tom dolaptan bir şişe rom çıkardı. Kendisi ve Don için birer bardak doldurdu. İkisi yavaşça bardakları birbirine vurdu ve ardından içkilerini yudumladılar.

Bir anlığına hiçbir şey değişmemiş ve asla değişmeyecek gibiydi. Ev arkadaşları yine beraberdi. Malorie en son ne zaman Don'u böyle gördüğünü hatırlamıyordu. Defterinde bulduğu yazılara benzer bir dille Don'un zihnini bulandıran, ona saçma sapan şeyler fısıldayan, adamın omzuna binmiş bir şeytana benzeyen Gary artık orada değildi.

Victor mutfağa doğru giderken başını Malorie'nin bacaklarına sürttü. Malorie köpeği izlerken bir kere daha bayılacak gibi olduğunu hissetti.

Uzanmalıyım, diye düşündü.

"O zaman yapmalısın," dedi Tom.

Malorie bunu sesli söylediğini fark etmemişti.

Ama uzanmak *istemiyordu*. Tom, Don ve diğerleriyle birlikte oturup kısa bir süreliğine dahi olsa evin eskisi gibi olduğuna inanmak istiyordu. Yabancıların bir araya geldiği, ellerindekileri paylaştıkları, sayıları arttıkça güçlendikleri, dışarıdaki imkânsız gibi görünen ve değişmekte olan dünyayla yüzleştikleri bir sığınak.

Ansızın bunların tümü Malorie'ye fazla geldi. Aniden baş gösteren mide bulantısı, ayakta durmakta olan Malorie'nin yalpalamasına neden oldu. Jules birden bire yanında bitti. Merdivenlerden üst kata çıkmasına yardım etti. Yatak odasına girip uzandığında diğerlerinin de onunla birlikte odada olduğunu gördü. Hepsinin. Don'un bile. Endişe içinde onu izliyorlardı. *Boş gözlerle bakıyorlardı.* İyi olup olmadığını sordular. Bir şeye

ihtiyacı olup olmadığını. Su? Islak bez? Hayır dedi ya da hayır dediğini sandı çünkü kendinden geçiyordu. Uykuya dalarken mutfakta tek başına olan Victor'un hırlaması havalandırma boşluğundan duyuldu.

Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey bir araya toplanan ev arkadaşlarıydı. Onu yakından takip ediyorlardı. Karnına bakıyorlardı.

Beklenen anın gelip çattığının farkındaydılar.

Victor tekrar hırladı. Don merdivenlere doğru baktı.

Jules yatak odasından ayrıldı.

"Teşekkür ederim Tom," dedi Malorie. "Bisiklet kornaları için."

Hafifçe evin duvarına çarpan kutunun içindeki kuşların sesini duyduğunu düşündü. Ama ses, pencereyi döven rüzgâra aitti.

Sonra uykuya daldı ve rüyasında kuşları gördü.

Ağaçlardaki kuşlar huzursuzdu. Binlerce dal aynı anda sallanıyor gibiydi. Sanki yükseklerde tehlikeli bir rüzgâr esiyordu. Ama Malorie nehirde en ufak bir esinti hissetmiyordu. Hayır. Rüzgâr yoktu.

Ama kuşları bir şey rahatsız ediyordu.

Omzundaki acı daha önce hiç tatmadığı türden bir seviyeye ulaşmıştı. Son dört yıldır bedenine yeterince özen göstermediği için kendi kendine küfretti. Bunun yerine zamanının tamamını çocukları eğiterek harcamıştı. Ta ki çocukların becerileri Malorie'nin aklına gelen alıştırmaların üstüne basıp geçene dek.

Anneciğim, kuyuya bir yaprak düştü!

Anneciğim, yolun aşağısında yağmur hafif hafif çiseliyor ve bize doğru yaklaşıyor!

Anneciğim, penceremizin dışındaki dala bir kuş kondu!

Çocuklar ses kaydını Malorie'den önce mi duyacaklardı? Öyle olmalıydı. Ve duydukları zaman Malorie'nin gözlerini açması gerekecekti. Nehrin dört kola ayrıldığı yere bakacaktı. Sağdan ikincisine girmek zorundaydılar. Ona böyle söylenmişti.

Ve yakında bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Ağaçlardaki kuşlar ötüyordu. Sazlıklarda hareketlilik vardı. İnsan, hayvan, *canavar.* Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yaşadığı korku ruhunun tam ortasında oturuyordu.

Ve hemen üzerindeki dallara konan kuşlar ötüyordu.

Evi düşündü. Ev arkadaşlarıyla geçirdiği son geceyi. Hiçbir eksik olmadan. Rüzgâr gürültülü bir şekilde pencereleri dövüyordu. Yaklaşan bir fırtına vardı. Hem de büyük bir fırtına. Belki de ağaçlardaki kuşlar bunun farkındaydı ya da bambaşka bir şey biliyorlardı.

"Duyamıyorum," dedi Kız aniden. "Kuşlar Anneciğim. Çok gürültü yapıyorlar!"

Malorie kürek çekmeyi kesti. Victor'u düşündü.

"Sesleri size ne düşündürüyor?" diye sordu çocuklara.

"Korkmuşlar!" dedi Kız.

"Delirmişler!" dedi Oğlan.

Malorie ağaçları daha dikkatli dinlemeye çalıştıkça iş çığırından çıkıyordu.

Orada kaç tane kuş var? Sanki milyonlarcaydılar.

Çocuklar gökyüzündeki kakofoniye rağmen kaydı duyabilecekler miydi?

Victor deliye dönmüştü. Hayvanlar akıllarını kaçırıyorlardı.

Kuşların hali de pek iyi değil gibiydi.

Malorie gözlerini açmadan yavaşça arkasına dönerek omzunun üzerinden onları izlemekte olan şeye doğru baktı.

Gözlerin kapalı, diye düşündü. *Tıpkı su çekmek için kuyuya her gidişinde olduğu gibi. Hoparlör bulmak için araba sürmeyi denediğin tüm o anlardaki gibi. Victor'un gözleri açıkken seninkiler değildi. Neden endişeleniyorsun? Daha önce de onlara yaklaşmadın mı? Onların kokusunu bile alabileceğin kadar yaklaşmadın mı onlara?*

Yaklaşmıştı.

Detayları sen ekliyorsun, diye düşündü. *Neye benzediklerini sen uyduruyorsun, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir bedene ve şeye ayrıntılar ekliyorsun. Belki de yüzü bile olmayan bir şeye gerçek bir yüz veriyorsun.*

Zihninin ürettiği yaratıklar ufuk nedir bilmeden açık alanlarda dolaşıyordu. Eski evlerin camlarının dışında duruyor ve merakla camdan içeriyi izliyorlardı. İrdeliyorlardı. İnceliyorlardı. Gözlemliyorlardı. Malorie'nin izni olmayan tek şeyi yapıyorlardı.

Bakıyorlardı.

Bahçedeki çiçeklerin güzel olduğunu düşünüyorlar mıydı? Nehrin hangi yönde aktığını anlıyorlar mıydı? Bunları yapabiliyorlar mıydı?

"Anneciğim," dedi Oğlan.

"*Ne var?*"

"Şu gürültü Anneciğim. Galiba biri konuşuyor."

Malorie, teknedeki adamı düşündü. Gary'yi düşündü. Şimdi bile, evden böylesine uzakta olmasına rağmen Gary'yi düşünüyordu.

Oğlan'a ne demek istediğini sormayı denedi ama kuş sesleri, senfonik ve grotesk sayılabilecek bir şekilde yükseldi.

Sanki kuşların sayısı ağaçların taşıyamayacağı kadar çoktu.

Sanki bütün gökyüzünü kaplamışlardı.

Delirmiş gibi ötüyorlar. Delirmiş gibi ötüyorlar. Ah Tanrım, delirmiş gibi

ötüyorlar.

Malorie göremiyor olsa da bir kere daha omzunun üzerinden arkasına baktı. Oğlan bir ses duymuştu. Kuşlar deliye dönmüştü. Onları takip eden kimdi?

Ama artık biri tarafından takip edildiklerini düşünmüyordu. Onları takip eden şey sonunda onlara yetişmiş gibi hissediyordu.

"Bu bir insan sesi!" diye bağırdı Oğlan. Gökyüzünden gelen korkunç gürültüye rağmen sesini annesine duyurmayı başarmıştı.

Malorie bundan emindi. Kuşlar kesinlikle aşağıda bir şey görmüşlerdi.

Kuşların topluca ötüşleri gitgide arttı ve tek düze bir sese dönüşüp sınırların ötesine geçmeden önce iyice yükseldi. Malorie kuş seslerinin içinden geldiğini sandı. Sanki aklını kaçırmış binlerce kuşla dolu kocaman bir kuş kafesine kısılıp kalmıştı. Hepsinin üzerine devasa bir kafesin indiğini hayal etti. Karton bir kutunun. Güneşi sonsuza dek kesen bir kuş kapanının.

O ne? O ne? O ne?

Sonsuzluk.

Nereden geldi? Nereden geldi? Nereden geldi?

Sonsuzluktan.

Kuşlar çığlıklar attı. Çıkardıkları ses, kuşlara özgü o tatlı melodiye hiç benzemiyordu.

Kız yerinden sıçradı.

"Anneciğim, bana bir şey çarptı! Bir şey düştü!"

Malorie de hissediyordu. Yağmurun başladığını düşündü.

Her ne kadar imkânsız olsa da kuşların sesi gittikçe yükselip sağır edici bir seviyeye ulaştı. Malorie kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Çocuklara seslenip aynısını yapmaları için onlara yalvardı.

Bir şey sertçe yaralı omzuna düştü ve acı içinde kıvranarak yerinden sıçramasına neden oldu.

Bir eliyle göz bağını tutarak ona çarpan şeyi bulmak için kayığı yokladı.

Kız tekrar irkildi.

"Anneciğim!"

Malorie onu bulmuştu. Başparmağıyla işaret parmağının arasındaki şey yağmur damlası değil, minicik bir kuşun harap haldeki bedeniydi. Kuşun kırılgan kanadını hissetti.

Malorie artık biliyordu.

Başlarının üzerinde olmasına rağmen bakmalarının yasak olduğu gökyüzünde kuşlar birer birer ölüyordu. Birbirlerini öldürüyorlardı.

"Başlarınızı koruyun! Göz bağlarınıza sahip çıkın!"

Sonra kuşlar tıpkı bir dalga gibi saldırıya geçtiler. Gökyüzünden tüylü bedenler yağıyordu. Nehir, sularına düşen binlerce kuşun ağırlığıyla hırçınlaştı. Kuşlar kayığa çarptılar. Dimdik bir şekilde düşüyorlardı. Malorie bir darbe aldı. Başına, koluna çarptılar. Sonra bir darbe daha aldı. Ardından bir tane daha.

Kuşların kanı yanaklarından süzülürken onların tadını alabiliyordu.

Sen de kokusunu alabilirsin. Ölüm. Ölüyorlar. Çürüyorlar. Gökyüzü yarılıyor, gökyüzü ölüyor, gökyüzü öldü.

Malorie çocuklara seslendi ama Oğlan zaten konuşuyor, ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Riverbridge," diyordu. "İki yüz yetmiş üç Shillingham... benim adım..."

"Ne?"

Malorie iki büklüm halde öne doğru eğildi. Oğlanın dudakları sertçe kulağına bastırdı.

"Riverbridge," dedi. "İki yüz yetmiş üç Shillingham. Benim adım Tom."

Malorie yaralı halde doğrulup göz bağını kavradı.

Benim adım Tom.

Kuşlar vücuduna çarpıyordu. Sağır edici patırtılarla kayığın içine düşüyorlardı.

Ama Malorie'nin düşündüğü onlar değildi.

O, Tom'u düşünüyordu.

Merhaba! Sizi Riverbridge'den arıyorum. İki yüz yetmiş üç Shillingham. Benim adım Tom. Telesekreterinize ulaşmanın beni nasıl rahatlattığını eminim tahmin edebiliyorsunuzdur çünkü bu hâlâ elektriğiniz olduğu anlamına geliyor. Böylece biz...

Malorie başını iki yana sallamaya başladı.

Hayır Hayır. Hayır Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır

"HAYIR!"

Onu ilk duyan Oğlan'dı. Tom'un sesini. Kaydedilmiş ve durmaksızın tekrar eden sesini. Ses, hareketle tetikleniyordu. Onun için. Malorie için. Nehirden gelmeye karar vermesi ihtimaline karşı. O gün ne zaman olursa olsun. Tom, tatlı Tom onca yıldır konuşuyordu. Onunla iletişim

kurmaya çalışıyordu. Birine ulaşmaya çalışıyordu. Evdeki hayatlarıyla başka bir yerdeki daha iyi bir hayat arasında köprü kurmak için didiniyordu.

Tanıyacağını bildikleri için onun sesini kullandılar. Zamanı geldi Malorie.

Gözlerini açman gereken o an geldi.

Çimler ne kadar yeşildi? Yapraklar ne kadar renkliydi? Ayaklarının altındaki nehre yayılan kuşların kanı ne kadar kırmızıydı?

"Anneciğim!" diye seslendi Oğlan.

Anneciğinin gözlerini açması gerekiyor, demek istedi. *Annen bakmak zorunda.*

Ama kuşlar deliye dönmüştü.

"Anneciğim!" dedi Oğlan tekrar.

Yanıt verdi. Kendi sesini güçlükle tanıdı.

"Ne oldu Oğlan?"

"Burada bizden başka bir şey var Anneciğim. *Hemen burada.*"

Kayık durdu.

Bir şey kayığı durdurmuştu.

Yanı başlarındaki suda onun hareket ettiğini duyabiliyordu.

Bu bir hayvan değil, diye düşündü. *Bu Gary de değil. Bu, dört buçuk yıldır saklandığın şey. Dışarı bakmana izin vermeyen şey.*

Malorie kendini hazırladı.

Sol tarafında suda bir şey vardı. Kolunda sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Başının üzerindeki kuşlar gittikçe uzaklaşıyordu. Delice bir telaşla gökyüzünün sınırına doğru yükseliyor gibiydiler.

Yanındaki şeyin varlığını *hissedebiliyordu.*

Kuşlar sessizleşti. Suskunlaştı. Soldu. Yükseldi. Gitti.

Tom'un sesini duymaya devam ediyordu. Nehir kayığın iki yanından akmayı sürdürüyordu.

Malorie göz bağının yüzünden çekilerek çıkarılmaya çalıştığını hissedince çığlık attı.

Hareket etmedi.

Göz bağı, kapalı gözlerinden bir santim kadar uzaklıkta durdu.

Onu duyabiliyor muydu? Nefes alıp verişini? Duyduğu o muydu? *Soluk alıp veriyor olabilir miydi?*

Tom, diye düşündü. *Tom bir mesaj bıraktı.*

Tom'un sesi nehir boyunca yankılanıyordu. Sesi kulağa umut dolu

geliyordu. Canlıydı.

Tom. Gözlerimi açmak zorunda kalacağım. Konuş benimle. Lütfen. Bana ne yapacağımı söyle. Tom, gözlerimi açmak zorunda kalacağım.

Sesi yükseklerden geliyordu. Sesi güneş gibiydi, tüm o karanlığın içindeki tek ışık kaynağı gibi.

Göz bağı yüzünden biraz daha uzaklaştı. Düğüm başının arkasına batıyordu.

Tom, gözlerimi açmak zorunda kalacağım.

Ve sonra...

...yaptı.

Malorie yatakta doğrulup elini kanuna götürdüğünde bir süredir inlediğini fark etti. Yatak terden sırılsıklam olmuştu.

İki adam telaşla odaya daldı. Her şey bir rüya gibiydi.

Gerçekten bebeğim mi olacak? Bir bebek? Bunca zamandır gerçekten hamile miydim?

Korkutucuydu.

Shannon nerede? Annem nerede?

Başlangıçta odaya girenlerin Felix ve Jules olduğunu anlamadı.

"Lanet olsun," dedi Felix. "Olympia da orada. Sancıları iki saat kadar önce başladı."

Orada mı, diye düşündü Malorie. *Orası neresi?*

Adamlar ona ellerinden geldiğince özenle yaklaştılar ve onu yatağın kenarına çektiler.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Jules kaygılı bir tavırla.

Malorie kaşlarını çatıp aynı anda hem pembe hem de solgun görünen yüzüyle adama bakmakla yetindi.

"Uyuyordum," dedi. "Ben sadece... Felix, o nerede?"

"Doğuma hazır," dedi Jules gülümsemek ve onu rahatlatmak için kendini zorlayarak. "Harika görünüyorsun Malorie. Hazır görünüyorsun."

Malorie sorusunu yinelemek üzereydi ki henüz o soramadan Felix araya girdi.

"Bunu tavan arasında yapacağız. Tom orasının evdeki en güvenli yer olduğunu söylüyor. Bir şeylerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı. Ama hiçbir şey olmayacak. Olympia bir süredir orada. Sancıları iki saat önce başladı. Tom ve Cheryl yukarıda onun yanındalar. Endişelenme Malorie. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Malorie yanıt vermedi. İçinde dışarı çıkmak zorunda olan bir şey olduğunu hissetmek, yaşadığı en korkutucu ve inanılmaz histi. Adamlar

kollarının altına girip onu odadan çıkardı, eşikten geçirdi ve koridoru takip ederek evin arkasına doğru taşımaya koyuldular. Tavan arasına çıkan merdivenler çoktan indirilmişti. Ev arkadaşları onu dengede tutmaya çalışırken Malorie koridorun sonundaki pencereyi örten battaniyeleri gördü. Saatin kaç olduğunu merak etti. Ertesi gece miydi? Yoksa aradan bir hafta mı geçmişti?

Gerçekten bir bebeğim mi olacak? Şimdi mi?

Felix ve Jules eski ahşap basamaktan çıkmasına yardım etti. Üst kattaki Olympia'nın sesini duyabiliyordu. Ve Tom'un *nefes al, iyi olacaksın, çok iyisin* diyen nazik sesini.

"Belki o kadar da farklı olmaz," dedi. Tanrı'ya şükürler olsun ki Felix ve Jules çatırdamakta olan basamaklarda ona yardım ediyorlardı. "Belki her şey umut ettiğim şekilde gerçekleşir."

Yukarıda Malorie'nin sandığından daha geniş bir alan vardı. Odayı tek bir mum aydınlatıyordu. Olympia yere serilmiş bir havlunun üzerinde yatıyordu. Cheryl hemen yanı başındaydı. Olympia'nın dizleri havaya kaldırılmıştı ve ince bir çarşaf belden aşağısını örtüyordu. Jules, Malorie'yi Olympia'ya bakacak şekilde yere serilmiş başka bir havlunun üzerine yatırdı. Tom, Malorie'ye yaklaştı.

"Ah, Malorie!" dedi Olympia. Soluksuz kalmıştı ve vücudunun geri kalanı eğilip bükülürken feryat ediyordu. "Burada olduğuna çok sevindim!"

Kalın bir sis perdesinin ardındaki Malorie, bacaklarına örtülen çarşafı ve Olympia'nın yansıması gibi duran bedenini görünce hâlâ uyuduğunu düşünmeden edemedi.

"Olympia, ne kadar zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Sanırım zamanın başlangıcından beri!"

Felix sakin sakin Olympia'yla konuşuyordu. Ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Sonra istenilenleri almak için alt kata indi. Tom, Cheryl'e her şeyi temiz tutması gerekliğini hatırlattı. Kullandıkları aletler temiz olduğu sürece hiçbir sıkıntı yaşamayacaklarını söyledi. Temiz çarşaflar ve havlular kullanıyorlardı. Tom'un evinden getirdiği el antiseptiğinden faydalanıyorlardı. İki kova dolusu da su vardı.

Tom sakin görünüyordu ama Malorie adamın sakin olmadığını biliyordu.

"Malorie?" diye seslendi Tom.

"Evet?"

"İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Biraz suya ne dersin? Ve biraz da müzik Tom."

"Müzik mi?"

"Evet. Hafif ve sakin bir müzik; biliyorsun işte..." *Bedenimin çatı katının zemininde çıkardığı sesleri bastıracak bir şey.* "Flüt olabilir. O kasetteki gibi."

"Tamam," dedi Tom. "Getireceğim."

Tom, Malorie'nin yanından geçip arkasındaki merdivenlerden indi. Malorie dikkatini Olympia'ya verdi. Hâlâ uyku mahmurluğunu üzerinden atamamıştı. Bir adım kadar ötedeki kâğıt havlunun üzerinde küçük bir bıçak gördü. Cheryl onu henüz suya batırmıştı.

"Yüce İsa," diye haykırdı Olympia. Felix dizlerinin üzerine çöküp kadının elini tuttu.

Malorie olan biteni izliyordu.

Bu insanlar, diye düşündü, *gazetedeki bir ilana yanıt verecek türden insanlar. Bunlar hayatta kalmayı bilenler.*

Kısa bir anlığına bedenini tatlı bir huzur dalgası kapladı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ev arkadaşlarının yüzleri birer birer zihninden geçiyordu. Hepsini seviyordu.

Tanrım, diye düşündü, *ne kadar da cesur davrandık.*

Ansızın Olympia, "*Tanrım!*" diye bağırdı. Cheryl çabucak kadının yanına geldi.

Bir keresinde Tom burada kaseti ararken Malorie merdivenlerin başında durup onu beklemişti ama kendisi buraya daha önce hiç çıkmamıştı. Şimdi güçlükle nefes alarak odanın yegâne penceresini örten perdeye bakıyor ve ürperiyordu. Tavan arasını bile güvenceye almışlardı. Bunun gibi neredeyse hiç kullanılmayan bir odanın bile battaniyeye ihtiyacı vardı. Gözleri pencerenin ahşap pervazında, panel duvarlarda, gittikçe sivrilen tavanda, George'un arkasında bıraktığı eşyalarla dolu kutularda gezindi. Daha sonra yüksek bir yığın haline getirilmiş battaniyeler, plastik eşyalarla dolu bir kutu, eski kitaplar ve eski giysiler gördü.

Eski giysilerin yanında biri dikiliyordu.

Bu, Don'du.

Malorie karnının kasıldığını hissetti.

Tom elinde bir bardak su ve kasetleri çalmak için kullandıkları teyple geri döndü.

"İşte burada, Malorie," dedi. "Onu buldum."

Küçük hoparlörlerden inlercesine çalan kemanların sesi duyuluyordu. Malorie bunun kusursuz olduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi.

Tom'un yüzü son derece yorgun görünüyordu. Gözleri şişmiş, yarı açık vaziyetteydi. Bir saat ya da daha az uyumuş gibiydi.

Malorie, vücudunu ele geçiren krampın gerçek olamayacak kadar şiddetli olduğunu düşündü. Belinden aşağısı bir ayı tuzağının içinde kalmıştı sanki.

Arkasından sesler geliyordu. Tavan arasının merdivenlerinin başından. Konuşan Cheryl'di. Jules'tu. Kimlerin orada olup olmadığını güçlükle ayırt edebiliyordu.

"Ah Tanrım!" diye bağırdı Olympia.

Tom onunla birlikteydi. Felix yeniden Malorie'nin yanına döndü.

"Başaracaksın," diye bağırdı Malorie, Olympia'ya.

Bağırdığı sırada dışarıda kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmur damlaları acımasızca çatıyı dövüyordu. Her nedense yağmur tam da Malorie'nin aradığı sesti. Dışarıdaki dünya sonunda Malorie'nin hislerini yansıtmaya başlamıştı. Fırtınalı. Tehditkâr. Pis. Ev arkadaşları gölgelerin arasında beliriyor, sonra yine kayboluyordu. Tom endişeli görünüyordu. Nefes nefese kalan Olympia gürültülü bir şekilde soluk alıyordu. Merdivenler çatırdadı. Yukarıya yeni biri çıkmıştı. Gelen Jules'tu. Tom, adama Olympia'nın doğumunun Malorie'ninkinden çok daha önce gerçekleşeceğini söyledi. Dışarıda korkunç bir fırtına kopuyordu. Şimşekler çakarken Don'u görmek Malorie'yi rahatlatmıştı. Adamın yüz hatları çökmüş, gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar iyice belirginleşmişti.

Malorie'nin karnında dayanılmaz bir baskı vardı. Bedeni kendi kafasına göre hareket ediyor, zihninin huzura dair duyduğu açlığı görmezden geliyordu.

Çığlık attı ve Cheryl, Olympia'nın yanından ayrılıp ona geldi. Malorie, Cheryl'in hâlâ yukarıda olduğunun bile farkında değildi.

"*Bu korkunç*," dedi Olympia dişlerinin arasından.

Malorie birbirlerinin bedenlerine uyum gösterip aynı dönemlerde regl olan kadınları düşündü. Kimin bebeğini daha önce dünyaya getireceğini konuştukları sırada o da Olympia da aynı anda doğum yapabileceklerine dair en ufak bir şaka dahi yapmamıştı.

Ah, Malorie geleneksel doğumu nasıl da arzu ediyordu!

Biraz daha gök gürültüsü.

Üst kat artık daha karanlıktı. Tom ikinci bir mum getirip yaktı ve Malorie'nin soluna koydu. Mumun titreşip duran alevinde Felix'i ve Cheryl'i gördü ama Olympia'nın yüzünü tam olarak göremiyordu. Gövdesi ve yüzü, titreşen gölgeler tarafından gizleniyordu.

Arkasındaki merdivenlerden biri indi. Don muydu? Boynunu döndürmek istemiyordu. Tom mumun aydınlattığı yerden geçip gölgelerin arasında kayboldu. Sonra Felix. Ardından Cheryl. Gölgeler, hayalet gibi hareket ederek Malorie'yle Olympia arasında gidip geliyordu.

Yağmur damlaları sertçe çatıya düşüyordu.

Aşağıda gürültülü bir kargaşa vardı. Malorie emin değildi ama birinin bağırdığını duyduğunu düşündü. Yorgun zihni ona oyunlar mı oynuyordu? Tartışanlar kimdi?

Gerçekten de alt katta birileri tartışıyor gibiydi.

O anda bunu düşünemezdi. Düşünmeyecekti.

"Malorie?" Cheryl'in yüzü aniden yanında belirdiğinde Malorie çığlık attı. "Elimi sık. İstersen kırabilirsin bile."

Malorie, *burayı biraz aydınlatın, bana bir doktor bulun, bu şeyi benim içimden çıkarın,* demek istiyordu.

Bunun yerine Cheryl'e homurdanarak karşılık verdi.

Bebeğini doğuruyordu. Artık ne zaman doğum yapacağı konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Artık olan biteni farklı mı göreceğim? Her şeyi bu bebeğin prizmasından görmüştüm. Evi böyle tanımıştım. Ev arkadaşlarımı. Dünyayı. Haberler başladığında ve bittiğinde onları bu perspektiften izlemiştim. Korkmuştum, paranoyaklaşmıştım ve çok daha kötüsünü yaşamıştım. Bedenim sokaklarda özgürce dolaştığım haline döndüğünde olan biteni olduğundan farklı mı göreceğim?

Tom neye benzeyecek? Fikirleri hakkında ne düşüneceğim?

"Malorie!" diye seslendi Olympia karanlığın içinden. "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Cheryl, Olympia'ya başarabileceğini söyledi, neredeyse doğum gerçekleşecekti.

"Alt katta neler oluyor?" diye sordu Malorie aniden.

Don alt kattaydı. Tartıştığını duyabiliyordu. Jules'un da. Evet. Don ve Jules tavan arasının altındaki koridorda tartışıyorlardı. Tom onların

yanında mıydı? Ya Felix? Hayır. Felix karanlığın içinden çıkıp elini tuttu.

"Malorie, iyi misin?"

"Hayır," dedi Malorie. "Alt katta neler oluyor?"

Felix duraksadı ve ardından, "Emin değilim. Ama insanların birbirlerinin suratlarını dağıtmalarındansa endişelenecek daha önemli şeylerin var," dedi.

"Sorun Don mu?" diye sordu.

"O konuda endişelenme Malorie."

Yağmur hızlandı. Sanki her damlanın kendisine özgü duyulabilir bir ağırlığı vardı.

Malorie başını kaldırınca gölgeler arasındaki Olympia'nın ona baktığını gördü.

O anda başka bir ses daha duyduğunu düşündü.

Yağmurun ve alt kattaki tartışmanın sesine rağmen Malorie *bir şey* duydu. Kemanlarınkinden bile daha tatlı bir sesti bu.

Ama neydi?

"Hasiktir," diye bağırdı Olympia. "*Durdurun* şunu!"

Malorie'nin nefes alması güçleşiyordu. Bebek hava kaynağını kesiyor gibiydi. Sanki aşağı doğru ilerlemek yerine boğazına tırmanıyordu.

Tom oradaydı. Hemen yanındaydı.

"Üzgünüm Malorie."

Tom'a döndü. Gördüğü yüzü, adamın yüzündeki ifadeyi o sabahtan sonraki yıllar boyunca hatırlayacaktı.

"Niçin üzgünsün Tom? Böyle olmak zorunda olduğu için mi üzgünsün?"

Tom'un gözleri hüzün doluydu. Başını evet anlamında salladı. Her ikisi de adamın özür dilemesi için hiçbir neden olmadığını biliyordu ama o da Tom da hamile bir kadının oradan ayrılamadığı için ev olarak adlandırdığı bir yerin eşyalarla tıklım tıkış vaziyetteki tavan arasında doğum yapmak zorunda kalmaması gerektiğinin farkındaydı.

Elini tutmak için uzanırken, "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu Tom alçak sesle. "Harika bir anne olacağını düşünüyorum. Çocuğunu o kadar iyi yetiştireceksin ki dünyanın böyle bir yer olmaya devam edip etmemesinin bir önemi kalmayacak."

Malorie, paslanmış demir bir kıskacın bebeği içinden çektiği hissine kapıldı. Sanki ilerideki gölgelerin içinde bekleyen bir çekicinin zincirine bağlıydı.

“Tom,” demeyi başardı. “Aşağıda neler oluyor?”

“Don biraz huzursuz. O kadar.”

Bu konuda daha fazla konuşmak istiyordu. Artık Don’a sinirli değildi. Onun için endişeleniyordu. Ev arkadaşlarının içinde yeni dünyadan en çok etkilenen o olmuştu. Orada kaybolmuştu. Gözlerinde umutsuzluktan çok daha derin bir şey vardı. Malorie, Tom’a Don’u sevdiğini, hepsinin onu sevdiğini ve onun sadece yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek istiyordu. Ama o sırada tek düşünebildiği çektiği acıydı. O anda tek kelime etmesi bile mümkün değildi. Alt kattaki tartışma artık ona şaka gibi geliyordu. Sanki biri ona şaka yapıyormuş gibi. Sanki ev ona, *gördün mü, tavan aramda çektiğin onca acıya rağmen biraz olsun espri anlayışın olmalı,* der gibi.

Malorie yorgunluğu ve açlığı biliyordu. Fiziksel acı ve ciddi bir ruhsal yorgunluk. Ama o anda hissettiklerini daha önce hiç yaşamamıştı. Ev arkadaşlarından laf dalaşını kesmelerini istemek bir yana, hepsinin evden ayrılıp o da Olympia da bebeklerini dünyaya getirene kadar gözleri kapalı bir şekilde bahçede dikilmelerini istemeyi bile hak edecek durumdaydı.

Tom ayağa kalktı.

“Hemen döneceğim,” dedi. “Biraz daha su ister misin?”

Malorie başını hayır anlamında salladı ve ardından bakışlarını gölgelere ve Olympia’nın üzerinde debelendiği çarşafa kaydırdı.

“Bunu başaracağız!” dedi Olympia aniden delilere özgü bir tavırla. “Başlıyor!”

Çok sayıda ses vardı. Alt kattaki sesler, tavan arasındaki sesler, gölgelerin arasından çıkan yüzlerden gelen sesler, ev arkadaşları inip çıktıkça merdivenden yükselen çatırtılar, buradaki ve alt kattaki durumu değerlendiren sesler. Malorie alt katta bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama o sırada onu düşünecek durumda değildi. Yağmur damlalarının sesi duyuluyordu ama başka bir şey daha *vardı.* Başka bir ses. Belki de bir enstrüman. Yemek odasındaki piyanodan çıkabilecek en tiz notaları andıran bir ses.

Aniden ve tuhaf bir şekilde Malorie, bedenini başka bir huzur dalgasının kapladığını hissetti. Ciğerlerini, boynunu ve göğsünü delik deşik eden binlerce bıçağa rağmen ne yaparsa yapsın, ne olursa olsun bebeğin gelmekte olduğunu anladı. Bebeği şu anda nasıl bir dünyaya getirdiğinin ne önemi vardı? Olympia haklıydı. *Başlıyordu.* Çocuk

geliyordu, neredeyse çıkacaktı ve en başından beri yeni dünyanın bir parçası olmuştu.

Kaygıyı, korkuyu, paranoyayı biliyor. Tom ve Jules köpekleri bulmaya çıktığında endişelendi. Geri döndüklerinde acı verici bir rahatlama hissetti. Don'daki değişim yüzünden korktu. Evdeki değişim yüzünden. Evin umut *dolu bir sığınaktan acı ve kaygı dolu bir yere dönüşümü sırasında. Ben bizi buraya getiren ilanı okurken kalbi ağırlaştı. Tıpkı kilerde oturup o defterde yazılanları okuduğum sırada olduğu gibi.*

Düşünceleri son bulurken Malorie, Don'un alt kattan gelen sesini duydu.

Bağırıyordu.

Yine de adamın sesi dışında Malorie'yi kaygılandıran bir şey vardı.

"Şu sesi duydun mu Olympia?"

"Neyi?" diye inledi Olympia. Sesi, boğazı zımbalanmışçasına çıkıyordu.

"Şu ses. Tıpkı bir..."

"Yağmurun sesidir," dedi Olympia.

"Hayır, o değil. Başka bir ses daha var. Sanki bebeklerimizi çoktan doğurmuşuz gibi."

"Ne?"

Malorie'ye göre ses bir bebeğinkine benziyordu. Bunun gibi bir şey. Merdivenlerin başındaki ev arkadaşlarının, birinci katın, oturma odasının ve hatta kapının ötesinden geliyordu.

Belki de dışarıdan.

Bu ne anlama geliyordu? Neler oluyordu? Verandada biri mi ağlıyordu?

Bu imkânsızdı. Kesinlikle başka bir şey olmalıydı.

Ama o canlıydı.

Şimşek çaktı. Tavan arası kâbuslardakine benzer bir şekilde kısa süreliğine aydınlandı. Işık etkisini kaybedip de gök gürültüsü duyulduğu sırada bile pencereyi örten battaniye Malorie'nin zihnine mıhlanmıştı. Şimşek çaktığında Olympia çığlık attı ama Malorie gözlerini kapattığında dahi arkadaşının yüzündeki korku dolu ifadeyi zihninde canlandırabiliyordu.

Ama dikkati yeniden karnındaki inanılmaz baskıya yöneldi. Olympia onun için inliyor gibiydi. Malorie ne zaman korkunç bir bıçağın karnına saplandığını hissetse Olympia feryat ediyordu.

Ben de onun için inliyor muyum?

Kaset sona gelip durdu. Aynen alt kattaki tartışma gibi.

Yağmur bile gücünü kaybetti.

Artık tavan arasındaki en ufak ses bile duyulabiliyordu. Malorie kendi soluklarını dinledi. Onlara yardım eden ev arkadaşlarının ayak seslerini ayırt edebiliyordu.

Gölgeler beliriyor, sonra da ortadan kayboluyordu.

Tom oradaydı. Bundan emindi.

Felix de oradaydı ama bundan pek emin değildi.

Jules şimdi Olympia'nın yanındaydı.

Dünya geri mi çekiliyor? Yoksa bu acı içinde enginlere doğru yelken mi açıyorum?

O gürültüyü tekrar duydu. Kapının önünde küçük bir bebek vardı sanki. Alt kattan yaşam dolu genç birinin sesi geliyordu. Ama şimdi daha netti. Artık kavganın, müziğin ya da yağmurun sesiyle mücadele etmek zorunda değildi.

Evet, artık daha net, daha ayırt edilebilirdi. Tom tavan arasını boydan boya arşınlarken Malorie adamın ayak sesleri arasında onu duyabiliyordu. Tom'un botu ahşap zemine temas ediyor, kalkıyor ve alt kattan gelen bebeksi sesi gözler önüne seriyordu.

Malorie aniden sesin nereden geldiğini anladı.

Kuşlar Aman Tanrım. Kuşlar.

Karton kutu evin duvarına çarpıyor, kuşlar tatlı bir melodiyle ötüyordu.

"Evin dışında bir şey var," dedi.

Başlangıçta alçak sesle.

Cheryl ondan sadece birkaç adım ötedeydi.

"*Evin dışında bir şey var!*" diye bağırdı sonra.

Jules, Olympia'nın omzunun arkasından başını kaldırıp ona baktı.

Alt kattan gürültülü bir çarpma sesi geldi. Felix bağırdı. Jules koşarak Malorie'nin yanından geçti. Malorie'nin arkasındaki merdivenlerden inen adamın adımları aceleciydi.

Panik içindeki Malorie'nin gözleri tavan arasında Tom'u aradı. Orada değildi. Alt kattaydı.

"Olympia," dedi Malorie daha ziyade kendi kendine konuşarak. "Burada yapayalnızız!"

Olympia ona yanıt vermedi.

Malorie dinlememeye çalışıyordu ama kendine hâkim olamadı. Gelen sesleri dinleyerek herkesin oturma odasında olduğunu tahmin etti. Birinci katta oldukları kesindi. Herkes bağırıyordu. Jules, "Yapma," mı demişti?

Tartışma alevlenirken Malorie'nin karnındaki acı da arttı.

Merdivenlere arkası dönük olan Malorie boynunu döndürdü. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Onlara *durmalarını* söylemek istiyordu. Tavan arasında onların yardımına ihtiyacı olan hamile iki kadın vardı. *Lütfen durun.*

Hezeyan halindeki Malorie çenesinin göğsüne düşmesine izin verdi. Gözleri kapandı. Odaklanamadığını, bayılmak üzere olduğunu hissetti. Ya da daha kötüsünün gelip çatmak üzere olduğunu.

Yağmur geri döndü. Malorie gözlerini açtı. Olympia'yı, tavana dönük haldeki başını gördü. Boynundaki damarlar ortadaydı. Malorie gözleriyle yavaşça tavan arasını taradı. Olympia'nın yanında kutular vardı. Pencere onlardan sonra geliyordu. Sonra birkaç kutu daha. Eski kitaplar. Eski giysiler.

Dışarıda çakan şimşek tavan arasını aydınlattı. Malorie gözlerini yumdu. Karanlığında, tavan arasının duvarlarını gördü.

Pencereler. Kutular.

Ve Malorie'yi yukarı çıkardıklarında Don'un durduğu yerde dikilen bir adam.

Bu imkânsız, diye düşündü.

Ama adam oradaydı.

Ve gözlerini tamamen açmadan önce orada kimin durduğunu, tavan arasındakinin kim olduğunu anladı.

"Gary," dedi Malorie zihninden aynı anda binlerce düşünce geçerken. "Kilerde saklanıyordun."

Victor'un kiler kapısına doğru hırladığını hatırladı.

Don'un orada uyuduğunu düşünüyordu.

Malorie, Gary'nin gözlerinin içine bakarken alt kattaki tartışma alevlendi. Jules sesi son derece boğuk çıkıyordu. Don'unki ise öfke dolu. Birbirlerine yumruk savuruyorlardı sanki.

Gary gölgelerin arasından çıktı. Malorie'ye doğru yaklaştı.

Gözlerimizi kapattığımız ve Tom kapıyı açtığı zaman, diye düşündü, *Don onu evin derinliklerine soktu.*

"Burada ne yapıyorsun?!" diye bağırdı Olympia aniden. Gary ona

bakmıyordu. Tek yaptığı Malorie'ye yaklaşmaktı.

"*Benden uzak dur!*" diye bağırdı Malorie.

Adam Malorie'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen," dedi. "Şu durumda ne kadar da savunmasızsın. Bir insanı böylesine bir dünyada kapı dışarı etmeyecek kadar anlayışlı olduğunu sanmıştım."

Bir kere daha şimşek çaktı.

"*Tom! Jules!*"

Bebeği henüz doğmamıştı ama eli kulağında olmalıydı.

"Bağırma," dedi Gary. "Sana öfkeli değilim."

"Lütfen beni rahat bırak. Bizi yalnız bırak."

Gary güldü.

"Bunu söylemekten bir türlü vazgeçmiyorsun! Beni göndermek isteyip duruyorsun!"

Gök gürültüsü duyuldu. Ev arkadaşlarının sesi yükseliyordu.

"Buradan asla ayrılmadın," dedi Malorie. Dudaklarından dökülen her kelime göğsünden küçük bir kaya kaldırmak gibiydi.

"Haklısın. Hiç gitmedim."

Malorie'nin gözlerinde yaşlar belirdi.

"Don bana yardım edecek ve oylamanın sonucunda kapı dışarı edileceğimi öngörecek akla sahipti."

Don, diye düşündü, *sen ne yaptın?*

Gary kadının üzerine eğildi.

"Doğum yaparken sana bir hikâye anlatmamdan rahatsız olur musun?"

"*Ne?*"

"Bir hikâye. Aklını acıdan uzaklaştıracak bir şey. Harika bir iş çıkardığını söylememe izin ver. En azından karımdan çok daha iyi beceriyorsun."

Olympia'nın solukları iyice kötüleşmişti, kesik kesikti, bunu atlatamayacak gibiydi.

"İki ihtimal var," dedi Gary. "Ya..."

"Lütfen," diye sızlandı Malorie. "*Lütfen* beni yalnız bırak."

"Ya düşüncelerim doğru ya da her ne kadar bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyor olsam da *bağışıklığım* var."

Sanki bebek, Malorie'nin bedeninin kıyısına gelmişti ama dışarı çıkamayacak kadar büyüktü. Malorie nefesini tutup gözlerini yumdu.

Acı her yerdeydi, hatta karanlığı bile esir almıştı.

Burada olduğunu bilmiyorlar. Aman Tanrım, yukarıda olduğunu bilmiyorlar.

"Uzun bir süre boyunca sokağı izledim," dedi Gary. "Tom ve Jules blokun etrafında tökezleyerek ilerlerken onları seyrettim. Tom sığındığım çadırı incelerken ondan sadece birkaç santim uzaklıktaydım."

"Kes şunu. KES ŞUNU!"

Ama bağırmak sadece acıyı kötüleştiriyordu. Malorie odaklandı. Ikındı. Nefes aldı. Ama adamın söylediklerini duymadan edemiyordu.

"Gece gündüz yaratıklar önümden geçerken orada durmuş, hiçbir zarar görmeden onları izliyordum. Bu büyüleyiciydi. Bu sokağa yerleşmemin nedeni de buydu Malorie. Dışarısının ne kadar yoğun olduğuna dair en ufak bir fikrin yok."

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. LÜTFEN.

Malorie, Tom'un alt kattan gelen sesini duydu.

"Jules! Sana ihtiyacım var!"

Gürültülü ayak sesleri yeniden alt kata yöneldi.

"TOM! BİZE YARDIM ET! GARY BURADA! TOM!"

"Şu anda epeyce meşgul," dedi Gary. "Aşağıda ciddi bir durum var."

Gary ayağa kalktı. Tavan arasının kapısına doğru adım atıp kapıyı sessizce kapattı.

Sonra da kilitledi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Ne yaptın?" dedi Malorie dişlerinin arasından.

Aşağıdan gelen bağırışların dozu iyice artmıştı. Sanki herkes aynı anda hareket ediyor gibiydi. Malorie bir anlığına aklını kaçırdığını sandı. Ne kadar güvende olursa olsun yeni dünyanın çılgınlığından gizlenmesinin mümkün olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Tavan arasının kilitli kapısının ardından bir çığlık yükseldi. Malorie bunun Felix olduğunu düşündü.

"Karım hazır değildi," dedi aniden Malorie'nin yanında biten Gary. "Onlardan birini gördüğünde onu izliyordum. Onun yaklaşmakta olduğu konusunda karımı uyarmadım. Ben..."

"*Neden bize söylemedin?*" diye sordu Malorie ağlayarak ıkınırken.

"Çünkü," dedi Gary. "tıpkı diğerleri gibi hiçbiriniz bana inanmazdınız. Don dışında."

"*Sen aklını kaçırmışsın.*"

Gary sırıtarak güldü.

"Alt katta neler oluyor?!" diye bağırdı Olympia. "Malorie! Alt katta neler ohıyor?!"

"*Bilmiyorum!*"

"Sorun Don," dedi Gary "Ona öğrettiklerim konusunda diğerlerini ikna etmeye çalışıyor."

"SORUN DON!"

Alt kattan gelen sesler sanki tavan arasında konuşuyorlarmışçasına netti.

"ONLARI İNDİREN DON'DU! DON BATTANİYELERİ İNDİRDİ!"

"Bize zarar vermeyecekler," diye fısıldadı Gary. Nemli sakalları Malorie'nin kulağına değiyordu.

Ama kadın artık onu dinlemiyordu.

"Malorie?" diye fısıldadı Olympia.

"DON BATTANİYELERİ İNDİRDİ VE KAPIYI AÇTI! EVİN İÇİNDELER! BENİ DUYDUN MU? EVİN İÇİNDELER!"

Bebek geliyor. Bebek geliyor. Bebek geliyor

"Malorie?"

"Olympia," dedi umutsuz, bozguna uğramış bir ses tonuyla. *Bu doğru muydu? Sesi gerçekten kendini bu kadar ele verebilir miydi?* "Evet. Şu anda evdeler."

Dışarıdaki fırtına duvarları kamçılıyordu.

Alttaki kargaşa akıl almaz boyutlara ulaşmıştı.

"Sesleri kurtlara benziyor." dedi Olympia ağlayarak. "*Sesleri kurtlara benziyor!*"

Don. Don. Don. Don. Don. Don. Don. Don. Don. Don.

Battaniyeleri indirdi.

Onların içeri girmesine izin verdi.

Biri yaratıkları gördü.

Onların içeri girmesine izin verdi.

Biri aklını kaçırmıştı ama kimdi?

Don onların içeri girmesine izin verdi.

Don battaniyeleri indirdi.

Don onların bize zarar vereceğine inanmıyor.

Don bunun sadece zihnimizde olduğunu düşünüyor.

Gary yemek odasındaki sandalyede oturmakta olan Don'un yanına çökmüştü.

Gary kilerdeki perdenin arkasına saklanıp onunla konuşmuştu.

Don battaniyeleri indirdi.

Gary onların gerçek olmadığını, zararsız olduklarını söylemişti.

Biri delirmiş olabilirdi. Deliren kimdi? Kimdi deliren?

Ikın Malorie, ıkın, artık düşünmen gereken bir bebeğin var, eğer istiyorsan gözlerini kapatabilirsin ama ıkın, ıkın.

Yaratıklar sonunda eve girmeyi başarmıştı.

Ve evdeki herkesin sesi kurtlarınkine benziyordu.

Kuşlar, diye düşündü Malorie panik içinde, *gerçekten iyi bir fikirdi. Tom. Harika bir fikirdi.*

Olympia telaş içinde sorular sorup duruyordu ama Malorie ona yanıt veremezdi. Zihni meşguldü.

"Doğru mu? Gerçekten yaratıklardan biri içeri mi girdi? Bu doğru olamaz. Buna asla izin vermeyiz! Yaratıklar gerçekten evin içinde mi? *Hem de şu anda?*"

Alt kattaki duvarlardan birine bir şey çarptı. Belki de bu bir bedendi. Köpekler havlıyordu.

Biri köpeklerden birini duvara fırlattı.

"DON BATTANİYELERİ İNDİRDİ!"

Aşağıda kimlerin gözleri kapalıydı? Kimin aklı başındaydı? Ev arkadaşları deliye dönerken Malorie gözlerini kapatabilir miydi?

Ulu Tanrım, diye düşündü Malorie. *Orada ölecekler.*

Bebek onu öldürüyordu.

Gary hâlâ kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Malorie, alt kattan gelen sesler demek istediğim şeyi kanıtlıyor. Deliye dönmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Ama delirmek zorunda değiller. Aylarımı dışarıda geçirdim. Haftalar boyunca onları izledim."

"İmkânsız," dedi Malorie. Bu kelimeyle Gary'yi mi yoksa hiç dinmeyecekmiş gibi görünen acısını mı hedef aldığını bilmiyordu.

"İlk defa onlardan birini gördüğümde aklımı kaçıracağımı sandım." Gary gergin bir şekilde güldü. "Ama delirmedim. Yavaş yavaş aklımın hâlâ başımda olduğunu fark ettiğimde de arkadaşlarıma, aileme, çevremdeki herkese olanları anlamaya başladım."

"*Seni daha fazla dinlemek istemiyorum!*" diye bağırdı Malorie. Ortadan ikiye bölüneceğini sandı. Bir hata olduğunu düşünüyordu. İçinden çıkmak isteyen bebek çok büyüktü ve onu ortadan ikiye bölecekti.

Bu bir oğlan olmalı, diye düşündü.

"Ne diyeceğim, biliyor musun?"

"*Kes şunu!*"

"Ne diyeceğim, biliyor musun?"

"*Hayır! Hayır! Hayır!*"

Olympia uluyordu, gökyüzü uluyordu, alt kattaki köpekler uluyordu. Malorie özellikle Jules'un sesini duyduğunu düşündü. Alt katta oradan oraya koşturduğunu duyabiliyordu. Alt kattaki banyoda bir şeyleri parçalamaya çalıştığına yemin edebilirdi.

"Malorie, belki de gerçekten *bağışıklığım* vardır ya da sadece olan bitenin *farkındayımdır*."

Eğer isteseydin bizim için neler yapabileceğini biliyor musun, senin sayende ne kadar güvende olabileceğimizi anlıyor musun, diye haykırmak istiyordu Malorie.

Ama Gary deliydi.

Büyük olasılıkla en başından beri öyleydi.

Don battaniyeleri indirdi.

Gary yemek odasında adamın yanında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Kilerdeki perdenin arkasından onunla konuşmuştu.

Gary. Don'un omzundaki şeytan.

Tavan arasının kapısına gürültülü bir şekilde vuruldu. "BENİ İÇERİ ALIN!" diye bağırdı biri.

Kapının önündeki Felix, diye düşündü Malorie. *Veya Don.*

"YÜCE İSA AŞKINA BENİ İÇERİ ALIN!"

Ama ikisi de değildi.

Kapının önündeki *Tom*'du.

Gary'ye, "*Kapıyı açıp onu içeri al!*" diye bağırdı Malorie.

"Bunu yapmamı istediğinden emin misin? Bana pek güvenli bir fikir gibi gelmiyor."

"*Lütfen,* lütfen, lütfen! Onu içeri al!"

Kapının önündeki Tom, ulu Tanrım, o Tom, o Tom, ulu Tanrım, o gerçekten Tom.

Sertçe ıkındı. Tüm gücüyle ıkındı.

"Nefes al," dedi Gary ona. "Nefes al. Çok az kaldı."

"Lütfen," diye yalvardı Malorie. "*Lütfen!*"

"BENİ İÇERİ ALIN! İÇERİ GİRMEME İZİN VERİN!"

Şimdi Olympia da çığlık atıyordu.

"*Onu içeri al! O Tom.*"

Alt kattaki çılgınlık tüm gücüyle kapıya yükleniyordu.

Tom.

Tom aklını kaçırmıştı. O yaratıklardan birini görmüştü.

Tom aklını kaçırmıştı.

Onu duydun mu? Sesini duydun mu? Şu çıkardığı sesi. O güzel aklı artık başında olmadığından böyle sesler çıkarıyor.

Gary ayağa kalkıp tavan arasını boylu boyunca arşınladı. Yağmur çatıyı dövüyordu.

Ve sonra kapıdaki gürültü kesildi.

Malorie tavan arasının diğer tarafındaki Olympia'ya baktı.

Olympia'nın siyah saçları gölgelere karışmıştı. Gözleri ise çakmak taşı gibi parlıyordu.

"Çok... az... kaldı," dedi.

Olympia'nın bebeği geliyordu. Malorie durduğu yere rağmen mum ışığında bebeğin dünyaya gelmek üzere olduğunu görebiliyordu.

İçgüdüsel olarak ona doğru uzandı ama kadın tavan arasının öteki ucundaydı.

"Olympia! Bebeğinin gözlerini kapatmayı unutma. Bebeğinin gözlerini kapatmayı..."

Tavan arasının kapısı sert bir darbeyle paramparça oldu. Kilit de kırılmıştı.

Malorie tüm gücüyle çığlık attı ama tek duyabildiği, yeni dünyanın tüm seslerini bastıran kalp atışlarıydı.

Sonra sustu.

Gary ayağa kalkıp pencereye yöneldi.

Malorie arkasından gelen gürültülü ayak seslerini dinledi.

Bebeği dünyaya gelmek üzereydi.

Basamaklardan iniltiye benzer bir ses yükseldi.

"*Kim o?*" diye bağırdı Malorie. "Kim o? Herkes iyi mi? Tom, sen misin? Kim o?"

Göremediği biri merdivenleri tırmanıp tavan arasına çıktı.

Sırtı merdivenlere dönük olan Malorie, Olympia'nın yüzündeki ifadenin acıdan şaşkınlığa döndüğünü gördü.

Olympia, diye düşündü. *Sakın bakma. Çok iyi gidiyorduk. Çok cesurduk. Bakma. Onun yerine çocuğuna uzan. Tamamen doğduğunda bebeğinin gözlerini kapat. Onun gözlerini koru. Kendi gözlerini koru. Bakma. Olympia. Sakın bakma.*

Ama arkadaşına bunları söylemek için geç kaldığını biliyordu.

Olympia öne eğildi. Gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları aralandı. Yüzünde birbirinden kusursuz üç daire belirdi. Malorie bir anlığına kadının yüzünün şekilden şekle girdiğini ve ardından parıldadığını gördü.

"Çok güzelsin," dedi Olympia gülümseyerek. Yüzündeki çarpık, tuhaf bir gülümsemeydi. "Hiç de kötü görünmüyorsun. Bebeğimi görmek ister misin? Gerçekten bebeğimi görmek ister misin?"

Bebek, bebek, diye düşündü Malorie, *bebek hâlâ içinde ve Olympia aklını kaçırdı. Ulu Tanrım, Olympia aklını kaçırdı. Üstelik o lanet olasıca şey benim ve çocuğumun hemen arkasında.*

Malorie gözlerini yumdu.

Gözlerini kapatırken mum ışığının ulaşabildiği son noktada dikilmekte olan Gary'nin görüntüsü zihnine kazındı ama adam hiç de söylediği kadar kendinden emin görünmüyordu. Daha ziyade korkmuş bir çocuğa benziyordu.

"Olympia," dedi Malorie. "Bebeğinin gözlerini kapatmalısın. Öne doğru eğilmelisin. Bebeğin için."

Malorie arkadaşının yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Ama sesi ondaki değişimi ortaya koyuyordu.

"Ne? Bana çocuğumu nasıl yetiştirmem gerektiğini söylemeye mi kalkıyorsun? Sen ne biçim bir *kaltaksın?* Sen ne biçim bir..."

Olympia'nın kelimeleri genizden gelen bir hırlamaya dönüştü.

Delilik nöbeti.

Gary'nin hastalıklı, tehlikeli kelimeleri.

Olympia uluyordu.

Malorie'nin bebeği çıkmak üzereydi. Ikındı.

Sahip olduğunu bile bilmediği bir güçle Malorie havlunun üzerinde doğruldu. Olympia'nın çocuğunu istiyordu. Onu koruyacaktı.

Sonra tüm o acı ve deliliğin içinde Malorie, Olympia'nın bebeğinin ilk ağlamasını duydu.

Bebeğin gözlerini kapat.

Malorie'nin bebeği sonunda doğduğunda kadının elleri bebeğin gözlerini kapatmak için onu bekliyordu. Başı öylesine yumuşaktı ki Malorie ona zamanında ulaştığını düşündü.

"Buraya gel," dedi bebeği göğsüne götürürken. "Buraya gel ve gözlerini kapat."

Gary odanın öteki tarafından gergin bir şekilde güldü.

"İnanılmaz," dedi.

Malorie etrafına dokunarak bıçağı bulmaya çalıştı. Parmakları ona dokunduğunda önce kendi göbek bağını kesti. Sonra da altındaki kanlı havludan iki tane şerit kesip çıkardı. Bebeğin bacaklarının arasına dokundu. Bu bir oğlandı ve bunu söyleyebileceği kimsesi yoktu. Ne kız kardeşi, ne annesi, ne babası, ne bir hemşire ne de Tom. Bebeğini sıkıca göğsüne bastırdı.

Havlu parçasını yavaşça oğlanın gözlerine bağladı.

Dünyaya geldiğinde annesinin yüzünü görmesi ne kadar önemli olabilir ki?

Malorie arkasındaki yaratığın kıpırdandığını duydu.

"Bebek," dedi Olympia ama sesi resmen çatırdıyordu. Yaşlı bir kadının sesini kullanarak konuşuyor gibiydi. "Benim *bebeğim,*" dedi sevinç çığlığına benzer bir sesle.

Malorie öne doğru kaydı. Bedenindeki kaslar ona direniyordu. Olympia'nın çocuğuna uzandı.

"İşte, buradayım," dedi gözlerini bir an olsun açmadan. "Buradayım Olympia. Kucağıma alıp ona bakmama izin ver."

Olympia homurdandı.

"Neden *sana* izin vereyim ki? Neden çocuğumu istiyorsun? Sen *deli misin?*"

"Hayır. Sadece onu görmek istiyorum."

Malorie'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Tavan arası sessizdi. Yağmur damlaları usulca çatıya düşüyordu. Malorie bedeninin altındaki kanın üzerinde öne doğru kaydı.

"Ne dersin? Onu görebilir miyim? O bir kız, değil mi? Görünüşe göre tahminlerin doğru çıktı."

Malorie dehşete düşmesine neden olan öylesine korkunç bir ses duydu ki döşemenin ortasında kalakaldı.

Olympia bir şeyler çiğniyordu. Malorie bunun çocuğun göbek bağı olduğunu anladı.

Midesi bulandı. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Kusmak üzereydi.

"Kızını görebilir miyim?" diye sormayı becerdi.

"İşte burada. *Burada!*" dedi Olympia. "Ona bak. *Ona bak!*"

Sonunda Malorie'nin elleri Olympia'nın bebeğinin üzerindeydi. Bu gerçeklen de bir kızdı.

Olympia ayağa kalktı. Sanki yağmur sularıyla dolmuş bir birikintiye basıyordu. Malorie bunun kan olduğunu biliyordu. Plasenta, ter ve kan.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Malorie. "Teşekkür ederim, Olympia."

Malorie, kadının bu hareketini, bebeğini ona verişini asla unutmayacaktı. Aklını kaçırmış olmasına rağmen çocuğu için en doğru şeyi yaptığı o an asla aklından çıkmayacaktı.

Malorie ikinci havlu parçasını bebeğin gözlerinin çevresine bağladı.

Olympia tökezleyerek örtülü pencereye, Gary'nin dikildiği yere doğru ilerledi.

O şey hâlâ Malorie'nin arkasında bekliyordu ve hareketsizdi.

Malorie iki bebeği de kucağına alıp kanlı, ıslak parmaklarını çocukların gözlerine siper etti. İki bebek de ağlıyordu.

Ve aniden Olympia bir şeylerle uğraşmaya, bir şeyleri sürüklemeye başladı.

Tırmanışa geçmiş gibiydi.

"Olympia?"

Çıkan seslerden Olympia'nın bir şeyler kurmayı çalıştığını tahmin etti.

"Olympia? Ne yapıyorsun Olympia? Gary, onu durdur. *Lütfen* Gary."

Kelimeleri hiçbir işe yaramıyordu. Gary hepsinden daha deliydi.

Olympia yanında bir yerlerde dikilmekte olan Gary'ye, "Bayım, ben dışarı çıkıyorum." dedi. "Çok uzun zamandır içerideydim."

"Olympia, *dur*."

"DIŞARI çıkıyorum," dedi. Sesi aynı zamanda hem bir çocuğu hem de ölüm döşeğindeki yaşlı bir kadını andırıyordu.

"*Olympia!*"

Çok geçti. Malorie tavan arasındaki pencerenin camının tuzla buz olduğunu duydu. Sonra bir şey sertçe eve çarptı.

Sessizlik. Alt katta. Tavan arasında. Sonra Gary konuşmaya başladı.

"Kendini astı! *Göbek bağıyla kendini astı!*"

Hayır Tanrım, lütfen gördüklerini bana tarif etmesine izin verme.

"Göbek bağıyla kendini astı! Bu, *hayatım boyunca* gördüğüm en inanılmaz şey! Resmen göbek bağıyla kendini astı!"

Ne kadar eğlendiği sesinden ve kahkahalarından anlaşılabiliyordu.

Arkasındaki şey hareketlendi. Malorie deliliğin tam ortasındaydı. Eski deliliğin. Savaşa katılan, boşanan, yoksulluk çeken ve arkadaşlarının kendilerini... göbek bağıyla astığını öğrenen insanlara özgü deliliğin.

"Göbek bağının ucunda sallanıyor! İnanabiliyor musun? *Göbek bağının ucunda!*"

"*Kapat çeneni!*" diye bağırdı Malorie gözlerini açmadan. "*Kapat çeneni!*"

Ama o şeyin kendisine doğru eğildiğini fark ettiğinde kelimeleri boğazına dizildi. O şeyin bir kısmı (yoksa yüzü müydü?) Malorie'nin dudaklarının dibinde hareket ediyordu.

Malorie nefes almaktan başka hiçbir şey yapmadı. Kılını bile kıpırdatmadı. Tavan arası sessizdi.

Yanındaki şeyin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Shannon, diye düşündü, *bulutlara bak. Bize benziyorlar. Sana ve bana.*

Bebeklerin gözlen üzerindeki ellerine odaklandı.

Arkasındaki şeyin geri çekildiğini duydu. Ondan uzaklaşıyor gibiydi. Uzaklaşıyordu.

Sonra duraksadı. Durdu.

Malorie ahşap basamakların çatırdadığını duydu. Bunun merdivenlerden inen birinin sesi olduğundan emin olduktan sonra hâkim olmaya çalıştığı hıçkırıklarını serbest bıraktı.

Ayak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu. Gittikçe belirsizleşiyordu. Sonra duyulmaz oldu.

"Bizi bıraktı," dedi bebeklere.

Şimdi Gary'nin hareket ettiğini duyabiliyordu.

"*Sakın bize yaklaşma!*" diye bağırdı gözleri kapalı bir şekilde. "Sakın bize *dokunayım* deme!"

Ona dokunmadı. Yanından geçip gitti ve basamaklar tekrar çatırdadı.

Alt kata indi. Kimin hayatta kalıp kimin öldüğüne bakarak.

Derin derin iç geçirdi, yorgunluktan her yeri ağrıyordu. Kan kaybından. Bedeni ona uyumasını söylüyordu. Malorie ve bebekler tavan arasında yalnızdı. Uzanmaya çalıştı. Buna ihtiyacı vardı ama bunun yerine beklemeyi tercih etti. Dinledi. Dinlendi.

Ne kadar zaman geçti? Bebekleri ne kadar zamandır kollarımda tutuyorum?

Ama yeni bir ses tüm rahatlığını alıp götürdü. Alt kattan geliyordu. Eski dünyada sık sık karşılaştığı seslerden biriydi.

Olympia tavan arasının penceresinden aşağı sallanıyordu. *En azından Gary öyle demişti.*

Rüzgâra kapılan bedeni sertçe eve çarpıyordu.

Alt katta ise bir şey çalıyordu.

Bu bir telefondu. Telefon çalıyordu.

Malorie telefonun sesi yüzünden neredeyse büyülenmişti. Bunun gibi bir ses duymayalı ne kadar olmuştu?

Biri onları arıyordu.

Biri aramalarına *dönüyordu.*

Malorie plasentanın içinde kayarak döndü. Kızı kucağına koyup nazikçe tişörtüyle sardı. Boş elini kullanarak merdivenlerin tepesini buldu. Basamaklar epeyce dikti. Eskiydi. Henüz doğum yapmış bir kadının kesinlikle kullanmaması gereken türdendiler.

Ama telefon çalıyordu. Biri onları arıyordu ve Malorie telefona cevap verecekti.

Zuuuuuuur

Havludan kestiği göz bağlarına rağmen bebeklere gözlerini kapalı tutmalarını söyledi.

Bu cümle, sonraki dört yıl boyunca onlara en sık tekrarlayacağı şey olacaktı. Ve onu anlayamayacak kadar küçük olsalar bile hiçbir şey bunu tekrarlamasına engel olamayacaktı.

Zuuuuuuur

Kalçasını döşemenin kenarına kadar kaydırdı ve bacaklarını aşağıya sallayarak ayağını ilk basamağa koydu. Bedeni durması için ona yalvarıyordu.

Ama basamakları inmeye devam etti.

Artık basamakların başına gelmişti. Oğlanı sağ koluna aldı ve eliyle çocuğun yüzünü örttü. Kız hâlâ tişörtünün içindeydi. Gözleri kapalıydı ve dünya kapkaraydı. Uykuya o kadar çok ihtiyacı vardı ki merdivenlerden kayıp düşse bile doğrudan uykuya dalabilirdi. Ama yürüdü, adım atmaktan vazgeçmedi ve telefonu yol göstericisi olarak kullandı.

Zuuuuuuuuuuuur

Ayakları ikinci katın beyaz koridora boyunca uzanan açık mavi renkli halıya dokundu. Gözleri kapalı olduğundan renkleri göremiyordu. Tıpkı Jules'un sağdaki duvara dayanmış vaziyette yüzükoyun yerde yattığını, başının hizasından başlayıp yere koyduğu ellerine kadar uzanan beş kan lekesini görmediği gibi.

Merdivenlerin başında duraksadı. Derin derin nefes aldı. Kendini bunu yapabileceğine inandırdı ve yoluna devam etti.

Cheryl'in yanından geçti ama bunu bilmiyordu. Henüz değil. Cheryl'in yüzü zemin kata, ayakları ise ikinci kata bakıyordu. Bedeni doğal olamayacak kadar korkunç bir şekilde bükülmüştü.

Malorie bunu bilmeden kadının ölü bedeninin sadece birkaç santim

yanından geçti.

Merdivenleri indiğinde az kalsın Felix'e dokunacaktı. Ama dokunmadı. Daha sonra yüzündeki deliklere dokunduğunda nefesini tutacaktı.

Zuuuuuuuuuuuuur

Sibirya kurtlarının birinin yanından geçtiğine dair en ufak fikri yoktu. Duvarın dibinde yığılıp kalmıştı; duvarda koyu mor renkli bir leke vardı.

Burada hâlâ biri var mı, diye sormak istiyordu. Bunu haykırmak istiyordu. Ama telefon çalıyordu ve ona yanıt verene kadar susmayacağına inanıyordu.

Sırtını duvara vererek sesi takip etti.

Kırık camlardan içeri yağmur ve rüzgâr giriyordu.

Telefona cevap vermeliyim.

Gözlerini açacak olsaydı evin her yanına bulaşmış kanları hazmetmesi mümkün olmayacaktı.

Zuuuuuuuuuuuuur

Bunların tümünü daha sonra görecekti. Ama o anda telefonun sesi o kadar yüksek ve o kadar yakındı ki.

Malorie sırtını duvara dayayıp döndü ve sonra işkenceye benzer bir acı içinde halıya adım attı. Telefon küçük sehpanın üzerinde duruyordu. Bedeninin her santimetrekaresi ağrıyor, yanıyordu. Oğlanı kucağındaki kızın yanına koyarak elini uzattı ve durmaksızın çalan telefonu kavradı.

"Alo?"

"Alo."

Bu bir adamdı. Sesi son derece sakin geliyordu. O ana hiç uygun değildi.

"Kimsiniz?" diye sordu Malorie.

Elindekinin bir telefon olduğunu güçlükle anladı.

"Benim adım Rick. Mesajınızı birkaç gün önce aldık. O sırada size dönemeyecek kadar meşguldük. Adınız nedir?"

"Siz kimsiniz?"

"Tekrarlıyorum, benim adım Rick. Tom isminde bir adam bize mesaj bırakmış."

"Tom."

"Evet. O da sizinle birlikte yaşıyor, değil mi?"

"Benim adım Malorie."

"İyi misin Malorie? Sesin çok kötü geliyor."

Malorie derin bir nefes aldı. Bir daha asla iyi olamayacağını düşünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "İyiyim."

"Şu anda pek zamanımız yok. Olduğun yerden ayrılmaya ne dersin? Daha güvenli bir yere gitmeye? Yanıtının evet olacağını farz ediyorum."

"Evet," dedi Malorie.

"O zaman şöyle yapacaksın. Eğer mümkünse söylediklerimi yaz. Kalemin var mı?"

Malorie evet deyip Tom'un telefon rehberinin yanına koyduğu kalemi aldı.

Bebekler ağlıyordu.

"Sanırım yanında bir bebek var."

"Evet."

"Daha iyi bir yer bulmayı istemenin nedeninin bu olduğunu varsayıyorum. Malorie, şunları yapacaksın. Nehirden gel."

"Ne?"

"Nehirden gel. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"E-evet. Nerede olduğunu biliyorum. Evin hemen arkasında. Kuyudan yüz metre kadar uzakta olduğunu söylemişlerdi."

"Güzel. Nehirden gel. Yapacağınız en tehlikeli şeylerden biri olacak ama sen ve Tom onca zaman boyunca hayatta kalabildiğinize göre bunun da üstesinden gelebilirsiniz. Sizi haritada buldum ve gördüğüm kadarıyla en az otuz kilometre kat etmeniz gerekecek. Şimdi. Nehir kollara ayrılacak..."

"Ne yapacak?"

"Üzgünüm. Çok aceleci davrandım. Ama sizi yönlendirdiğim yer çok daha güvenli bir yer."

"Bu nasıl oluyor?"

"Pekâlâ, ilk olarak hiç penceremiz yok. Suyumuz akıyor ve kendi sebzemizi kendimiz yetiştiriyoruz. Son günlerde bulabileceğin en korunaklı yerlerden biri. Yeterince yatak odamız var. Güzel odalar. Çocuğumuz öncekine göre daha iyi durumda olduğumuza inanıyor."

"Orada kaç kişisiniz?"

"Yüz sekiz."

Bu sayı Malorie için herhangi anlam ifade edebilirdi. Milyonlar olsa bile ne değişirdi?

"Ama önce buraya nasıl geleceğinizi açıklamama izin ver. Nereye

gideceğini öğrenmeden telefon hattının kesilmesi tam bir felaket olur."

"Tamam."

"Nehir dört kola ayrılacak. Senin takip etmen gereken, sağdan ikincisi. Sağdaki sazlıklara yapışıp bunun üstesinden gelmeyi bekleyemezsin. Zor olacak. Ve gözlerini açmak zorunda kalacaksın."

Malorie yavaşça başını iki yana salladı. *Hayır.*

Rick konuşmayı sürdürdü.

"Ve zamanı geldiğini böylelikle anlayacaksın," dedi adam. "Bir kayıt duyacaksın. Bir ses. Bütün gün boyunca nehrin kenarında oturamayız. Bu çok tehlikeli. Bunun yerine oraya bir hoparlör koyduk. Hareketle tetikleniyor. Bunun gibi cihazlar sayesinde tesisimizin etrafındaki ormanlık alanı ve nehri yakından takip edebiliyoruz. Hoparlör devreye girdiğinde kayıt otuz dakika boyunca kendini tekrar edecek. Onu duyacaksın. Epeyce yüksek sesli ve net. Sesi duyduğunda ise gözlerini açmak zorunda kalacaksın."

"Teşekkürler Rick ama bunu yapamam."

Malorie'nin sesi yansızdı. Paramparçaydı.

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Kesinlikle öyle. Ama sanırım her şeyin bir bedeli var. Başka seçeneğiniz yok."

Malorie telefonu kapatmayı düşündü ama Rick konuşmayı sürdürdü.

"Burada çok güzel gelişmeler var. Her gün ilerleme kaydediyoruz. Tabii ki hayatlarımız eski yaşamlarımıza hiç benzemiyor ama elimizden geleni yapıyoruz."

Malorie ağlamaya başladı. Bu adamın ona söyledikleri ona umut mu veriyordu? Yoksa uzun zamandır hissettiği inanılmaz umutsuzluğun farklı bir türü müydü?

"Bana söylediklerinizi yaparsam," dedi Malorie, "sizi orada nasıl bulacağım?"

"Kollardan sonra mı?"

"Evet."

"Bir alarm sistemimiz var. Duyacağın kaydı tetikleyen teknolojiyle aynı şekilde çalışıyor. Doğru kanala girdiğin zaman doksan metre daha ilerleyeceksin. Sonra bizim alarm sistemimizi tetikleyeceksin. Bir parmaklık inecek ve oraya sıkışıp kalacaksın. Biz de parmaklıkların arasına sıkışan şeyin ne olduğunu görmek için geleceğiz."

Malorie ürperdi.

"Öyle mi?" diye sordu.

“Evet. Sesin kulağa biraz şüpheci geliyor.”

Eski dünyaya ait görüntüler Malorie’nin zihnine akın etti ama her birine, adamın anlattığı yer güzel, kötü, şu anda olduğu yerden daha iyi ya da daha beter olsa bile bir daha asla özgür olamayacağını hatırlatan bir tasma, bir zincir, içgüdüsel bir his eşlik ediyordu.

“Orada kaç kişisiniz?” diye sordu Rick.

Malorie evin sessizliğini dinledi. Pencereler kırılmıştı. Büyük ihtimalle kapı da açıktı. Ayağa kalkmak, kapıyı kapatmak, pencereleri örtmek zorundaydı ama bunların tümü sanki başka birinin başına geliyormuş gibiydi.

“Üç,” dedi cansız bir şekilde. “Sayıda bir değişiklik olursa...”

“O konuda endişelenme Malorie. Kaç kişi gelirseniz gelin sorun değil. Birkaç yüz kişiye yetecek kadar yerimiz var ve daha fazlası üzerinde çalışıyoruz. Sadece elinizi olabildiğince çabuk tutun.”

“Rick, bana hemen yardım edebilir misin?”

Rick’in derin bir nefes aldığını duydu.

“Üzgünüm Malorie. Bu çok büyük bir risk. Bana burada ihtiyaçları var. Bunun kulağa bencilce geldiğini biliyorum ama korkarım senin bize gelmen gerekecek.”

Malorie sessizce başıyla onayladı. Tüm acımasızlığa, kayıplarına ve acısına rağmen bu adamın güvende kalması gerektiğini biliyor ve buna saygı duyuyordu.

Tek sorun şu ki şu anda gözlerimi açamam ve kucağımda henüz dünyayı görmemiş iki tane minicik bebek var. Oda çiş, kan ve ölüm kokuyor. Odaya dışarıdan hava doluyor. Hava soğuk ve bunun pencerenin kırıldığı ya da sokak kapısının açık olduğu anlamına geldiğini biliyorum. Tehlikeli bir şekilde açık olduğunu. Söylediklerinin hepsi kulağa harika geliyor Rick, gerçekten öyle ama tek başıma tuvalete bile nasıl gideceğimi düşünürken nehirde doksan kilometrelik bir yolculuğa çıkabileceğimden emin değilim.

“Malorie, seni ara sıra kontrol edeceğim. Tekrar arayacağım. Yoksa hemen yola çıkmak mı istersin?”

“Bilmiyorum. Ne zaman gelebileceğime dair hiçbir fikrim yok.”

“Tamam.”

“Fakat teşekkür ederim.”

Malorie hayatı boyunca asla böylesine içten teşekkür etmemişti.

“Seni bir hafta sonra tekrar arayacağım Malorie.”

“Tamam.”

“Malorie?”

“Eğer aramazsam ikimizden birinin telefon hattı kesilmiş olabilir. Sadece burada olacağımıza inan. İstediğin zaman gel. Seni bekliyor olacağız.”

“Tamam,” dedi Malorie.

Rick, Malorie’ye kendi numarasını verdi. Malorie kalemi kullanarak ama gözlerini bir an olsun açmadan telefon numarasını açık durumdaki telefon rehberine yazdı.

“Hoşçakal Malorie.”

“Hoşçakal.”

Telefonla yapılan her zamanki, günlük konuşmalardan biri.

Malorie telefonu kapattı. Sonra başını göğsüne düşürüp ağlamaya başladı. Kucağındaki bebekler kıpırdanıyordu. Hiç durmadan yirmi dakika daha ağladı. Ta ki kilerin kapısını tırmalayan bir şeyin sesini duyana kadar. Bu, Victor’du. Dışarı çıkmak için havlıyordu. Bir şekilde kilere kilitlenip kalmıştı. Belki de başına gelecekleri bilen Jules onu oraya kapatmıştı.

Battaniyeleri yeniden örtüp kapıları kapattıktan sonra süpürge saplarından birini kullanarak evin her yerini kontrol edecekti. Kendini gözlerini açabilecek kadar güvende hissettiğinde aradan altı saat geçmiş olacaktı. O noktada, bebeğini doğururken evde olup bitenler tüm acımasızlığıyla gözler önüne serilecekti.

Ama ondan önce Malorie sımsıkı kapattığı gözleriyle ayağa kalkacak ve kilere giden merdivenlere ulaşmak için oturma odasından çıkacaktı.

Ve orada Tom’un cesedinin yanından geçecekti.

Cesedin ona ait olduğunu anlamayacaktı. Şeker torbalarından birine çarptığını düşünecekti. Ardından, kuyu suyuyla dolu kovanın önünde yere çöküp kendini ve çocukları temizlemeye koyulacaktı.

Sonraki aylarca Rick’le defalarca telefonda konuşacaktı. Ama kısa zaman sonra evin telefon hattı kesilecekti.

Evi cesetlerden ve kandan arındırması altı ayını alacaktı. Kilere ulaşmaya çalışan Don’un cesedini mutfağın zemininde bulacaktı. Sanki kaybettiği aklını Gary’den geri isteyecekmiş gibi deliye dönmüş bir halde oraya koşmuştu. Gary’yi arayacaktı. Hem de her yerde. Ama onun izine dahi rastlayamayacaktı. Onu asla aklından çıkarmayacaktı. Onunla karşılaşma ihtimalini. Dışarıda. Dünyada.

Ev arkadaşlarını arka bahçedeki kuyunun ardına yarım bir daire

çizecek şekilde gömecekti. Kendisi ya da çocuklar için su çekmeye gittiğinde gözleri bağlı vaziyette kazdığı ve doldurduğu mezarların engebeli dokusunu sonsuza dek hissedecekti.

Tom'u eve mümkün olduğunca yakın gömecekti. Çocukları temiz hava almaları için gözleri bağlı bir halde çıkardığı çimenlik alana. Ruhlarının olabildiğince özgür bir şekilde dolanabileceği umduğu bir yere.

Rick'in telefonda ona tarif ettiği yere yakında gelip gelmeyeceğine dair sorduğu soruya evet karşılığını vermesi dört yılını alacaktı.

Ama şimdi kendini temizliyordu. Çocukları yıkamaya çalışıyordu. Ve bebekler ağlıyordu.

Tom'un kayda alınmış sesi durmadan kendini tekrar ediyordu.

Bir mesaj bırakıyordu.

"...İki yüz yetmiş üç Shillingham. Benim adım Tom. Telesekreterinize ulaşmanın beni nasıl rahatlattığını eminim tahmin edebiliyorsunuzdur..."

Göz bağı gözlerinden bir santim kadar uzakta tutuluyordu.

Elini kaldırıp parmaklarını siyah renkli kumaşa götürdü. Bir anlığına o ve yaratık aynı göz bağını tuttular. Bu yaratık ya da onun gibileri Shannon'ı, annesini, babasını ve Tom'u ondan koparıp almışlardı. Bu şey ve onun gibi şeyler, çocuklarının çocukluğunu çalmıştı.

Malorie bir şekilde korkmuyordu. Ona yapabilecekleri her şeyi zaten yapmışlardı.

"Hayır," dedi kumaşa asılarak. "Bu benim."

Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Sonra yüzüne bir şey dokundu. Malorie suratını ekşitti. Ama yüzüne dokunan, yeniden burnu ve şakakları üzerindeki yerini alan göz bağıydı.

Gözlerini açmak zorunda kalacaksın.

Bu doğruydu. Tom'un sesi, Rick'in nehrin kollara ayrıldığı yere geldiklerini gösteriyordu. Bir zamanlar evin oturma odasında oturup, *belki de bize zarar vermek istemiyorlardır,* dediği ses tonuyla konuşuyordu. *Belki de bize yaptıklarından ötürü şaşkınlık duyuyorlardır. Bu bir çakışma Malorie. Onların dünyası ve bizimki. Sadece bir kaza. Belki de bize zarar vermekten hoşlanmıyorlardır.*

Ama amaçları her ne olursa olsun Malorie gözlerini açmak zorundaydı ve en az bir tanesi yakınlarındaydı.

Çocuklarının inanılmaz şeyler yaptığını görmüştü. Telefon rehberinin sayfalarını şöyle bir çevirdikten sonra Malorie'nin adının yüz altıncı sayfada olduğunu söylemişti. Epeyce yakındı. Ve Malorie, o anda onlardan yine böylesine inanılmaz bir hareket bekliyordu.

Suyun sol tarafında hareketlenme oldu. Yaratık göz bağına dair ilgisini kaybedip uzaklaşmış ya da Malorie'nin bir sonraki hamlesini görmek için

beklemeyi tercih etmiş olabilirdi.

"Oğlan?" dedi. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Çocuk sorusunu anlamıştı.

Çocuk başlangıçta sessizdi. Dinliyordu. Sonra yanıt verdi.

"Bizi terk ediyor Anneciğim."

Uzakta çığlıklar atmakta olan kuşlara ve Tom'un hoparlörlerden yükselen o güzel, sakinleştirici sesine rağmen sessizlikle dolup taşan bir an yaşadılar. O şeyden etrafa sessizlik yayılıyordu.

O anda neredeydi?

Özgür kalan kayık akıntıya kapıldı. Malorie önlerindeki su sesinin, nehrin kollara ayrıldığı yerden geldiğini biliyordu. Fazla zamanı yoktu.

"Oğlan," dedi kupkuru bir boğazla. "Başka bir şey duyuyor musun?"

Oğlan suskundu.

"Oğlan?"

"Hayır, Anneciğim. Duymuyorum."

"Emin misin? Bundan kesinlikle emin misin?"

Sesi kulağa korkunç geliyordu. Hazır olsa da olmasa da o an gelip çatmıştı.

"Evet, Anneciğim. Yine yalnızız."

"Nereye gitti?"

"Uzaklara."

"Hangi yönden gitti?"

Sessizlik. Sonra, "Arkamıza doğru gitti Anneciğim."

"Kız?"

"Evet. Arkamıza doğru gitti Anneciğim."

Malorie sessizdi.

Çocuklar o şeyin arkalarında olduğunu söylüyorlardı.

Yeni dünyada güvenebileceği tek bir şey varsa o da çocuklarını iyi yetiştirmeyi becermiş olmasıydı.

Onlara güveniyordu.

Güvenmek zorundaydı.

Şimdi Tom'un sesiyle aynı hizadaydılar. Sanki Tom da kayıkta onlarla birlikteydi.

Sonra aniden bunun bir işaret olduğunu düşündü. Tom oradaydı. Tom onunlaydı. Bu sayede hayatta kalacaktı.

Sertçe yutkundu.

Dudaklarına düşen gözyaşlarını sildi.

Sonra derin bir nefes aldı.

Sonra onu hissetti. Tıpkı Tom ve Jules'a kapıyı açtıkları anda hissettiği gibi. Tıpkı Gary'yi kapının önüne koyduklarını sandıkları anda olduğu gibi.

Arada kalan zaman.

Gözlerini açmaya karar verdiği anla gözlerini açtığı an arasında geçen süre.

Malorie nehrin kollarına döndü ve gözlerini açtı.

Başlangıçta gözlerini kısmak zorunda kaldı. Ama güneş ışığı yüzünden değil, *renkler* yüzünden.

Nefesi kesilince elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

Zihnindeki tüm düşünceler, endişeler, kaygılar ve umutlar boşalıp gitmişti. Gördüklerini tarif edecek hiçbir kelime bilmiyordu.

Sürekli değişiyordu. Sonsuzdu. *Olağanüstüydü.*

Bak Shannon! Bulutlar bizim sınıftaki Angela Markle'a benziyor!

Eski hayatında bundan çok daha parlak bir dünyaya bakabilir ve gözlerini kısmak zorunda dahi kalmazdı. Ama o anda gözlerinin önündeki güzellik canını yakıyordu.

Sonsuza dek bakabilirdi. En azından birkaç saniye daha bakabileceği kesindi. Ama Tom'un sesi onu kendine getirdi.

Ağır çekimdeymişçesine sesin geldiği yere doğru eğilip Tom'un dudaklarından sökülen sözcüklerin her birinin tadını çıkardı. Sanki oradaymış gibi. Ona başarmasına çok az kaldığını söylermiş gibi. Malorie sonsuza dek gözlerini açık tutamayacağını biliyordu. Gözlerini tekrar yummalıydı. Bu harika dünyayla bağını kesmeliydi.

Gözlerini kapattı.

Artık çok yakından tanıdığı karanlığa geri döndü.

Ve kürek çekmeye başladı.

Sağdan ikinci kanala yaklaştıkları sırada yıllardır kürek çekiyormuş gibi hissetti. Anılar. Hamile olduğunu öğrendiğinde, Shannon'ın cesedini bulduğunda, gazetedeki ilana yanıt verdiğinde olduğu kişiyle birlikte asılıyordu küreklere. Eve geldiğinde, ev arkadaşlarıyla tanıştığında ve Olympia'yı içeri almak için oy kullandığında olduğu kişiyle birlikte. Gary geldiğinde olduğu kişiyle birlikte kürek çekiyordu. Don alt kattaki pencereleri örten battaniyeleri indirirken tavan arasındaki havlunun üzerinde doğum yapmakta olan haliyle.

Artık daha güçlüydü. Daha cesurdu. *Böyle* bir dünyada tek başına iki

çocuk yetiştirmişti.

Malorie değişmişti.

Kayık kanalın kenarındaki sazlıklardan birine dokunduğunda aniden sarsılınca Malorie kanala girdiklerini anladı.

O noktadan sonra, koca evin içinde yapayalnız bir halde çocukları kucağına aldığı anda olduğu kişiye dönüştü. Dört yıl. Onları eğitmiş, yetiştirmiş, her geçen gün daha tehlikeli bir hal alan dünyadan korumuştu. Tom'la, söylediği onlarca şeyle, onun için yaptığı sayısız iyilikle birlikle kürek çekiyordu. Tom ona ilham kaynağı olmuş, ona cesaret vermiş ve kılını kıpırdatmadan oturup seni parçalara ayırmasını beklemek yerine delilikle mücadele etmenin daha iyi bir yolu olduğuna inanmasını sağlamıştı.

Kayık artık daha hızlı ilerliyordu. Rick tetikleme mekanizmasına ulaşana kadar sadece doksan metre daha gitmeleri gerekeceğini söylemişti.

O sabah uyandığında olduğu kişiyle birlikte küreklere asılıyordu. Sisin onu ve çocukları Gary gibi birinden gizleyebileceğini düşünen haliyle. Oysaki Gary hâlâ dışarıda olabilir, nehir boyunca attıkları her adımı takip ediyor olabilirdi. Kurtların saldırısına uğradığında olduğu kişiyle kürek çekti. Teknedeki adam deliye döndüğü, kuşlar aklını kaçırdığı ve hayatı boyunca en çok korktuğu yaratık yegâne korunma mekanizmasıyla, *göz bağıyla* oynadığı sırada olduğu kişiyle.

Gözlerinin üzerindeki kumaş parçasını ve onun için olan anlamını düşünen Malorie, kulakları sağır edici metalik bir patlamayla yerinden sıçradı.

Kayık bir şeye çarpmıştı. Malorie çabucak çocukları kontrol etti.

Parmaklıklara çarptıklarını biliyordu. Rick'in alarmını tetiklemişlerdi.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atan Malorie'nin artık kürek çekmesine gerek yoktu. Başını gökyüzüne kaldırıp haykırdı. Bu rahatlamaydı. Bu öfkeydi. Bu her şeydi.

"Buradayız," diye bağırdı tüm gücüyle. "*Buradayız!*"

Sazlıkların içinde bir hareketlenme oldu. Bir şey hızla üzerlerine doğru geliyordu.

Malorie'nin elleri hâlâ küreklerdeydi. Sonsuza kadar bu pozisyonda kalacağa benziyordu.

O sırada koluna bir şey dokununca yerinden sıçradı.

"Sorun yok," dedi bir ses. "Benim adım Constance. Sorun yok. Rick'le

birlikteyim.”

“Gözlerin açık mı?!”

“Hayır. Göz bağım var.”

Malorie’nin zihni her nasılsa ona tanıdık gelen seslerle doldu.

Kadınların sesi böyle olurdu. Olympia aklını kaçırdığından beri başka bir kadının sesini duymamıştı.

“Yanımda iki çocuk var. Sadece üçümüz varız.”

“Çocuklar mı?” dedi Constance aniden heyecanlanarak. “Elimi tut, sizi kayıktan çıkaralım. Sizi Tucker’a götüreceğim.”

“Tucker mı?” Malorie duraksadı.

“Evet, sana göstereceğim; orada yaşıyoruz. Bizim tesisimiz.”

Constance, Malorie’nin önce çocukları almasına yardım etti. Malorie’yi kayıktan çekip çıkarırlarken elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti.

“Silah taşıdığım için kusuruma bakmayın,” dedi Constance çekingen bir tavırla.

“Silah mı?”

“Parmaklıklarımızı ne tür hayvanların tetiklediğini hayal bile edemezsiniz. Yaralı mısın?” diye sordu Constance.

“Yaralıyım. Evet.”

“İlacımız var. Doktorlarımız da var.”

Malorie’nin dudakları son dört yıldır ilk defa böylesine gülümserken dudaklarının çatladığını hissetti.

“İlaç mı?”

“Evet. İlaçlar, aletler, kâğıt. Bir sürü şeyimiz var.”

Yavaşça yürümeye başladılar. Malorie’nin kolu Constance’ın omuzlarının üzerindeydi. Tek başına yürüyemiyordu. Çocuklar ise Malorie’nin pantolonunu yakalamış, gözleri kapalı vaziyette onları takip ediyordu.

“İki çocuk,” dedi Constance sakinleştirici bir ses tonuyla. “Bugün neler yaşadığınızı hayal bile edemem.”

Kadın *bugün* diyordu ama aslında yılları kastettiğini ikisi de biliyordu.

Bayır tırmanıyorlardı ve Malorie’nin vücudu acıyla zonkluyordu. Ansızın ayaklarının altındaki zemin değişti. Beton. Bir kaldırım. Malorie hafif bir klik sesi duydu.

“O neydi?”

“O gürültü mü?” diye sordu Constance. “Bu bir baston ama artık ona ihtiyacımız yok. Geldik bile.”

Malorie kadının hızlıca bir kapıya vurduğunu duydu.

Çıkardıkları sesten ağır metalden yapıldıklarını tahmin ettiği bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Constance onları içeri soktu.

Kapı arkalarından çarpılarak kapandı.

Malorie yıllardır duymadığı bir koku duydu. Yemek. Pişmiş yemek. Talaş; sanki biri bir şeyler inşa ediyordu. Sesini de duyabiliyordu. Makinenin alçak sesli uğultusunu. Çok sayıda makine aynı anda çalışıyordu. Hava temiz ve tazeydi. Uzaklarda konuşma sesleri yankılanıyordu.

"Artık gözlerinizi açabilirsiniz," dedi Constance kibarca.

"*Hayır!*" diye bağırdı Malorie, Oğlan ve Kız'ı tutarak. "Çocuklar olmaz! Önce ben açacağım."

Biri onlara yaklaştı. Bir adam.

"Ulu Tanrım," dedi. "Gerçekten sen misin? *Malorie?*"

Adamın hırıltılı, boğuk sesini hatırladı. Bu sesi yıllar önce telefonun diğer ucunda duymuştu. Upuzun dört yıl boyunca bu sesi bir daha duyup duyamayacağını düşünmüş, kendiyle kavga edip durmuştu.

Bu, Rick'ti.

Malorie göz bağını çekiştirdi ve gözlerini yavaşça açtı. Tesisin parlak beyaz ışıkları karşısında bir kere daha gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Işık seliyle aydınlatılmış geniş bir koridordaydılar. O kadar parlaktı ki Malorie gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu. Burası devasa bir okuldu. Tavanı yüksek ve kubbe şeklindeki aydınlatıcı panellerle kaplıydı. Malorie kendisini dışarıdaymış gibi hissetti. Yüksek duvarlar tavana kadar ulaşıyordu ve mesaj panolarıyla kaplıydı. Masalar. Cam kâseler. Tek bir pencere yoktu ama hava sanki dışarıdalarmış gibi temiz ve tazeydi. Zemin temiz ve serindi. Uzun koridor tuğlalarla kaplıydı. Yeniden Rick'e dönen Malorie adamın yorgun yüzüne baktı ve o anda her şeyi anladı.

Adamın gözleri açıktı ama hiçbir yere odaklanamıyor gibi görünüyorlardı. Mat ve gri renkli gözleri parlaklıklarını yıllar önce yitirmişti. Darmadağın haldeki uzun kahverengi saçları kulaklarının üzerine dökülüyordu ama sol gözünün üzerindeki solgun ama derin yara izini kapatamamıştı. Adam, sanki Malorie'nin bakışlarını hissetmiş gibi içgüdüsel olarak yara izine dokundu. Malorie adamın kırılmış bir daldan kesilmiş tuhaf şekilli ve eskimiş bastonunu fark etti.

"Rick," dedi çocukları kendine doğru çekerek, "sen körsün."

Rick başıyla onayladı.

"Evet Malorie. Çoğumuz öyleyiz ama Constance en az senin kadar iyi görür. Uzun bir yol kat ettik."

Malorie yavaşça duvarlara bakarak çevresindekileri hazmetmeye çalıştı. El yazısıyla işlenmiş sayfalar, ilerleme durumlarını gösteriyordu. Broşürlerin üzerinde ise çiftçilik, su arıtma ve tıbbi değerlendirme randevuları gibi günlük işler yazılıydı.

Gözleri başının üzerindeki bir noktaya takıldı. Tuğladan yapılmış geniş kemerin üzerinde pirinç harflerle şöyle yazıyordu:

JANE TUCKER KÖRLER OKULU

"O adam..." Rick duraksadı. "Kayıttaki adam... Seninle birlikte değil, değil mi?" dedi Rick.

Malorie kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve güçlükle yutkundu.

"Malorie?" dedi adam endişeli bir tavırla.

Constance, Rick'in omzuna dokundu ve usulca, "Hayır, Rick. Onlarla birlikte değil," diye fısıldadı.

Hâlâ çocukları tutmakta olan Malorie kapıya doğru geriye adım attı.

Koridorda başka kimsenin olup olmadığına bakarak, "O öldü," dedi sertçe. Henüz onlara güvenmiyordu. Henüz zamanı değildi.

Rick bastonunu hafifçe yere vurarak Malorie'ye doğru yaklaşıp ona dokunmak için uzandı.

"Malorie... Yıllar içinde bir sürü insanla iletişim kurduk ama büyük olasılıkla hayal edebileceğinden çok daha az kişiye ulaşabildik. Daha kaç kişinin dışarıda olduğunu kim bilebilir? Ya kaç kişinin hâlâ aklının başında olduğunu? Nehirden gelmesini beklediğimiz tek kişi sendin. Tabii ki bu başka kimsenin gelmeyeceği anlamına gelmiyor ama doğru düzgün düşündükten sonra Tom'un sesinin, sonunda aradığın noktaya dair seni uyarmakla kalmayıp aynı zamanda yabancıların da parmaklıklara takılmaları halinde yakında bir uygarlık olduğunu fark etmelerine yardımcı olacağına karar verdik. Eğer seninle birlikte olmadığını bilseydim başka bir şey kullanmamız konusunda ısrarcı davranırdım. Lütfen özrümü kabul et."

Malorie adamı yakından inceledi. Sesi umut dolu, hatta iyimser geliyordu. Uzun zamandır böyle bir ses tonu duymamıştı. Yine de adamın yüzü böylesine bir dünyada yaşamak zorunda kaldığı için

duyduğu stres yüzünden tıpkı Malorie'ninki gibi çökmüştü. Tıpkı yıllar önceki ev arkadaşlarının yüzleri gibi.

O ve Constance tesisin nasıl çalıştığını, patates ve kabak tarlalarını, yazları böğürtlen topladıklarını, yağmur suyunu arıtmak için kullandıkları sistemi açıklarken Malorie, Rick'in kafasının arkasında gölgelere benzeyen bir şeklin hareket ettiğini gördü.

Genç kadınlardan oluşan küçük bir grup üzerlerinde açık mavi renkli giysilerle bir odadan çıktı. Bastonlarını hafifçe yere vuruyor, ellerini öne doğru uzatıyorlardı. Kadınlar sessizce ve hayaletleri andıran bir şekilde Malorie'nin yanından geçti. Malorie onların mağaralara benzeyen boş gözlerini gördüğünde midesinin sancıdığını hissetti. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu, kusmak üzereydi.

Kadınların gözlerinin olması gereken yerde iki tane kocaman, koyu renkli yara izi vardı.

Malorie çocukları sıkıca kavradı. Başlarını bacaklarına bastırdı.

Constance ona doğru uzandı ama Malorie panik içinde yerdeki göz bağını ararken çocukları kendisiyle birlikte sürükleyerek geri çekildi.

"Onları gördü," dedi Constance, Rick'e.

Adam başıyla onayladı.

"Bizden uzak dur!" diye yalvardı Malorie. "Sakın bize *dokunma!* Bize *yaklaşma!* Burada neler oluyor?!"

Constance omzunun üzerinden bakıp kadınların koridordan çıktığını gördü. Oda, Malorie'nin kesik solukları ve hafif hıçkırıkları dışında sessizdi.

"Malorie," diye başladı Rick. "İşleri *eskiden* böyle yapıyorduk. *Böyle yapmak zorundaydık.* Başka seçeneğimiz yoktu. Buraya geldiğimizde açlıktan ölmek üzereydik. Yabancı, düşman topraklarda unutulmuş yerliler gibiydik. Şu anda sahip olduğumuz olanaklara sahip değildik. Yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Biz de avlandık. Ne yazık ki o zamanlar şu anda sahip olduğumuz güvenliğe de sahip değildik. Bir gece birkaç arkadaşımız dışarıda yiyecek ararken bir yaratık içeri girdi. O gece çok sayıda insanı kaybettik. Sadece birkaç saniye önce aklı başında olan bir anne, deliye dönüp dört çocuğu öldürdü. Kendimizi toplamamız, uygarlığımızı yeniden inşa etmemiz aylarımızı aldı. Bir daha asla böyle bir risk almamaya yemin ettik. Tüm toplumun iyiliği için."

Malorie yüzünde tek bir yara izi olmayan Constance'a baktı.

Rick, "Bu bir seçim meselesi değildi," diyerek konuşmayı sürdürdü.

Elimize ne geçerse kendimizi kör etmek için kullandık. Çatallar, bıçaklar, kendi parmaklarımız. Körlük, Malorie, mutlak korumaydı. Ama bunlar geçmişte kaldı. Artık böyle yapmıyoruz. Bir yıl kadar sonra burayı, omuzlarımızdaki o korkunç yükü hafifletecek kadar güvenli bir yer haline getirdik. O zamandan beri hiçbir güvenlik açığımız olmadı."

Malorie, George'u, videosunu ve başarısız olan deneylerini düşündü. Çaresizlik içinde az kalsın kendi çocuklarını kör edeceğini hatırladı.

Constance görebiliyor. O kör değil. Dört yıl önce buraya gelmek için yeterli cesareti toplayabilseydi sana ve *çocuklara ne olacağını kim bilebilirdi?*

Rick destek almak için Constance'a yaslandı.

"Burada olsaydın bizi anlardın."

Malorie korkuyordu. Ama *anlıyordu da.* Çaresizlik içinde olduğundan bu insanlara güvenmek istiyordu. Çocukları daha iyi bir yere getirdiğine inanmak istiyordu.

Kendi etrafında dönünce ofis pencerelerinden birinde kendi yansımasını gördü. Diğer odadaki Shannon haberlerde gördüklerini bağıra bağıra ona anlatırken banyoda aynanın karşısına geçip karnının düzlüğünü kontrol eden haline neredeyse hiç benzemiyordu. Saçları incelmiş, matlaşmış, pislikle ve onlarca kuşun kanıyla dilim dilim olmuştu. Kıpkırmızı kafa derisi ara ara görünüyordu. Vücudu bir deri bir kemikti. Yüzündeki kemikler sanki yer değiştirmiş, bir zamanlar oldukça narin görünen yüz hatlarını keskin ve açılı çizgilerle kaplamıştı. Cildi gergin ve soluktu. Dudaklarını hafifçe aralayınca bir dişinin kırıldığını gördü. Büyük olasılıkla nehirde bilincini kaybettiğinde kırılmıştı. Teni kanla, morluklarla kaplıydı. Solgundu. Kurdun açtığı derin yara, şişmiş haldeki kolu boyunca uzanıyordu. Yine de camdaki kadının içinde alev alev yanan çok daha güçlü bir şeyin farkına vardı. Ona dört buçuk yıl boyunca güç veren, onu hayatta tutan, çocuklarına daha iyi bir hayat vermesini emreden ateşi gördü.

Evden ve nehirden kurtulan bitap haldeki Malorie dizlerinin üzerine çöktü. Çocuklarının yüzlerindeki göz bağlarını çekip çıkardı. Çocukların gözleri sonunda açıktı. Parlak ışıklar karşısında gözlerini kırpıştırıyorlardı. Oğlan ve Kız hayret içindeydi, suskundu, tedirgindi. Nerede olduklarını anlamıyor ve kendilerine yol göstermesi için Malorie'ye bakıyorlardı. Hayatları boyunca evlerinin dışında gördükleri ilk yer burasıydı.

İkisi de ağlamadı. İkisi de şikâyet etmedi. Boş gözlerle Rick'e bakıp

dinlemeye devam ettiler.

"Dediğim gibi," dedi Rick temkinli bir şekilde, "burada birçok şey yapmayı başardık. Tesis bu koridorun gösterdiğinden çok daha büyüktür. Tüm yiyeceklerimizi kendimiz yetiştiriyoruz ve birkaç tane vahşi hayvan yakalamayı başardık. Yumurtalarından faydalandığımız tavuklarımız, sütünü sağdığımız bir ineğimiz ve üretmeyi başardığımız bir çift keçimiz var. Bir gün küçük bir çiftlik kurmak amacıyla daha fazla hayvan bulmak için dışarı çıkmayı umuyoruz."

Malorie derin bir nefes alıp ilk defa umutla Rick'e baktı.

Keçiler, diye düşündü. Çocuklarım ilk defa balıktan başka yaşayan bir hayvan görecekler.

"Tucker'da kendi kendimize yetiyoruz... Körlerin rehabilitasyonundan sorumlu kocaman bir tıbbi ekibimiz var. Burası seni biraz olsun huzura kavuşturmalı Malorie. Tıpkı bana her gün biraz huzur verdiği gibi."

"Ve siz ikiniz," dedi Constance çocukların yanında dizlerinin üzerine çökerek. "İsimleriniz nedir?"

Bu soru ilk defa Malorie için önem kazanmıştı. Aniden hayatında, çocuklarına isim vermek gibi bir lükse yer olacaktı.

"Bu," dedi Malorie kanlı elini Kız'ın başına koyarak, "bu, Olympia."

Kız, Malorie'ye çabucak bir bakış attı. Kızardı. Gülümsedi. Bundan hoşlanmıştı.

"Ve bu da," dedi Malorie Oğlan'ı kendisine doğru çekerek, "Tom."

Çocuk utangaç ama mutlu bir tavırla sırıttı.

Dizlerinin üzerindeki Malorie çocuklarına sarıldı ve o ana kadar attığı tüm kahkahalardan daha mutluluk verici gözyaşları döktü.

Rahatlama.

Gözyaşları özgürce, usul usul akarken kuyudan su getirmek için birlikte çalışan, oturma odasının ortasında uyuyan, yeni dünya hakkında konuşup duran ev arkadaşlarını hatırladı. Shannon'ı kahkahalar atarken, bulutlarda şekiller ararken, sıcacık ve nazik bir merakla Malorie'nin üzerine titrerken gördü.

Tom'u düşündü. Durmadan zihni çalışan, sorunları çözmekten usanmayan Tom'u. Daima *deneyen* Tom'u.

Onun yaşama aşkını düşündü.

Uzun koridorun diğer ucundaki farklı odalardan insanlar çıktı. Tesisin derinliklerine doğru yürürken Rick bir elini Constance'ın omzuna koydu. Sanki oradaki herkes Malorie'yi ve çocuklarını biraz olsun yalnız

bırakmaları gerektiğini biliyor gibiydi. Sanki herkes ve her şey sonunda güvende olduklarının farkındaydı.

Daha güvendeydiler.

Şimdi Malorie, çocuklarına sarılırken evin ve nehrin efsanelerde anlatılan gizemli birer yer olduğunu, sonsuzluğun içinde kaybolduğunu düşünüyordu.

Ama burada, kaybolanın kendileri olmadığını biliyordu.

Ve bir de sandıkları kadar yalnız olmadıklarını.

[←]

1. Eski zamanlarda madenciler, madenlerde gaz birikimi olup olmadığını anlamak için aşağıya kanaryalarla inerlerdi. Kanaryaların ölümü gaza dair uyarı olarak görülür ve o durumda dışarı çıkılırdı, -çn

Görülmemesi gereken korkunç bir şey... Ona atılan bir bakış kişiyi ölümcül bir deliliğe sürüklüyor. Ne olduğunu ve nereden geldiğini ise kimse bilmiyor.

"Bir oturuşta ve parmakların arasındaki çıtırtılar hissedilerek okunması gereken bir kitap. Buna benzer bir korku öyküsü şimdiye kadar hiç anlatılmadı. Josh Malerman bu işi biliyor."
–Hugh Howey

"Çok iyi, çok başarılı ve doğrudan yazılmış büyük bir takdirle okuduğum çarpıcı bir roman. Josh Malerman, işini hızlı konuşan ve ne yaptığını bilen bir meleğin edasıyla yapıyor."
–Peter Straub

"Tüyler ürperten bir ilk kitap. Malerman okuyucuyu soğukkanlı ve acımasız anlatımıyla diken üstünde tutuyor. Hitchcock'un ***Kuşlar***'ı, Stephen King'in en iyi işleri ve Jonathan Carroll'la karşılaştırılmayı hak eden sarsıcı bir macera."
–Kirkus Reviews

"Stephen King hayranları bayılacak."
–Publishers Weekly